

Viides ovi

Wismar vuonna 1391

1 luku

Huuto. Korviahuumaava huuto. ”Voi hyvänen aika”, Pietari hyssytteli kauhuissaan, ”ole hiljaa ..., ole hiljaa! He kuulevat meidät ja saavat meidät kiinni, ... pyydän!” hän rukoili. Hugo huusi hieman hiljaisemmin, hän vinkui ja tunsu jotain jalkansa alla: ”Mikä se oli?” Jotain ällöttävää oli tarttunut hänen nahkakenkensä alle. ”Mikä se on, Peter...? Hugo hengästy, ”Minä...” hän kamppaili yhä hengästyneenä, ”...kompastuin johonkin”, hän puuskahti. Peter piti lyhtyä Hugon jalkoja vasten ja näki veren valuvan puhjenneista rupista ja rotan makaavan siinä, puoliksi puhallettuna. Hän toivoi, että se oli ollut kuollut jo aiemmin eikä Hugo ollut potkaissut sitä kuoliaaksi. Mutta totta kai se oli: Hugo oli painava, mutta ei niin painava. Rotta oli täysin murskattu, mutta ei vain yhdestä potkusta. Peteristä tuntui pahalta. Hän oli ollut niin innoissaan siitä lähtien, kun he olivat astuneet hansakaupungin alla olevaan tunnelijärjestelmään, ettei hän ollut edes huomannut tunnelin hajua. Kun hän kuitenkin katsoi rottaa, hän tajusi hajun. Tunneli oli hienostunut järjestelmä Wismarin hansakaupungin alla. Se koostui itse asiassa useista pienistä, salaisista käytävistä lukemattomien kellareiden läpi. Lähes jokaisella torin talolla, jokaisella käsityöläisellä, jokaisella kaupalla oli kellari. Fransiskaani luostarin, niin sanotun harmaan luostarin, munkit olivat yhdessä mustan luostarin dominikaanimunkkien kanssa rakentaneet salaisen yhteyden Wismarin torin alle luostarirakennusten väliin monien kuukausien pimeinä öinä. Jokaista kellaria oli salaa ja huomaamatta pienennetty ja rakennettu kapeita käytäviä. Jotkin käytävät olivat kuitenkin päätyneet tyhjän päälle, koska maa oli liian mutainen tai koska kellari oli ollut liikaa asukkaiden käytössä. Kenenkään ei pitänyt tietää mitään maanalaisista käytävistä, ja jokaisen, joka sai tietää niistä, oli vannottava henkensä kautta pitävänsä tietonsa salassa. Peter mietti asiaa. Se haisi kauheasti rappeutumiselle, homeelle ja likakaivolle. Käytävät olivat täynnä syöpäläisiä, jotka istuivat kostean tiilimuurauksen raoissa. Rotat katosivat heti, kun ne huomasivat pojat, mutta ryömivät hyönteiset murskautuivat parin potkujen alle. Hugo nyyhkytti ja katsoi kipeää jalkaansa, mutta haavan katsominen ei tehnyt siitä yhtään parempaa. Häntä huimasi ja hän tunsu itsensä pahoinvoivaksi: ”Ehkä join iltapäivällä liikaa olutta”, hän ajatteli ja hänen vatsansa kääntyi. Se, mikä oli ollut sisällä, makasi nyt hänen vieressään, hän oli juuri ja juuri ehtinyt kääntyä sivulle. ”Jeesus!” Pietari huokaisi ja peitti suunsa ja nenänsä molemmilla käsillään. Hän taisteli yhä omaa pahoinvointiaan vastaan. Hugo pyyhki suunsa, hengitti kaksi kertaa syvään ja katsoi alas oikeaan jalkaansa, josta paksu rupi oli jo taas puhjennut auki. Se oli yksinkertaisesti kirottu, haava ei paranisi. Haavan reunoille oli jo muodostumassa märkää. Hugo oli Wismarin panimomestarin poika. Panimossa oli aina paljon tekemistä, ja Hugo sisaruksineen joutui auttamaan paljon. Reilu kaksi viikkoa sitten hän oli halunnut puhdistaa kellarin kattiloita, mutta kompastui portaissa ja löi polvensa. Koska hän ja hänen sisaruksensa maistelivat jatkuvasti olutta, hän oli horjunut ja horjunut. Portaati olivat käyttäneet tätä hyväkseen ja saaneet hänet kaatumaan tuskallisesti. Ei ollut harvinaista, että hän kompastui talossa, satamassa tai kaupungissa kaikkeen, mitä ei ollut siivottu pois. Hän ei useinkaan kiinnittänyt huomiota. ”Hugo”, Peter murahti, ”miksi sinun täytyy aina juoda niin paljon olutta?”. Peterin oli pakko tukahduttaa nauru, kun hän näki Hugon seisovan siinä noin: hän ei näyttänyt viisitoistavuotiaalta,

pikemminkin viisivuotiaalta. "Olet aina niin kännissä, juot liikaa olutta. Sinun pitäisi lopettaa se." "En voi sille mitään", Hugo vastasi. Nyt hänen oli pakko myös virnistää. "Meidän panimossamme ei ole mitään muuta, ja olut maistuu paremmalta kuin vesi." Hän katsoi anovasti Peteriä ja kysyi alaspäin osoittaen: "Hänhän oli jo kuollut, eikö ollutkin?" Molemmat pojat katsoivat alas ja katsoivat elotonta rottaa, tai oikeastaan sitä, mitä siitä oli jäljellä. He miettivät asiaa ja ikään kuin samasta suusta he sanoivat: "Kyllä", ja nyökkäsivät päätään. He purskahtivat nauruun. "Kannattaa kuitenkin varoa, mihin astut." He olivat lähes täydellisessä pimeydessä ja tunnustelivat hitaasti tietään lyhdyn heikossa valossa. Heidän lyhtynsä oli sammumassa, ja käytävät Wismarin kaupungin alla olivat kapeita ja epätasaisia.

Pojat olivat täällä alhaalla, koska heillä oli tehtävä. Kumpikin heistä pyöritti edessään oluttynnyriä. Pietari vain yhdellä kädellä. Hän oli vanhempi heistä, melkein 16-vuotias, ja hän oli ottanut työn vastaan. Oluttynnyrit olivat antaneet heille harmaan luostarin fransiskaanimunkit. Nyt heidän tehtävänään oli salakuljettaa tynnyrit käytävien läpi Mustille munkkikunnille. Mustan luostarin dominikaanit eivät saaneet valmistaa olutta.

Fransiskaanit halusivat välttää tullimaksut ja rangaistukset kuljettamalla oluen kaupungin alapuolelle. Molemmat luostarit vaihtoivat olutta ja muita tavaroita näitä reittejä pitkin valvojien huomaamatta. Pojille oli maksettava kolme shillinkiä tynnyriltä. He olivat luulleet, että tehtävä olisi helppo, sillä he itse asiassa tunsivat itsensä hyvin, mutta vain kaupungissa. Pojat eivät kuitenkaan olleet tienneet maanalaisten käytävien järjestelmästä, joten Wismarin hansakaupungin torin alla ei ollut vain yksi käytävä, kuten he olivat virheellisesti olettaneet. Valitettavasti he huomasivat nyt, että he olivat eksyneet. Maaperä oli mutaa, osittain täynnä simpukankuoria ja paikoin syviä lätäköitä. Hugon jalka oli hyvin kipeä. Hänen loukkaantunut polvensa oli osunut pahasti tynnyrin reunaan, kun hän oli astunut rotan päälle ja liukastunut. Nyt se vuoti taas verta murtuneesta rupiasta ja valui hänen kengälleen. Hän puristi hampaitaan, ja niin he jatkoivat tynnyrien rullaamista, vaikka eivät tienneet, mihin ne päätyisivät. Tunnelin täytyi johtaa jonnekin. Peter pysähtyi äkillisesti. "Tuolla, katso!" Hän osoitti etusormellaan eteenpäin ennen kuin laskeutui maahan. "Hugo!" hän huokaili, "kiinnitä taas huomiota!" "Anteeksi", Hugo änkytti ja auttoi Peterin jaloilleen. Äkillisessä pysähdyksessä hän oli tietysti pysähtynyt katsomaan, mihin Peter osoitti, mutta hänen piippunsa oli rullannut kauemmas - suoraan Peterin jalkoihin. He tunnistivat valon. Sen täytyi olla tunnelin loppu! He rullasivat vielä hieman pidemmälle ja laskivat tynnyrit sitten pystysuoraan alas. He kävelivät eteenpäin hitaasti, epävarmoina ja toivoen, että he olivat nyt päässeet toiseen luostariin.

"Hiljaa", kuiskasi Pietari, 'ei ääntäkään!' ja pani etusormensa varoitukseksi huulilleen. Hugo kumartui sitten ja jännitti heti hartioitaan niskan kohdalta, aivan kuin asento tekisi hänestä hyvin hiljaisen. "He eivät saa saada meitä kiinni, muuten se päättyy huonosti meidän molempien kannalta", Peter kuiskasi jännittyneenä. He hiipivät eteenpäin niin hiljaa kuin pystyivät. Valo kirkastui koko ajan, mutta myös löyhy oli muuttunut sietämättömäksi. Pian he kuulivat ääniä ja mutinaa ja hyvin hiljaista, vaimeaa vinkumista. Oliko tämä luostari? Siellä oli selvästi ihmisiä. Jotkut itkivät hiljaa. Pienestä alkovista puuttui muutama tiili, ja pojat näkivät niiden läpi. Huoneessa oli sänkyjä tiilien ympäröimänä, ja sängyissä makasi ihmisiä, joilla oli sidotut raajat. Peter ja Hugo tajusivat, että he olivat saapuneet sairasosastolle. Jotkut sairaat nukkuivat, jotkut tuijottivat kattoa. Siellä haisi sairaus ja kuolema. Heitä hoiti sairaanhoitaja, joka käveli edestakaisin ja jolla oli paljon tekemistä. Hänellä oli liinat suullaan, kaapu päällä ja lakki päässä. Haju oli sietämätön. Se tuoksui

homeelle ja kostealle maalle ja makealle, jotenkin kuin kuolevat ihmiset. Pojat hiipivät järkyttyneinä eteenpäin. He olivat tienneet, että Wismarissa oli sairaalaosastoja, mutta he eivät tienneet, että sinne oli mahdollista päästä tunnelin kautta. He katselivat ympärilleen hiljaa. Puinen ovi seisojaksi auki. Ehkä täällä oli munkkeja, jotka voisivat nyt ottaa heiltä oluen. Pietari toivoi niin paljon, hän halusi vain päästä pois täältä. Mutta hoitajan lisäksi he eivät nähneet ketään. Haju oli niin kamala. Peter katseli ympärilleen etsien ja säikähti yhtäkkiä kuollakseen, kun hän katsoi avonaisiin silmiin. Se oli mies, joka tuijotti häntä suurilla silmillä ja vei Peteriltä hengen. Mies halusi huutaa, mutta siitä tuli vain vinkuva ääni. Hugo säikähti, hän näki saman ja laittoj kätensä suunsa eteen.

Hän tarttui Peterin paitaan ja yritti vetää tätä pois. Mutta se oli liian myöhäistä. Mies yritti nousta istumaan, mutta ei pystynyt ja vinkui taas, tällä kertaa paljon kovempaa, mikä luonnollisesti kiinnitti hoitajan huomion. Hän ymmärsi heti ja seurasi kauhistunutta ilmettä miehen kasvoilla, jotka olivat isorokon peitossa. Hän oli täysin kauhuissaan nähdessään lapset täällä, lähestyi heitä ja kysyi tiukasti kuiskaamalla: "Mitä te täällä teette? Oletteko te hulluja? Miten pääsitte tänne? Lähettivätkö fransiskaanit teidät? Tietääkö kukaan muu tietä?" Hugo ja Pietari halusivat vastata, joka kerta he vetivät henkeä sanoakseen jotain, mutta he eivät saaneet sanaa suustaan. "Reitti on salainen", hän jatkoi kuumeisesti, "ette saa kertoa kenellekään. Ei kenellekään, ymmärrättehän!" Hän kysyi painokkaasti: "Mitä te täällä teette?" Hugo vinkui, häntä huimasi taas kaikista sanoista ja hän piti kiinni Pietarista. Hän ei tiennyt mitä tehdä, hän katsoi tyttöä, mutta ei kuiskannut sanaakaan. Hän nielaisi ja sanoi hiljaa: "Ystäväni vuotaa verta, hän tarvitsee apua". Hän ei keksinyt mitään muuta sanottavaa. "Onneksi", hän ajatteli, 'Hugo on loukannut polvensa'. Nyt heillä oli tekosyy, joka ei ollut edes valhe. Hoitaja tuli lähemmäksi ja kumartui, jotta näki paremmin, ja Hugo ojensi jalkaansa hänelle. Hän katsoi sitä ja nyrpisti otsaansa pudistaen päätään lähes huomaamattomasti. Muuta he eivät voineet nähdä, koska hänellä oli liina suullaan. "Odota tässä", hän sanoi, "tulen kohta takaisin."

Muutamaa minuuttia myöhemmin hän palasi useiden liinojen ja pienen pullon kanssa. Hän pyysi Hugoa istumaan ja osoitti sängyn vieressä olevaa pientä tuolia. Sängyssä makasi nuori nainen. Hän nukkui, ja hänen vartalossaan oli kuoppia ja kyhmyjä, joista osa oli kosteiden liinojen peitossa. "Se on luultavasti lepraa", Hugo ajatteli, hän ei ollut koskaan ennen nähnyt tätä tautia, mutta niin ihmiset olivat kertoneet hänelle siitä. Hän ei halunnut istua siinä tuolissa, joten hän vain ojensi jalkansa naisen puoleen puuoven läpi ja tarrasi Peteriin. Hoitaja näytti ärsyyntyneeltä ja katsoi tiukasti Hugon silmiin, sitten hän huokaisi kuuluvasti ja polvistui. Hän avasi pienen ruskean pullon, liotti taitellusta kankaasta tehdyn kompressin keltaiseen nesteeseen ja kietoi kostean kompressin Hugon jalan ympärille toisella kankaalla. Sitten hän puhdisti miehen ihon siteen ympäriltä nähdäkseen, oliko hänellä muita vammoja. Sitten hän ojensi pullon molemmille, ja kun kumpikaan, Hugo eikä Peter, ei tarttunut siihen, hän tarttui Hugon käteen ja työnsi pullon siihen. Hän piti Hugon kädestä hyvin tiukasti kiinni, veti Hugon lähelleen ja katsoi häntä tiukasti silmiin. Hugo jähmettyi eikä vastustellut. Hän sanoi: "Unohdat heti, mitä olet nähnyt täällä. Tämä ei ole lapsille." "Mitä lapsia", ajatteli Pietari, 'en näe täällä yhtään lasta', ja katsoi Hugoa, joka seisoj hänen edessään yhtä aikaa kunnioitettuna ja alistuneena. Hugo oli selvästi peloissaan. "Ja ole kiltti", hän jatkoi, "et saa kertoa kenellekään tästä salakäytävästä. Lupaa se minulle! Vain munkit tietävät kaupungin alla kulkevasta polusta, he tulevat usein tänne auttamaan, tuovat puhtaita liinoja, yrttejä ja parantavia tahnoja. Joskus he tuovat meille lämmintä ruokaa ja kuumia juomia ja..." Yhtäkkiä hän pysähtyi ja kuunteli kuin

odottaisi näitä munkkeja. Mutta ääni kuului sairashuoneesta, tai niin hän luuli. Peter ja Hugo tulivat levottomiksi. Hän meni huoneeseen ja katseli ympärilleen. Hän kuunteli uudelleen. Äänet olivat erilaisia kuin mihin hän oli tottunut. Vinkumista ja itkua, sen hoitaja tiesi liiankin hyvin. Potilaat olivat tänään kaikki yllättävän hiljaisia. Hän kuuli ääniä ja askelia. "Nopeasti", hän sanoi kiivaasti. "Varokaa ja piiloutukaa", hän juoksi takaosaan, nappasi lakanan ja käski poikia kovaan sävyyn laittamaan tynnyrit sivuun ja peittämään ne lakanalla. Peter näki veritahrat ja tajusi, kuinka likainen lakana oli. Heidä käskettiin piiloutumaan tynnyrien taakse. Ei mennyt sekuntiakaan, kun käytävällä, josta pojat olivat tulleet, syttyi valo. Kaksi ihmistä tuli kulman takaa. Heidät pystyi nyt näkemään. Heillä oli huivit suupielissä ja huput vedetty alas kasvoilleen. Kaksi munkkia. Heillä oli mukanaan kannut, yksi kummassakin kädessä, ja säkki, jota he vetivät yhdessä. Se tuoksui ihanasti yrteille. Selässään he kantoivat rullattuja kangaspätkiä, jotka kumpikin oli sidottu köysillä olkapäiden ympärille. Munkit menivät sisaren luo ja antoivat hänelle tavarat. Hän kiitti heitä, ja he lähtivät paluumatkalle, mutta eivät ennen kuin olivat kurkistaneet pimeässä nurkassa olevaan likapyykkikasaan. Yksi munkki levitti lakanan ja toinen asetti likapyykkikasan sen keskelle. Molemmat tarttuivat oikealla ja vasemmalla olevaan kulmaan ja väänsivät lakanaa nopeasti ja taitavasti useita kertoja. Kaikki tapahtui silmänräpäyksessä, rutiininomaisesti ja ilman sanoja. Kesti hetken, ennen kuin kahden hahmon, joilla oli likainen pyykkipussi selässään, valokartio ei enää näkynyt. Sitten hoitaja viittasi pojille, että he voivat tulla ulos. Hän oli helpottunut siitä, että munkit olivat olleet kiireisiä eivätkä olleet huomanneet tynnyrien päällä olevaa liinaa. Hän otti Peteriä ja Hugoa kädestä kiinni ja pyysi heitä vielä kerran: "Luvatkaa minulle, että ette saa antaa kulkua pois". Peteristä tuntui pahalta, jos hän kuuli tuon lauseen vielä kerran. Pojat lupasivat, etteivät tietenkään kertoisi, he molemmat pärjäisivät ilman tätä vaivaa. He kiittivät häntä ja olivat juuri lähdössä, kun Peter kääntyi ympäri kesken liikkeen. "Maria?" Hoitaja säikähti ja kääntyi häntä kohti. Hän katsoi hoitajaa silmiin. Hän ei tiennyt mistä, mutta hän tunnisti hänet ja nyt hän tiesi olevansa oikeassa. Hän keräsi kaiken rohkeutensa ja kysyi häneltä: "Maria? Se olet sinä, eikö niin? Sinähän olet Georgin, Alvan veljen, tyttöystävä?". Maria rentoutui ja joutui hymyilemään. Sen saattoi nähdä pienistä ryppyistä hänen silmäkulmissaan. "Kyllä", ja lyhyen tauon jälkeen, "olet aika tarkkaavainen, tunnistit minut. Tunnetteko te hänet? Siis Georgin?" Peter nauroi ja oli tyytyväinen, hän oli jopa hieman ylpeä. "No, ... vähän, Alva on meidän ystävämme", hän sanoi. Sitten hän kiitti taas. Hän kurottautui ovelle. "Pojat, nämä..." ja hän osoitti kellariin, jossa oli sairaita, "...nämä eivät ole spitaalisia. En syytä teitä siitä, että ajattelette niin. Näen sen kasvoillanne olevasta inhosta ja pelosta. He eivät ole tarttuvia, he ovat enimmäkseen onnettomuuksien uhreja." Hän osoitti ympärilleen: "Ihmisiä, jotka ovat jääneet hevoscärryjen alle, loukkaantuneet pahasti työskennellessään maalla tai joutuneet hyökkäysten uhreiksi. Piilotamme heidät tänne, koska monet tuolla ylhäällä", ja hän osoitti halventavasti kattoon, "uskovat, että heillä on tartuntatauteja tai jopa lepra tai rutto. Me huolehdimme heistä, hoidamme heidät kuntoon, ja useimmat heistä onnistuvat jopa toipumaan kokonaan. Tuota tyttöä tuolla pahoinpiteli pahoin hänen miehensä pian häiden jälkeen, hänellä on mustelmia ja avohaavoja." Hän osoitti nukkuvaa nuorta naista, jonka tuolille Hugon piti ensin istua. Kaikkien avohaavojen takia oli helppo luulla, että hänellä oli spitaali. Maria jatkoi: "He lukitsivat hänet lukkojen taakse tai eristivät hänet kuolemaan asti, koska he saattoivat luulla, että hänellä oli tarttuva tauti. Hän on juuri täyttänyt 17 vuotta." "Vähän vanhempi kuin minä", Peter ajatteli. Hän tunsu häpeää ja katsoi Hugoa. Tämä seiso siinä kuin äitinsä

olisi huomauttanut hänelle. "Me emme ole täällä tarttuvia." "Entä kuoleman haju?" Hugo kysyi, eikä oikein luottanut häneen. Hän otti sängyn vieressä seisovan öljylampun ja viittasi rauhallisesti oven vieressä olevaan tummanmustaan nurkkaan. Hän valaisi valoa sisään. Valtava kasa likapyykkiä paljastui heille. Likaisia lakanoita, vaatteita, joissa oli kuivunutta verta ja muita ulosteita, kuolleita rottia ja, kyllä, puoliksi mädäntynyt jalka. Nyt pojat tajusivat jotakin, ja löyhkä muuttui heille vielä sietämättömämmäksi sen näyn vuoksi. "Emme pysy pesun kanssa perässä", Maria pyysi anteeksi. Sitten hän kääntyi uupuneena ympäri ja oli valmis lähtemään ovea kohti. Peter kurottautui hänen luokseen, mutta ei saanut häntä kiinni. Hän huusi: "Maria!" Maria käveli pienen tiilikaaren läpi ja oli juuri sulkemassa ovea. "Odota", Peter huusi jälleen. Nyt hän näytti ärsyntyneeltä: "Mitä muuta siellä on, minun on päästävä sinne ja palattava töihin." "Mistä tiedämme, että olemme oikeassa käytävässä? Meidän on mentävä Mustaan luostariin, toimitettava olut tänne...", hän osoitti kahta tynnyriä, "...toimitettava se." Maria katsoi puutynnyreitä ja mietti asiaa. Hänen takanaan nainen huusi, hänellä oli hirvittäviä tuskia. Maria nykäisi ja halusi lähteä, mutta Pietari pidätti häntä. "Miksi?" hän pyysi. Maria mietti asiaa hetken ja sanoi: "Luulen kuulleen ..." hän mietti ajatuksiinsa vaipuneena, "... että joidenkin käytävien seinissä on vahaa. Kynttilävahasta tehtyjä merkkejä. Kun olet löytänyt tämän käytävän, seuraa vain vahakylttejä, jotka ovat samanvärisiä, aina seinien oikealla puolella. Molemmista luostareista katsottuna vahan pitäisi olla aina kiinni oikealla puolella, mutta eri värisinä." Oikein, aina oikein, Hugo painoi mieleen.

Harkitsevasti hän laittoi pienen ruskean pullonsa smokkiinsa. "En ole varma, onko se totta, mutta niin olen kuullut." Nainen huusi taas, Maria seiso i puuoven kainalossa, hän oli syvällä ajatuksissaan ja repi itsensä sitten äkkiä irti. "Onnea matkaan!" hän huusi heille olkansa yli ja sulki sitten pienen puuoven takanaan, vain avatakseen sen taas raolleen, juuri sellaisena kuin pojat olivat sen löytäneet saapuessaan. Hän teki tämän luultavasti siksi, että fransiskaanimunkit löytäisivät öljylampun valossa oikean käytävän. Hugo ja Peter tarttuivat tynnyreihinsä, kallistivat ne kyljelleen ja vierittivät ne kömpelösti kostean, mutaisen maan yli. Ne katosivat jälleen pimeyteen - jonnekin talojen alle tai torille. Peter mietti, oliko talon alla, jossa hän asui perheineen, tällainen käytävä. Yhtäkkiä Hugo pysähtyi, nilkutteli takaisin sairaalaan ja toi likapyykkikasasta lakanan, rullautti sen varovasti kokoon ja tunki sen paitaansa vatsan eteen. Peter ihmetteli, mistä siinä oli kyse, mutta ei sanonut mitään. Molemmat pojat tekivät hitaasti paluumatkaa miettien, mitä tekisivät seuraavaksi. Hugo ontui, Peter käveli hänen takanaan ja näki ystävänsä kivun. "Pysähdy hetkeksi", hän lopulta sanoi. "Minusta on parempi idea piilottaa tynnyrit jonnekin käytävälle, koska emme pysty suorittamaan tehtävää sinä iltana." Hugo hengitti äänekkäästi ulos. Hän huokaili vapautuneena. "Hyvä idea!" Hugo oli iloinen, hän oli uupunut, kylmissään ja janoinen. Se, mitä he olivat juuri kokeneet, oli jättänyt hänet täysin kuiville. He rullailivat vielä hieman eteenpäin, kunnes he saapuivat tienhaaraan ja katsoivat tarkemmin seiniä. Seinissä oli todellakin jälkiä vahasta. Maria oli oikeassa. Muutaman metrin välein seiniin oli painettu kynttilällä vahajälkiä, pieniä pyöreitä täpliä. Vasemmalla puolella oli suuria, mustia täpliä ja oikealla puolella pienempiä, valkoisia. Ne pystyi tietysti tunnistamaan tarkalleen, jos tiesi, mitä etsi.

Peter virnisti. "Tuonne piilotamme tynnyrit alkoviin." Hän osoitti tummaa kohtaa seinässä. Hugo oli samaa mieltä. Hän kostutti kielellään kuivia huuliaan ja oli iloinen, ettei hänen tarvinnut enää pyöritellä tynnyreitä. Peter tuns i myötätuntoa häntä kohtaan. "Mutta sinun täytyy sinnitellä vielä vähän aikaa", hän sanoi, ja sitten he laittoivat oluttynnyrit nurkkaan

toivoen, ettei kukaan löytäisi niitä. Hugo otti lakanan esiin ja peitti tynnyrit sillä. Sitten he kävelivät takaisin harmaan luostarin sisäänkäynnille. Hugo mietti: ”Meidän on todella keksittävä jotain. Jos munkit huomaavat, ettemme selvinneet, emme saa heiltä enää koskaan töitä.” ”Kyllä me pärjäämme”, Pietari sanoi, ”Minulla on jo idea. Mutta tarvitsemme Alvan tekemään sen. Hänen on autettava meitä. Mennään satamaan ja katsotaan, löydämmekö hänet.” Oli kaunis loppukesän ilta, eikä Alvaa näkynyt missään. Hugo ja Peter päättivät istua ympärillä seisovien laatikoiden päällä odottamassa häntä.

Hän ilmestyisi varmasti tänä iltana. Ne haisivat kamalasti, ja Peter toivoi, että haju olisi haihtunut, ennen kuin he pääsisivät kotiin. Satamassa oli paljon meneillään. Laituriin oli kiinnitetty monia telakoita, jotka odottivat lastaamista tai purkamista. Niiden joukossa oli pieniä purjeveneitä ja jopa hylky. Monet ihmiset olivat edelleen töissä, pyörittämässä tynnyreitä, kantamassa säkkejä ja pinoamassa laatikoita. Sen jälkeen kun Wismar oli liittynyt Hansaliittoon, kaupunki oli kehittynyt hyvin. Liitto teki kauppiaista rikkaita, onnellisia ja tyytyväisiä. Rikkaat ihmiset olivat anteliaita, joten köyhimmilläkkin saattoi olla toivoa. Työtä löytyi kaikille, jotka halusivat ja pystyivät tekemään työtä. Laskeva aurinko paistoi yhä vahvasti heidän kasvoilleen, lokit kiljuivat, ja kaupunki tuoksui tervalle ja tuoreelle puulle. Ja savustetulle kalalle. Hugo nousi yhtäkkiä seisomaan ja kysyi Pietarilta: ”Onko sinullakin niin jano?”. Pietari vain virnisti. Hugo juoksi sitten pois. Hän juoksi satamasta pientä mukulakivikatua pitkin vesiportin läpi suoraan isänsä panimoon. Hän meni kellariin takaovesta, nappasi kaksi pientä kannua ja täytti ne suuresta tynnyristä. Sitten hän käveli hitaasti takaisin portaita ylös, varmisti, ettei kukaan katsonut häntä, ja juoksi takaisin. Vesiportilla hän käveli hitaammin ja viattomammin kahden portinvartijan ohi takaisin Pietarin luo. Molemmat joivat nautiskellen ja odottivat Alvaa.

Alvalla oli ollut hyvin kiireinen päivä. Hän oli viettänyt koko päivän torilla ystävänsä Helmken kanssa. Hän ei kuitenkaan ollut uupunut kaikesta fyysisestä työstä, kaikesta huutamisesta ja kaikkien ihmisten hälinästä, kuten Helmke. Itse asiassa Alva vain istui koko päivän ja mietiskeli. Jotain kauheaa oli tapahtunut. Alva ei vielääkään voinut uskoa sitä. Kolme päivää sitten hänen rakas äitinsä oli kaatunut kuoliaaksi. Hän oli ollut tiilihtehtaalla töissä ja tuurannut erästä työmiestä, joka oli nyrjäyttänyt nilkkansa samana päivänä. Kun hän kiipesi tikkaita ja telineitä pitkin kantamaan tiiliä ja vesikannua Pyhän Nikolauksen tornin huipulle, hän mursi lankun läpi ja putosi kuolemaan. Nyt hän oli kuollut ja Alva oli yksin veljensä Georgin kanssa. Yksinäisyys kalvoi häntä kuin rotat juustoa. Hansakaupungin turvassa hänen äitinsä oli kasvattanut kaksi jäljellä olevaa lastaan yksin; kaikki Alvan muut sisarukset olivat jo kuolleet sairauteen tai heikkouteen. Isää ei ollut. Alva kuitenkin epäili, että hänen äitinsä rakasti häntä edelleen kovasti, ja oli etsinyt tekosyitä aina, kun Alva oli sinnikkäästi kysynyt äidiltään isästä. Alva oli aivan varma, että hän oli olemassa. Hänen äitinsä oli kuitenkin ollut sitä mieltä, että Alvan olisi liian vaarallista saada tietää asiasta liian aikaisin. Eräänä päivänä he sopivat, että Alvan 15-vuotissyntymäpäivänä hänen isänsä salaisuus paljastettaisiin. Vaikka perhe oli hyvin pieni, heillä meni hyvin. Heillä oli vähän syötävää, mutta kukaan heistä ei jäänyt nälkäiseksi. Alva ei tiennyt, mistä rahat tulivat toimeentuloon.

Kaikilla oli yksi tai useampi työ, mutta he eivät oikeastaan tienanneet paljon rahaa. Alva auttoi Helmkeä torilla. Helmke oli hyvin, hyvin vanha. Hänellä oli ollut jo pitkään pieni

paikka Wismarin torilla, jossa hän myi tai kauppasi tavaroita. Kaikki täällä tunsivat Helmken. Hän on aina ollut siellä ja on kulkenut mukana monien elämässä Wismarissa. Hän kuului torille yhtä paljon kuin tullimerkki kaupungintalolle. Hän oli luultavasti vanhin Wismarissa ja sen ympäristössä siihen aikaan, ja hän nautti etuoikeuksia, joita kenelläkään muulla ei ollut. Jotkut paikalliset huhuilivat, että hän oli tehnyt sopimuksen kaupungin rosvojen kanssa. Kaupungin isät eivät esimerkiksi valvonneet häntä kuten muita kauppiaita, eikä hänen tarvinnut maksaa veroja. Hän tarjosi asiakkailleen lähinnä muiden kauppiaiden ylijäämätuotteita. Esimerkiksi nahkoja, jotka eivät kuuluneet parkitsijoiden hyvään maineeseen, tai kynttilöitä, jotka olivat hieman vinossa, koska oppipoika oli harjoitellut niitä. Kaikkea sellaista, mitä kauppias ei voinut enää myydä tai halunnut. Hän ansaitsi vähän rahaa ja vaihtoi enimmäkseen välttämättömät tavarat, kuten leipää, maitoa ja keramiikkaa, pienessä puutarhassaan kasvattamiinsa hedelmiin ja vihanneksiin. Nyt, loppukesästä, se oli hänen omia omenoitaan, kurpitsojaan ja perunoitaan. Joinakin päivinä mukaan tuli myös muita vihanneksia ja hedelmiä. Helmellä oli pieni puutarha, jossa hänen pieni talonsa sijaitsi ja jossa hän valmisti himoitsemiaan hedelmälevitteitä. Se oli kaupungin muurien ulkopuolella. Hänen oli huolehdittava siitä, että hän lähti hansakaupungista ajoissa illalla, ennen kuin kaupungin portit sulkeutuivat, jotta hänen ei tarvinnut nukkua Wismarin kaduilla. Pienessä puutalossa, jossa hän asui, oli nokinen katto, ja se koostui itse asiassa vain yhdestä huoneesta. Siinä oli sänky, hylly, laatikoita hänen vaatteilleen ja peitoilleen. Suuren ja ainoan ikkunan vieressä oli myös pöytä. Pieni keittopaikka oli pystytetty lattiaan saviseinää vasten. Se oli todella hienoa, sillä useimpien hansakaupungin asukkaiden keittopaikat olivat rakennuksen ulkopuolella tulipalovaaran vuoksi. Sen yläpuolella roikkuivat keittoastiat ja -välineet. Hän käytti puista arkkua istuimena. Alva rakasti Helmken taloa. Se oli kodikkain talo, jossa hän oli koskaan ollut. Ulkona oli suuri puinen arkku, joka oli kiinnitetty taloon. Siinä asui viisi kanaa. Niillä oli pieni tarha, ja syksyllä, kun Helmken kaali oli aidattu, kanat saivat juosta koko puutarhassa. Ne lannoittivat puutarhaa ja pitivät tuholaiset loitolla. Joka aamu Helmke täytti pienet kärryt tavaroilla, koreilla ja laatikoilla ja veti niitä vaivalloisesti ja vaivalloisesti torille. Hän oli todella hyvin vanha, mutta hänellä oli tahdonvoimaa ja sitkeät, hyvin treenatut lihakset. Joka aamu hän seiso i täsmällisesti Schwerinin kaupungin portin edessä ja odotti, että hänet päästettäisiin sisään. Alva auttoi häntä työssä niin usein kuin pystyi. He kylvivät yhdessä keväisin, kitkivät rikkaruohoja, leikkasivat yrttejä kuivumaan ja keittivät hilloja ja kaalikeittoja, joita Helmke sitten myi kaupungintalon viereisellä torilla. Talvella, kun pieni liesi ei enää pystynyt lämmittämään taloa, Helmke teurasti vähitellen kanansa ja muutti väliaikaisesti köyhäintaloon Lübschestraßella, hansakaupungin keskustassa. Helmke ei voinut tänään kovin hyvin. Hän yski ja oli tavallista heikompi. Kaikki fyysinen työ oli vaatinut veronsa. Alva oli huolissaan siitä, että Helmke tulisi lopulta liian vanhaksi markkinakojuun ja saattaisi jonain päivänä lakata käymästä. Helmke oli iästään huolimatta hänen paras ystävänsä. Hän oli kuin isoäiti, jota Alvalla ei koskaan ollut. Lähes kaikki Alvan sukulaiset, myös Helmken perhe, menehtyivät Wismarin hansakaupungissa ja sen ympäristössä 41 vuotta sitten, vuonna 1350, puhjenneseen suureen ruttoepidemiaan. Nyt Alva oli hyvin huolissaan. Jos Helmkeä ei enää ollut, hänellä ei ollut ketään jäljellä, vain kaksi vuotta vanhempi veli Georg.

Hän työskenteli yövahtina tai vartijana kaupungin portilla sen mukaan, missä häntä tarvittiin. Hän oli aina kotona, kun Alva oli torilla tai muuten töitä etsimässä. Päivisin hän nukkui. Ja illalla, kun Alva tuli väsyneenä ja uupuneena kotiin, hän oli yleensä jo poissa.

He jakoivat pienen huoneen vanhassa kaupungissa, laitakaupungilla. He asuivat suuressa, kauniissa, kolmikerroksisessa rivitalossa pienessä huoneessa katon alla. Georgilla oli ollut tyttöystävä, Maria, jo pitkään. Hän teki myös useita töitä. Georgilla ja Marialla ei juuri ollut aikaa toisilleen. Se, että Georg ei koskaan ollut paikalla, kun Alva oli kotona, lisäsi hänen yksinäisyyttään äitinsä kuoleman jälkeen. Tänään torilla, kun hän oli myymässä omenoita Helmken kanssa, kaksi naista tuli kojulle. Alva sai kiinni toisen rouvan muutaman sanan ja hänen säälivän katseensa: "... harmi, ettei hän jää henkiin." Tyttö säikähti eikä tiennyt, mitä se tarkoitti. Toinen rouva ei sanonut mitään, maksoi omenat ja molemmat katsoivat Alvaa säälivästi. Kun he olivat lähdössä, toinen lisäsi: "Niin, se on sääli!". Alva ei ymmärtänyt. Mitä sanat ja katseet tarkoittivat? Hän oli hämmentynyt. Helmke tunnisti tilanteen, mutta päätti olla toistaiseksi puuttumatta siihen. Alva ei pystynyt ajattelemaan mitään muuta koko päivänä. Hän tunsu itsensä melankoliseksi ja lamaantuneeksi; hän olisi mieluummin kuollut kuin jäänyt tämän tunteen murskaamaksi. Sillä välin Helmke jatkoi myyntiä ja kauppaa. "Auts", Alva huusi. Hän säikähti, kun Helmke tökkäsi häntä kävelykepillään toisen kerran selkään. "Tule, me haluamme mennä kotiin", Helmke sanoi hyvin väsyneenä. "Minä haluan maata hetken." Alva nousi ylös häkistään ja katseli hämmentyneenä ympäri toria. Oliko hän missannut koko markkinapäivän? Hän oli niin ajatuksissaan, että huomasi vasta nyt kaupungintalon edessä harjoittelevat muusikot ja monet kaupungin palvelijat, jotka kiinnittivät lippuja ja värikkäitä lippuja. Monet ihmiset lauloivat lauluja ja tanssivat niiden tahtiin. Siellä tuoksui herkullisesti perunakeitto pekonin kera. Heidän vatsansa murisivat. Hansakaupungin asukkaat olivat iloisia ja pirteitä, aivan kuin he odottaisivat suurta juhlaa. Alva ei tiennyt, mistä kaikki nämä ihmiset olivat tulleet. Kauppatori oli koristeltu ja siistitty, aivan kuin Hansakaupunki odottaisi suurta vierailua. Alva raapi takaraivoa ja katsoi hämmästyneenä Helmkeä, joka oli häntä paljon lyhyempi. Helmke pinosi keraamisia kulhoja päällekkäin ja kaatoi loput puutapit laatikkoonsa, jonka hän yleensä täytti tavaroillaan. Hän huokaisi tyytyväisenä, ojensi Alvalle pienen perunapussin ja hymyili tälle. "Alva, rakas tyttöni. Tiedän, että olet surullinen ja tiedän, miltä sinusta tuntuu." Helmke oli kokenut elämässään paljon pahaa. "Älä anna tunteen vallata sinua. Mitä kauemmin annat sille periksi, sitä vaikeampaa siitä on päästä pois. On ihmisiä, jotka ovat päätyneet riistämään itseltään hengen, koska he ovat unohtaneet, että he olivat oikeastaan vielä elossa. On todella kauheaa, mitä tapahtui ja että hän ei jää henkiin. Mutta et voi antaa sen viedä henkeäsi. Usko minua, kun yksi ovi sulkeutuu, viisi uutta aukeaa samaan aikaan. Minun pitäisi tietää, olen jo niin vanha!" Hän virnisti Alvalle hampaattomasti. Hän seisoi Alvan edessä kädet ojennettuina. "Vedä syvään henkeä, hengitä sisään kaikkien täällä olevien ihmisten elämää ja onnea...". Hän piirsi puoliympyrän torin poikki kädet ojennettuina. "...ja hengitä sitten ulos kaikki se kauhea, katkera tunne." Helmke halasi häntä kaikin voimin ja puristi Alvaa niin tiukasti kuin pystyi. Alva hymyili ja silittelemällä Helmken selkää. "Kiitos, että olet täällä! Ja viisi ovea aukeaa vain silloin, kun jotain kauheaa tapahtuu?" tyttö mietti. Helmke rentoutui ja ajatteli. Ja loputtomalta tuntuvien hetkien jälkeen hän kuiskasi: "Kyllä. Valitettavasti." Helmke pudisti huomaamattomasti päätään ja jatkoi siivoamista. "Vasta sitten." Hän pohti ja lajitteli kananmunia oljilla täytettyyn koriin. "En malta odottaa, minkä oven valitset." Hän yskähti fyysisestä rasituksesta. Alva otti häntä olkapäistä kiinni ja istutti hänet laatikolle, jonka päällä hän oli juuri itse istunut. Hän otti työn haltuunsa. "Ensin minun on selvitettävä, kuka isäni on ja mistä löydän hänet." Helmke säikähti ja sai raivokkaan yskänkohtauksen. Kun hän oli saanut itsensä takaisin, hän kysyi: "Eikö äitisi ole vielä kertonut sinulle

mitään?" Hän kysyi. "Ei, tiedätkö sinä mitään hänestä?". Helmke katsoi alaspäin ja pudisti voimakkaasti päätään. Kun aurinko katosi torin korkeiden talojen taakse, Helmke ja Alva lähtivät kotiin. Alva oli kärsimätön ja ajatuksiinsa uppoutunut, käveli hätäisesti ja nopein askelin. Helmke pysyi tuskin perässä. Kun he saapuivat pieneen puiseen mökkiin, Alva alkoi täyttää laatikoita uusilla omenoilla ja valmistella kärryjä uutta markkinapäivää varten, minkä jälkeen hän hyvästeli Helmken, joka makasi pienellä sängyllään yskien ja täysin hengästyneenä. Alva toi hänelle raikasta, viileää vettä ja lähti sitten satamaan. Hän oli raivoissaan, koska ei saanut naisia pois päästään. Hän ei todellakaan voinut tänään hyvin. Hän käveli äreänä ihmisten ohi, aina kaupungin muuria pitkin. Kun hän ohitti Wismarin kaupungin satamaa vastapäätä olevat lukuisat pienet kalastajamökit, hän ei kiinnittänyt huomiota kaikkiin ihmisiin, joista monet hyppivät sivuun. Alvalla ei ollut halua olla huomaavainen. Hänen askeleensa potkivat hiekkaa ja pölyä, ja sitten hän lähti juoksemaan. Hän juoksi ja juoksi, hyppäsi suurten lohkaroiden yli, niittyjen yli ja kuivien heinien päälle. Vihdoin hän oli siellä, missä halusi olla. Hän seisoj suolaisten soiden päällä, paljain jaloin viileässä ruohossa, ja katseli lahden yli vastapäiseen kaupungin satamaan. Hän hengitti suolaista ilmaa ja maistoi merilevää. Hän rentoutui hetkessä. Satamassa oli vilkasta. Naapurikaupunkien, Hornstorfin tai Schwerinin rahdinkuljettajat toivat tavaroita tai hakivat niitä. Jotkut telakat näyttivät kolhituilta, joitakin korjattiin täällä satamaa vastapäätä, mutta suurinta osaa lastattiin tai purettiin, monet kauppiaat neuvottelivat ja heidän palvelijansa lajittelivat ja pinoivat tavaroita. Itämerellä oli paljon merirosvoja, ja aina silloin tällöin laivat eivät palanneet tai ne hinattiin takaisin satamaan täysin vahingoittuneina. Telakkatyöläiset työskentelivät niiden parissa, sillä ne oli saatava heti merikelpoisiksi, jotta ne voisivat pian taas lähteä purjehtimaan. Hän käveli katse tiukasti kiinnittyneenä telakkaa pitkin, ohi kauppiaiden, merimiesten, hevoskärryjen, valtavien tavaramäärien, lankkujen ja tynnyreiden, kunnes hän saapui pienelle maalaiskadulle. Oikealla ja vasemmalla tuoksui vuoden viimeiset luonnonkukat, korkeat kaislikot kumartuivat meriveden yli ja huojuivat kevyessä tuulessa. Lokit kiersivät Itämeren yllä ja tekivät kalastajille kepposia. Aurinko oli lämmin ja paistoi yhä kirkkaasti, vaikka oli jo loppukesä. Ensimmäiset metsähanhet saapuivat Wismarinlahden yli koillisesta, ja hitaasti syksyn tuloa enteillen. Alva näki ne kaukaa ja hänen verensä alkoi sykkiä suonissaan. Autuus levisi häneen. Saavuttuaan veneensä luokse Alva käänsi sen taitavasti kerralla ympäri ja työnsi sen kohti vettä. Hän pystytti pienen maston, jota hän piti aina ylösalaisin käännetyt veneen alla, ja kiinnitti peräsinlaudan perään ruorilla. Kun hän oli saanut takiloinnin valmiiksi ja purje lepatti korkealla mastossa, hän työnsi pienen purjeveneeseen kaikin voimin niityltä veteen, hyppäsi tyylikkäällä loikalla sisään, veti narun tiukalle ja odotti jännittyneenä ja täynnä odotusta ryntäystä, joka oli työntämässä venettä mereen. Aallot keinuuttivat ja Alva pärjäsi hyvin. Hän tarkkaili purjeen kulkua ja yritti kääntää venettä tuuleen liikuttamalla ruoria. Tänään tuuli hyvin vähän. Vesillä oleminen rauhoitti häntä. Hän hengitti syvään sisään ja ulos, ajatteli Helmken sanoja, sulki silmänsä ja nautti lämpimästä auringosta selällään. Sitten hän tunsu veneen nostavan ja tuulen, joka kehittyi välittömästi voimakkaaksi puuskaksi. Hän veti narua hieman tiukemmalle, se liukui maston lohkon läpi, ja sitten hän todella tunsu tuulen tarttuvan purjeeseen. Silmät kiinni hän tunsu, kuinka tuuli tarttui veneeseen ja nosti sitä pienellä nykäisyllä, joka heti kiihtyi. Hän purjehti. Hän purjehti pitkin pientä rannikkoa ohi niittyjen, joilla lapset leikkivät, kalastajat laskivat verkkojaan ja naiset siivosivat tai korjailivat verkkoja. Muut kalastajat istuivat vieressä, juttelivat ja polttivat piippuaan. Jotkut katselivat häntä. Monet perheet näkivät hänet joka

kerta, kun hän lähti purjehtimaan. Albert vilkutti hänelle molemmilla käsillään, ja hän nosti kätensä ja tervehti takaisin. Albert oli Helmken hyvä ystävä ja melkein yhtä vanha ja hauras kuin Helmke. Suuret hammasrattaat purjehtivat hänen ohitseensa tyyrpuurin puolella. "Mistäköhän ne tulevat", tyttö pohti. Alva rakasti tätä venettä, hän rakasti purjehtimista, jotenkin intohimo siihen oli hänen veressään. Helmke oli eräänä päivänä sanonut, että hänen suonissaan oli Itämeren vettä, niin paljon kuin hän oli ollut vesillä. Hän ja Georg olivat saaneet pienen purjeveneeseen eräänä päivänä Albertilta, joka myös opetti heidät purjehtimaan. Se oli lahja heidän isältään, hän oli kertonut lapsille tuolloin. Kun hän purjehti lahdella, hän kaipasi erityisesti isäänsä. Missä hän saattoi olla? Hän saattoi vain toivoa, että hän oli yhä elossa. Ja surullinen väristys valtasi hänet, kun hän ajatteli kuollutta äitiään. Millainen tunne sen täytyy olla, kun ei enää pysty elämään, kun ei enää ole tietoinen mistään tai kenestäkään ympärillään. Hammasrattaat purjehtivat leppoisasti hänen ohitseensa, Wismarista päin. Merimiehet lauloivat lauluja ja kelasivat köysiä. Hän nauroi sydämellisesti ja olisi mielellään liittynyt heidän seuraansa. Hammasrattaalla! Hän näkisi vieraita kaupunkeja ja maita, uusia vaatteita, muita kirkkoja ja rakennuksia, kuulisi vieraita kieliä! Olisiko muissa hansakaupungeissa yhtä kauniita taloja ja yhtä korkeita kirkkoja kuin Wismarissa? Hän olisi halunnut purjehtia heti pois, kauas pois. Miksi hän ei oikeastaan tehnyt niin? Hänen veneensä keinui ylös ja alas, kun aaltojen harjut olivat jo kauan sitten osuneet häneen. Tyynessä paikassa, kaukana isoista veneistä, hän laittoi pienen purjeveneensä tuuleen. Purje räpläsi ja hän pysähtyi liikkeelle. Vene keikkui, melkein paikallaan vedessä. Hän rakasti tätä pientä venettä niin paljon. Hän rakasti olla vedessä, antaa itsensä ajelehtia, olla tuntematta mitään, eikä hänen tarvinnut ajatella mitään. Helmke sanoi usein: "Elämä on kuin myrsky merellä. Arvaamaton. On huippuja ja laaksoja. On kauniita päiviä, jolloin olet onnellinen, ja on kauheita, myrskyisiä päiviä, jolloin sataa ja on pimeää, päiviä, jolloin pelkää, ettet selviä, päiviä, jolloin haluat luovuttaa. Mutta jos sinulla on tarpeeksi rohkeutta ja pidät ruoria lujasti kädessäsi, selviät myrskyn läpi. Sitten elämä jatkuu ja jatkuu, kunnes se on jonain päivänä ohi!" Milloin on loppu, ajatteli Alva. Onko se loppu, kun et löydä yhtä viidestä ovesta, valitsetko sen itse, tiedätkö, milloin elämä on ohi? Hän ajatteli äitiään ja sitä, kuinka hän ei pystynyt pitämään ruorista tarpeeksi tiukasti kiinni. Alvan silmät täyttyivät kyynelistä. Hän ei halunnut itkeä, mutta hän ei voinut estää sitä, kyyneleet vierivät pitkin hänen kasvojaan. Alva ei tiennyt, pystyisikö hän pitämään kiinni ruoristaan kokonaan tai kävelemään mistään ovesta sisään. Hän oli peloissaan ja tunsu olevansa yksin, vanhempiensa hylkäämä. Hän itki ja tunsu häpeää samaan aikaan. Hän ei halunnut kenenkään näkevän häntä tällaisena, näkevän, että hän oli heikko ja kaipasi äitiä ja isää niin paljon. Hän oli jo 14-vuotias. Hän oli melkein aikuinen. Hän itki katkerasti, kunnes kaikki kyyneleet valuivat. Alva nojasi kaiteen yli rauhoittuakseen ja viilentyäkseen. Hän upotti molemmat kätensä syvälle veneensä alla olevaan viileään pimeyteen. Hänen kätensä olivat vedessä melkein hartioihin asti. Hitaasti, hänen huomaamattaan, suolavesi hiipi alukseen. Vesi oli kylmää ja mustaa ja syvää, hyvin syvää, ja mitä syvemmälle hän painoi kätensä siihen, sitä voimakkaampi tunne valtasi hänet. Kaipaus. Kuinka syvälle hän voisi päästä, mitä hän löytäisi sieltä? Oliko mustassa, kylmässä vedessä ajatuksia? Hän kumartui yhä syvemmälle ja syvemmälle, niin että hänen hiuksensa kelluivat jo vedessä. Hänen veneensä kääntyi edestakaisin, milloin oikealle, milloin vasemmalle, keikahtaen ylös ja alas aalloilla. Joskus näkyi heijastusta sinisestä taivaasta, jossa lokit leikkivät leikkejään, ja joskus näkyi vain tätä syvää, tummaa, aavemaista mustaa, joka veti Alvaa uskomattomalla tavalla puoleensa. Tuntui kuin pimeys

olisi tarttunut häntä molemmista käsistä ja halunnut vetää hänet syvyyskiin. Alva roikkui kaiteen yli liikkumattomana ja näytti liukuvan kuiluun, heikkona ja voimattomana. Sitten yhtäkkiä hänen veneensä kääntyi jälleen ympäri ja paljasti hänen heijastuksensa. Hän näki tytön, jolla oli punaiset, pitkät, aaltoilevat hiukset. Yhtäkkiä hän kuuli sisältään äänen: "Pidä ruorista kiinni! Pidä kiinni peräsimestä!" Ja hänen tajuntansa palasi välittömästi. Sitten nousevat aallot vääristivät hänen kuvansa. Sitten meri oli taas sileä. Hän näki vahvan tytön ja tunnisti sisimmässään olevan voiman, ja mitä kauemmin hän katseli sekavaa peilikuvaansa, sitä rohkeammaksi hän tuli. Hiljaa hän sanoi itselleen: "Tämä olen minä. Minä olen minä. Minä olen vahva!" Hän halusi elää. "Hengitä sisään, hengitä ulos", hän kuiskasi. Tuulenpuuska tarttui jälleen veneeseen ja heilutti ja käänsi sen ympäri, heijastus katosi. Lokit kiljuivat hänen yläpuolellaan, ja rannalta hän kuuli rannikkoa pitkin proomuillaan purjehtivat ihmiset ja kalastajat, jotka tekivät työtään, nauravat lapset, kaikki äänet palasivat hitaasti. Alva imi elämää silmät kiinni. Hän suoristui ja katsoi kohti kaupunkiaan. Wismaria, joka näytti kauniilta Pyhän Nikolauksen kirkon, Pyhän Yrjön kirkon ja Raatihuoneen kirkon siluetteineen ja monine kauppalaivoineen sen edessä. Hän näki unta. Jonain päivänä naisetkin lähtisivät merille, sen hän tiesi varmasti, ja ehkä hän olisi yksi ensimmäisistä, kauppias, joka matkustaisi hansakaupunkeihin, myisi ja kauppaisi tavaroita ja tutkisi uusia maita. Hansaliitto kukoisti hänen ympärillään, ja hän halusi olla osa sitä. Raskaasti kuormattuja telakoita valko- ja punaraidallisine purjeineen tuli ja meni. Hän oli iloinen, hän oli onnellinen ja kiitollinen siitä, että oli lähtenyt laivalle. Hän teki niin usein kuin pystyi, koska tiesi sen tekevän hänelle hyvää. Aallot imaisivat hänestä kaikki pahat ajatukset. Hän tarttui purjeveneeseen ruoriin ja keinutti sitä edestakaisin, kunnes hänen veneensä oli sivuttain tuuleen nähden. Hän veti narun tiukalle, ja purje täyttyi tuulesta, joka veti venettä mukanaan. Tuuli oli ajan myötä voimistunut, ja hän oli takaisin satamassa nopeammin kuin hän olisi halunnut. Hän kiemurteli varovasti kaikkien suurten ja pienten laivojen läpi omalle paikalleen suola-aavikolle. Alva veti veneen varovasti turvalliseen paikkaan maalla ja irrotti sen ajatuksiinsa uppoutuneena, rullautti kankaan ja puomin yhteen maston ympärille ja tunki kaiken takaisin ylösalaisin olevan veneen alle. Hän halusi palata tänne huomenna töiden jälkeen. Ehkä hän voisi ottaa Peterin mukaansa. Hän piti Peteristä ja odotti innolla, että näkisi hänet pian illalla. Hän käveli hiekkapolkua pitkin niittyjä pitkin, ohi kuivausverkkojen ja pyykkinarujen, joissa oli rivissä kuivattuja kaloja, kohti sataman porttia. Alva kulki aina tätä polkua, hän piti siitä. Tänne oli kytketty hevoset, jotka tulivat omistajiensa kanssa hansakaupunkiin käymään kauppaa. Hän katseli niitä monia ihmisiä, jotka pitivät hansakaupunkia elossa täyteen pakatuilla hevoscarrillaan, valtavilla nipoilla, tynnyreillä ja laatikoilla, jotka olivat täynnä suolaa, humalaa, kynttilöitä ja olutta.

Luku 2

Satamassa oli aina vilkasta, ja siellä oli paljon nähtävää. Proomut, purjeveneet ja telakat olivat tiiviisti laitureissa. Kun suurille telakoille ei ollut enää tilaa ja vastaranta oli liian matala, niitä oli lastattava ja purettava avomerellä lastenvaunujen avulla. Vesiportin edustalla oli vilkasta toimintaa. Aina oli paljon työtä kantajille, joiden oli nostettava tavarat laivan vatsasta vaunuihin. Kauppiaat olivat riippuvaisia kantajien ja apulaisten luotettavuudesta, sillä ilman heitä kauppa pysähtyisi täysin. Tavarointa hinattiin, rullattiin, kannettiin, vedettiin tai työnnettiin. Ulkomaalaisten alusten oli purettava tavaransa

kokonaan kaupungin pinoamislain mukaisesti. Sen mukaan tavaroita oli tarjottava myyntiin kolmen päivän ajan, ja vasta sen jälkeen merenkulkijat saivat jatkaa matkaa jäljelle jääneen tavarankanssa. Wismarin kauppiaille se toi myös hyvää voittoa. Viime viikolla Ruotsista tullut kauppalaiva kuljetti kolme jääkarhun nahkaa. Monet hansakaupungin asukkaat tulivat satamaan ihmettelemään niitä. Osa merimiehistä valmisti niukkoja aterioita pienellä nuotiolla, sillä laivalla ei saanut laittaa ruokaa tulipalon vaaran vuoksi. Alva haaveili ja uppoutui ajatuksiinsa laskien jalkojensa alla olevia lankkuja, jotka toimivat kaupunkiin johtavana tienä. Kun hän piti päänsä alhaalla, hän ei nähnyt, mitä hänen edessään oli, ja yhtäkkiä hän kohtasi neljä jalkaa. Yhdessä jalassa oli tuore side polvessa, jossa oli keltaisia ja punaisia jälkiä. Säikähtäneenä hän katsoi ylös ja nyrpisti otsaa ystäviensä kasvoille, jotka olivat asettuneet mukavasti ympärillä seisoviin laatikoihin. Molemmat hihittelivät ja säteilivät korvasta korvaan. Alva ei ymmärtänyt, miksi he olivat niin iloisia, ja se sai hänet uteliaaksi. Tietenkin heillä kummallakin oli kaljamuki kädessään! Tietenkin he olivat nyt hieman humalassa. Alva oli iloinen nähdessään heidät. Hugo ja Peter olivat hänen parhaita ystäviään, vaikka he olivat paljon varakkaampia kuin hän. Hän oli iloinen, iloinen siitä, että hänellä oli heidät ja että he pitivät hänestä sellaisena kuin hän oli. Hänellä ei ollut paljon omaisuutta. Ja silti he olivat yhdessä kuin sisarukset.

"Miksi istutte täällä ettekä tavallisella paikallamme?" Alva kysyi ryhmältä. "Ajattelimme päästä pois Hugon isän luota", Peter vastasi. Molemmat kikattivat ja taputtivat käsiään yhteen. Hugon isä tuli satamaan joka ilta ennen kuin vartijat sulki kaupungin portin ja vei Hugon panimoon siivoamaan. Joka kerta hän heitti kostean, kylmän ja erityisen likaisen liinan lasten suuntaan. Oli se tahallista tai ei, hän löi sillä lähes aina Alvaa. Ja joka kerta lapset olivat yllättyneitä, aivan kuin se olisi ollut ensimmäinen kerta.

Alva vihasi sitä. Hän nyrpisti nenäänsä ja nyökkäsi hyväksyvästi. Hugo kysyi: "Mitä sinä olet tehnyt koko ajan, olemme odottaneet jo ikuisuuden?" Hän kysyi: "Mitä sinä olet tehnyt koko ajan, olemme odottaneet jo ikuisuuden?" Hän virnisti Pietarille ja piti kannuaan ylhäällä. Hän tunsu hieman häpeää ja ajatteli, mitä hän oli tuntenut katsoessaan Itämeren pimeyteen eikä halunnut puhua siitä. "Oletko kunnossa?" Peter kysyi aistien hänen epämukavuutensa. "Kyllä, kaikki on hyvin", hän valehteli, 'olen kunnossa.' "Olen kunnossa." "Tiedätkö, mitä meille tapahtui tänään?" Peter jatkoi. "En, mitä?" Hän istuutui poikien väliin, katsoi autuaana satamaan ja kurottautui samalla Peterin kannuun. Hän otti ison kulauksen ja sanoi: "Kerro, mitä teitte tänään iltapäivällä?" Molemmat purskahtivat samaan aikaan! Alva kuunteli tarkkaavaisesti ja vapisi. "Ja miten voin auttaa sinua siinä? Eihän minun pitäisi...?" Häntä huimasi. "Ei!" Hän pudisti päätään tajuttuaan, mitä oli tulossa.

"Ei, ei, ei, ei, koska en halua saada tai nähdä lepraa tai ruttoa tai mitään muutakaan, enkä varsinkaan halua tavata Mariaa!" "Ei, ei, ei, ei, koska en halua saada tai nähdä lepraa tai ruttoa tai mitään muutakaan, enkä varsinkaan halua tavata Mariaa!" Maria on käynyt talossasi aivan liian usein. Maria piti veljestä kovasti, vähän liiankin paljon Alvan makuun. Ja Georg piti Mariasta, he luultavasti menisivät jonain päivänä naimisiin. Mutta Alva ei pitänyt Mariasta kovin paljon, Georgin pitäisi pysyä Alvan kanssa eikä mennä Marian luo. Hän uppoutui täysin ajatuksiinsa. Huoneeseen, jossa he asuivat, mahtui juuri ja juuri kaksi ihmistä. Yhdessä äitinsä kanssa hän ei koskaan tuntenut oloaan ahtaaksi. Huone oli itse asiassa aivan liian pieni. Mutta koska Georg ja hän asuivat siinä eri aikoina, se oli riittävän suuri. Siellä oli pöytä, kaksi tuolia ja puinen arkku, joka toimi penkinä, mutta vain yksi sänky, joka oli erotettu muusta pienestä huoneesta paksulla verholla. Alva nukahti usein

illalla sänkyyn ja heräsi aamulla puisella penkillä, joka oli pehmustettu huovilla, sillä kun Georg tuli kotiin varhain aamulla, hän siirsi Alvan penkille, jotta hän voisi mennä nukkumaan. Hänen pikkusiskonsa joutuisi joka tapauksessa pian heräämään. Joskus Maria oli myös paikalla, mutta silloin hän puhui aina vain Georgin kanssa eikä kiinnittänyt juurikaan huomiota Alvaan. Alva luuli tietävänsä, että Maria oli töissä kylpylässä. Joka tapauksessa hän tuoksui aina niin hyvälle, saippualle ja sitruunaöljylle. Maria oli usein kireä ja vaikutti Alvasta viileältä ja sydämettömältä. Alvasta tuntui joskus siltä, kuin hän olisi itse ollut vierailija. "Alva! Alva!" Pietari huusi. "Ei", hän pudisti päätään. "Ei, emme missään nimessä mene taas suoraan sairaalan käytävälle." Peter tarttui häntä molemmista olkapäistä, ravisteli häntä hereille ja katsoi häntä ystävällisesti silmiin. "Emme halua koskaan palata sairastuvalle. Usko minua, se oli niin kauhean pelottavaa. Mutta meidän on täytettävä tehtävämme, muuten menetämme hyvän maineemme munkkien keskuudessa!" Hän silitti hiuksiaan litteällä kädellään ja sanoi: "Hyvä on..." Alva palasi todellisuuteen, "...ja miten voin auttaa teitä siinä?" Pietari kertoi hänelle seuraavasta ideasta. "Huomenna iltapäivällä, kun olemme saaneet työmme valmiiksi, hiivimme takaisin Harmaaseen luostariin. Fransiskaanimunkit eivät saa nähdä meitä, koska silloin he tietäisivät, ettemme selvinneet tänään. Hiivimme salaa, mutta oikeastaan vain sinä ja Hugo." Hugo, joka leikki kissanpennulla, katsoi kauhuissaan ylös. "Mitä?" hän kysyi. "Ja mitä sinä teet?" Pieni kissa hyppäsi hänen käsivartensa päälle ja kaivoi terävät kyntensä Hugon käsivarteen. "Auts", hän huusi lyhyesti ja yritti tarttua kissanpentua niskasta kiinni. "Minä menen kauppaan..." Peter jatkoi tynnosti. "...huilun kanssa", hän sanoi mietteläästi. "Oletko tosissasi?" Hugo raivostui. "Haluatko vain soittaa huilua sillä aikaa, kun me raadamme hansakaupungin alla kosteassa liassa?" Hän veti sääliittävästi kissaa, joka puolestaan veti hänen hihastaan, mutta jäi kynsillään kiinni kankaaseen. Alvan oli pakko nauraa. Hän kumartui Hugon luo ja alkoi varovasti irrottaa kynsiä hihasta, tassu tassulta. "Minä huilaan tosi kovaa..." Peter jatkoi mielekkäästi ja seurasi vieressään tapahtuvaa toimintaa. "...Kävelen talorivien yläosaa pitkin muureja pitkin ja lopulta torin poikki ja huilutan tieni kovaan ääneen luoksesi. Te kuulette minut ja lopulta seuraatte minua ja löydätte oikean tien." Hän mietti hetken ennen kuin jatkoi. "Rullaa oluttynnyrit Mustaan luostariin, luovuta ne dominikaaneille ja saat..." Nyt hän nosti etusormensa ylös, "...kolme shillinkiä tynnyriltä!" Alva pyöritteli silmiään, Hugo nyökkäsi kunnioittavasti, aivan kuin Pietari olisi sanonut kolme miljoonaa tynnyriltä. "Mustassa luostarissa sinun täytyy katsoa, pääsetkö jotenkin ulos tunnelista, mutta älä missään nimessä jää kiinni. Muuten joudutte palaamaan takaisin tunnelijärjestelmän läpi!" Alva pyöritteli taas silmiään ja katsoi taivaalle. "Tavataan sitten kutojien luona Kunon luona, sovitaanko?". Alva ymmärsi ja nyökkäsi. "Hyvä on", hän sanoi ja toisti: "Kun olen saanut työni valmiiksi ja tuonut Helmken kotiin, tapaamme fransiskaani luostarin luona, ja kun olemme saaneet oluttynnyrit valmiiksi ja meillä on shillingit, tapaamme ison kiven luona kutoja Kunon talon edessä, fransiskaani luostarin lähellä." Molemmat katsoivat Hugoa odottavasti. Pieni kissa oli nukahtanut Hugon syliin, se oli käpertynyt kehräämään ja murisi, ja Hugo silitti sitä hellästi. "Sovittu", hän sanoi hiljaa irrottamatta katsettaan pienestä karvapallosta. Hän säteili korvasta korvaan nähdessään pienen kissanpennun. Peter oli tyytyväinen ja huokaisi helpotuksesta. He joivat olutta, söivät torilta ostettua leipää, jonka Helmke oli antanut Alvalle palkkioksi perunoista, ja juustoa, jota Peterillä oli vielä eilisestä kassissaan. Kaikki kolme ystävää nauttivat oranssinvärisestä loppukesän illasta. Metsähanhet lauloivat laulunsa värikkäällä taivaalla ja muodostivat asianmukaisesti V-muodostelman. Merimiehet lastasivat laivojaan

ja ylikuormatut hevoskärryt poistuivat satama-alueelta kuskiensa kanssa. Siellä tuoksui hevosenseläntä, savustettu kala ja rasvainen keitto. Miten nälkäinen olenkaan, ajatteli Alva. Yhtäkkiä ällöttävä haju, hän nyrpisti nenäänsä. Hän ihmetteli, mistä haju tuli. Oivallus tuli liian myöhään, hän tunsu jotain takaapäin, kylmä tuulenvire siveli hänen niskansa, ja pian sen jälkeen hän sai läpimärän, raskaan läimäyksen päähänsä. Alva kauhistui ja lensi eteenpäin polvilleen. Samalla hetkellä Peter hyppäsi ylös ja oli sekunneissa valmis taistelemaan. Kissanpentu hyppäsi Hugon sylistä valtavassa kaaressa ja ryömi turvaan. Hugolta kesti hetken reagoida, kuin hidastettuna hän nousi ylös ja katsoi selkäänsä taakse, hänen alaleukansa lokahti alas ja hän näytti pysähtyvän hengittämään. Alva ei liikkunut. Hän istui kivettyneenä polvillaan, täysin krampissa ja pidätellen hengitystään. Haju oli inhottava. Läpimärkä feudel makasi hänen päänsä päällä, haisevana ja kylmänä, murusina, murusina ja vanhoina hiuksina. Haiseva vesi valui hänen niskansa ja selkäänsä pitkin. Kului loputtomia sekunteja. Alva kiehui raivosta, hän oli niin vihainen ja puristi molemmat kätensä nyrkkiin. Hengitä sisään, hengitä ulos, hän ajatteli. Pietari kuiskasi hänelle: "Pysy rauhallisena, Alva!" Hän melkein rukoili. Hän näki saman kuin Hugo. Hengitä sisään ja ulos, hyvin hitaasti Alva nousi ylös, kääntyi ympäri ja veti haisevan jonkin pois päästään. Hän ravisteli hiuksiaan, mutta ei uskaltanut tunnustella muruja. Hän epäili jo, mikä oli syy, ja löysi heti vahvistuksen: Hugon isä. Pitkä, vahva, lihava mies, jolla oli likaisen smokin alla lyhyet housut ja rinnan alla aivan liian pieni esiliina. Hän seisoi jalat levällään kolmen ystävän edessä, valtava kaula, pieni pää ja valitettavasti hyvin ystävälliset kasvot. Aivan kuten Hugo, hänkin säteili täydellistä autuutta. Hugo näytti aina siltä, että hän hymyili koko päivän. "Anteeksi, piraattinukke, olen todella pahoillani tuosta!" Hän raapi itseään kohtaan, josta olisi voinut luulla, että hänellä oli kylkiluut. "En halunnut tavata sinua. Halusin tavata Hugon. Hän on taas myöhässä. Hänen pitäisi vihdoinkin mennä sisään ja aloittaa työnsä", hän osoitti peukalollaan oikean olkapäänsä yli kaupungin suuntaan, yli panimonsa. Hän yritti rypistää otsaansa näyttääkseen vihaiselta. "Senkin kelvoton kiusankappale!" hän yritti moittia Hugoa, 'tule, portit sulkeutuvat pian!' hän käski. Hän teki parhaansa kuulostaakseen ankaralta ja sydämettömältä, mutta hänen äänensä oli pehmeä ja aivan liian hellä. Alvan viha katosi hetkessä. Hugo saattoi olla suunnattoman ylpeä siitä, että hänellä oli niin rakastava isä. Mutta jonain päivänä, hän päätti, jonain päivänä hän kanavoisi kaiken vihansa ja ryntäisi nyrkillä miehen lihavaan vatsaan kaikin voimin.

Jonain päivänä koittaisi päivä, jolloin hän kostaisi kaikki ne haisevat rätit hänen päässään. Hän tuijotti miestä vihaisesti. Mutta Hugon isä katsoi häntä vain suunsa kulmat haastavasti koholla. Hugo huokaisi, lähti hitaasti liikkeelle ja oli niin iloinen, ettei hän ollut saanut sitä haisevaa rättiä. Peterin oli pakko virnistää. Hän seisoi Alvan takana ja piti nyrkkiä suunsa edessä niin, että näytti siltä kuin hän yskisi. Se feudel lensi melkein joka ilta. Hän ei tiennyt, oliko se tahallista, että Alva sai aina osumaa, vai oliko Hans, Hugon isä, osannut tähdätä. Alva ei kuitenkaan jotenkin osannut olla vihainen tälle isolle karhulle, paitsi "Piraattipoppoolle", joka ärsytti häntä pohjattomasti. Hän oli varmaan nähnyt tämän lähtevän purjeveneellä. Hän seisoi siinä, valitti itsekseen ja pudisteli päätään lähes huomaamattomasti. Hans juoksi poikansa perässä kohti satamaporttia. Monet ihmiset virtasivat samaan suuntaan. Pian kaikki kaupungin portit suljettaisiin. Kaupunkilaiset tulivat kaupunkiin tai kaupungista ulos vain yöllä hyvästä syystä. Kaupungista virtasi ulos muitakin ihmisiä, maanviljelijöitä ja kalastajia, jotka asuivat kaupungin muurien ulkopuolella. Kaupungin muurit suojelivat kaupungin asukkaita ja heidän varallisuuttaan.

Hugo vietti koko illan panimon siivoamiseen, tynnyreiden jynssäykseen ja kiillotukseen sekä hanahuoneen lattian moppaamiseen, jotta huomenna voitiin valmistaa taas tuoretta, puhdasta olutta. Se oli hänen ainoa työnsä. Vastineeksi hän sai nukkua myöhään seuraavana aamuna ja tehdä iltaan asti mitä halusi. Hän nautti tästä työstä. Hän pystyi antamaan panoksensa perheelleen ja oli kiitollinen siitä, että heillä kaikilla meni hyvin. Hän rakasti kuunnella iltaisin miesten ja naisten äänekkäitä keskusteluja, kinastelua ja mutinaa, hän rakasti katsella tappeluita, mutta hänen lempiasiansa oli kuunnella merimiesten, kauppiaiden ja rahdinkuljettajien tarinoita. Hän ei koskaan jättäisi tätä kaunista, elinvoimaista hansakaupunkia matkustaakseen muihin maihin. Hän halusi olla täällä. Hän oli onnellinen täällä Wismarissa. Hän tiesi jo merihirviöistä, ihaili ja kirosi merirosvoja, erityisesti Klaus Störtebekeria ja hänen kavereitaan, jotka olivat armottomia, julmia ja kirottu oikeudenmukaisia, ja tarinat Vitalienbrüderistä pitivät hänet usein hereillä koko yön. Salooniin kokoontui paljon roskaväkeä. Ja hän tiesi, että jonain päivänä hän ottaisi panimon haltuunsa yhdessä sisarustensa kanssa. Hän piti oluesta, humalan ja ohran tuoksusta. Oikea panimomestari oli itse asiassa Hugon äiti, Hans oli vain hänen majatalonsa iso ja lihava keulakuva. Hän oli erinomainen kokki ja myös panimoilutusta, mitä hän oli tehnyt lapsesta asti. Hänen äitinsä perhe oli alun perin oppinut taitonsa luostarissa. Hänen isoisänsä oli munkki Wismarissa sijaitsevassa luostarissa, ja hän oli siirtänyt panimotaitonsa ja reseptinsä perheelleen. Hänen esi-isänsä olivat aikoinaan kehittäneet rahoillaan panimosta suuren panimon. Siihen tehtiin monia laajennuksia ja lisäyksiä. Nyt se oli asuinrakennus, jossa oli olutta, viiniä ja pieniä ruokia tarjoileva myymälä, miesten ja naisten kokoontumispaikka, ja olutta valmistettiin kellarissa suurissa kattiloissa. Koko perhe auttoi, ja toisinaan heillä oli jopa työntekijöitä. Hugon tehtävänä oli puhdistaa kattilat ja pitää baari puhtaana. Hugo keksi usein uusia reseptejä uusille oluttyypeille. Kellarissa, kun kaikki luulivat hänen tekevän töitä, hän kokeili yrttejä ja kukkia. Tietenkin hänen oli jatkuvasti maisteltava, mikä selitti hänen vetämättömyytensä satamassa aiemmin ja sai hänet toisinaan humalaan niin, että hän tuskin pystyi kävelemään suoraan. Sekoitus hunajan kanssa oli varsin hyväksyttävää. Hän tarvitsi vain sopivan nimen. Hummelbier tai Mummelbier, kun hän olisi varma, hän pyytäisi Peteriä kirjoittamaan sen ylös. Hugo ei ollut erityisen hyvä kirjoittamaan, eikä häntä huvittanut harjoitella. Siihen on aina aikaa myöhemmin, hän sanoi aina. Samaan aikaan Peter ja Alva menivät kylpylään, kuten he tekivät jokaisen märän ryöstöretken jälkeen, ja koputtivat takaoveen. Nuori nainen avasi sen heille. Kuuma, kostea ilma syöksyi heitä kohti, ja tuoksuva saippua tuoksui raikkaalta. Talosta kuului naurua, kovaa roiskimista ja jotkut kylpijät lauloivat lauluja. Naisella oli yllään ohut mekko, sen päällä leveä esiliina ja päässään pipo. Hänen hihat oli kääritty ylös, ja hänellä oli kädessään suuri harja. Hän tunnisti Alvan ja hänen seuralaisensa heti. Hän pudisti päätään ja murahti: "Ei taas, Alva!". Peter virnisti. Alvan hiukset roikkuivat tahmeina ja läpimärinä hänen päästään. "Onko Maria täällä?" hän kysyi nöyrästi. "Ei..." laiha nainen vastasi, "...hän on..." Hän pysähtyi yhtäkkiä ja puri huultaan. Peter ja Alva tiesivät jo sairaalasta ja huomasivat hänen levottomuutensa. "...hän on..." nuori nainen mietti asiaa ja etsi tekosyytä. "...hän on kiireinen, meillä on tänään vieraita kaupungintalolta. Tule sisään, tiedät missä kaikki on..." Peter ja Alva tunsivat tiensä. He kävelivät ilman kenkiä pientä käytävää pitkin, ohi kauniilla kankailla vedettyjen verhojen, ja astuivat huoneeseen, jossa oli suuri, puinen pesuallas. Noin seitsemänvuotias tyttö tyhjensi sitä ämpärillä ja jynssäsi sen sitten puhtaaksi. Se puhdistettiin kunnolla vasta, kun vesi oli todella käyttökelvotonta. Täyttä kylpytynnyriä

käytti useampi ihminen peräkkäin. Ensin aateliset ja sitten niin edelleen ja niin edelleen arvojärjestyksessä. Vesi oli likaista, mutta mikä tahansa oli parempi kuin se inhottava, hapan haju hänen päässään, ja sitä paitsi likaisessa vedessä oli runsaasti tuoksuvaa saippuaa. Tyttö katsoi Alvaa ylhäältä alas, nauroi ja väistyi. Häinkin tiesi, mistä oli kyse, ja auttoi Alvaa pesemään hiuksensa. ”Minun on sitten mentävä”, Pietari sanoi kaksikolle ja nosti kätensä tervehdykseksi. ”Haluan auttaa äitiä ja opiskella, ennen kuin isä tulee kotiin!” Hän katsoi Alvaa rakastavasti. Hän piti Alvasta niin paljon. Alva näytti vielä kauniimmalta märissä, tuoksuvissa hiuksissaan, joita hän kampasi nautiskellen taaksepäin. Pikkutyttö jatkoi likaisen veden kauhomista ammeesta ja meni ulos kaatamaan sitä pihalle. Peter pystyi tuskin kääntymään pois tytön kauniista kasvoista, ja Alva antoi hänen kääntyä, hän yksinkertaisesti piti Peteristä aivan liian paljon lähettääkseen hänet pois. Hän tuli lähemmäksi ja oli juuri vetämässä Alvaa lähelleen, kun tyttö palasi tyhjien ämpäreiden kanssa ja tunnelma oli ohi. ”Nähdään huomenna”, hän kuiskasi Alvan korvaan. Alva sai kananlihalle henkäyksen korvaansa ja kikatti. ”Nähdään huomenna”, hän kuiskasi takaisin ja upposi Alvan harmaansinisiin silmiin, jotka loistivat kuin Itämeri yhtenä kauneimmista päivistä.

Samaan aikaan aivan eri paikassa. Pienessä kylässä aivan Wismarin ulkopuolella maanviljelijä

maanviljelijä ja hänen kaksi vanhinta poikaansa valmistautuivat nousemaan hyvin aikaisin seuraavana aamuna ja matkustamaan hevoskärryillä Wismariin. He halusivat myydä torilla hedelmiä ja vihanneksia, joita maanviljelijä ja hänen vaimonsa olivat kasvattaneet suuressa puutarhassaan. Pojat auttoivat häntä lastaamaan kärryt ja valmistelemaan pajukorit, joissa kanoja oli määrä kuljettaa varhain aamulla. Heillä oli lastattavana tuoreita yrttejä, paljon kuivattuja yrttejä, suolattua lihaa, munia, useita säkkejä jauhoja ystävän myllystä ja pieni tynnyri sianrasvaa. Mukana oli myös kankaaseen käärittyä leipää, tuoreita vihanneksia, myös paljon sipulia. Kaikki oli pakattu tynnyreihin ja nipuihin ja sidottu kärryihin. Kun kaikki tavarat oli lastattu ja kiinnitetty, pojat menivät taloon, söivät jotain illalliseksi ja ruokkivat sitten eläimet. He odottivat innolla markkinapäivää, suurta värikästä kaupunkia, mutta ennen kaikkea he odottivat innolla Krämerstrassen kojuja ja kojuja, joissa jotkut kauppiaat myivät kaikenlaisia hienoja veitsiä Nürnbergistä. Aamulla pojat olivat ihmeissään. Sillä kun he olivat saaneet kanat valmiiksi ja olivat aikeissa pinota korit kärryihin, heidän rakas äitinsä istui jo isän vieressä vaunumiehen istuimella. Samalla hetkellä kuului ”hups” ja vanha Trudi pysähtyi. Pojat juoksivat hetken vieressä ja kiipesivät sitten itse kärryihin. He olivat iloisia siitä, että äiti oli tulossa heidän kanssaan, ja olivat heti huolissaan nuoremmista sisaruksistaan. ”Kuka huolehtii kaikesta muusta?” nuorempi kysyi ja kiipesi äidin syliin. ”Meillä on Wismarissa tärkeää tekemistä, isälläsi ja minulla.” Äiti katsoi rakastavasti miehensä puoleen, joka katseli jännittyneenä ja keskittyneenä naapurustoa. Hän kumartui nuorimmaisensa puoleen ja puhui hiljaa: ”Älä huoli, olemme ajatelleet kaikkea!” Hän suuteli poikaa hellästi tämän pääläelle. Jokin aika sitten maanviljelijä matkusti Wismarin markkinoille pelkkien työmiestensä kanssa. Silloin oli liian vaarallista ottaa perhettä mukaan. Aina oli ryöstöjä ja ryöstöretkiä. Monet menettivät kaiken omaisuutensa matkalla suojakaupunkiin ja maksoivat siitä usein hengellään. Hansaliitto muutti monia asioita turvallisuuden suhteen, eikä vain kauppalaivoja suojeltu ja tuettu aluksella olevilla sotilailla. Myös hansakaupunkien maareittien ryöstäjistä oli tullut vaikeampia, sillä monet maanviljelijät ja kärrynkuljettajat tapasivat risteyksissä, matkustivat sitten yhdessä eteenpäin ja olivat joskus sotilaiden vartioimia ja suojelemia. Pelkästään

teiden varsilla hylätyt ja palaneet maatilat tai ryömintäkasvien peittämät vaunut todistivat ryöstöretkien kauheudesta ja saivat kaikkien selkäpiitä värisemään.

3 luku

Alva heräsi varhain sinä aamuna. Hänen selkäänsä särki. Kuten tavallista, hän makasi vanhalla laatikolla, joka oli hänelle aivan liian kova ja liian lyhyt. Maria ei ollut tullut kotiin yön aikana, hänen täytyi olla töissä. Hänellä oli todella paljon töitä. Wismarissa oli useita sairaaloita. Yksi oli Heilig Geistissä, jossa köyhimpiä ruokittiin ja hoidettiin. He olivat ihmisiä, joilla ei ollut rahaa. Siellä hoidettiin monia tartuntatauteja. Ja nyt Alva tiesi myös kellarista, joka sijaitsi tunnelissa hansakaupungin alla. Joskus Maria toi kotiin soppakeittiön ylijäämäruokaa, ja myös Georg lahjottiin usein tavaroilla kaupungin portilla, mikä tarkoitti, että Alva sai usein aamulla aamiaista. Mutta ei tällä kertaa. Maria ei ollut paikalla. Georg nukkui. Hän oli käpertynyt peittoihin ja hengitti syvään. Alva veti verhon, jonka Georg oli jättänyt yön ajaksi auki. Hänestä tuntui mukavalta, kun mies makasi siinä noin eikä hän ollut yksin, melkein kuin hän olisi saanut isänsä takaisin.

Isä takaisin. Melkein kuin hänen äitinsä olisi yhä siellä. Alva meni hiljaa keittiön puukaapin luo ja otti sieltä mukiin. Hän kaatoi mukiinsa lämmintä vettä pienellä liedellä olevasta kattilasta kauhalla. Hän otti ikkunalaudalta muutaman piparminttulehden, jotka hän oli istuttanut kukkaruokkuun. Hän vaivasi lehtiä kädessään jonkin aikaa, kunnes ne olivat täysin murskattuja, ja tunki yrtin mukiinsa. Kulhosta hän löysi edellispäivän leipää ja puolikkaan omenan, täydellisen aamiaisen. Hän seiso iikkunan ääressä pureskellen ja odotti innolla tätä uutta päivää. Yö oli vielä melko tuore, mutta siitä oli tulossa jälleen kaunis, aurinkoinen päivä: kirkkaansininen taivas, eikä pilviä näkynyt. Lokit kiljuivat, ja kaukaisuudessa kuului, kuinka luonnonhanhet matkustivat kokoontumispaikoilleen. Hän kuunteli ja nautti satamasta kantautuvista tuoksusta. Meripolttoainetta ja tuoretta kalaa. Kalastajat laiturilla myivät luultavasti tuoretta turskaa ja silakkaa; viime viikonloppuna he olivat leikanneet kaksi pyöriäistä. Georgin kuorsaus sysäsi hänen ajatuksensa syrjään, hän valmistautui ja sulki oven hiljaa takanaan. Alva hyppäsi portaita alas puutarhaan, avasi pienen luukun vajaan, jossa pidettiin lemmikkipossua. Talon asukkaat jakoivat keskenään sian ja kymmenen kanaa, joista seitsemän oli vielä elossa. Alva kiinnitti luukun huolellisesti hihnalla, jotta sika ei voisi rikkoa luukkuu, ja tarkisti kaikki saranat, jotta eläin ei pääsisi pakenemaan ja aiheuttamaan tuhoa puutarhassa. Navetan edessä oli pieni juoksuhaudan paikka. Se oli juuri niin suuri, että sika pystyi kerran kääntymään ympäri. Tilaa ei ollut paljon, mutta se antoi sille raitista ilmaa ja hieman päivänvaloa. Hän otti vieressä olevasta ammeesta keittiöjätettä ja kaatoi sen lattialle possulle. Sitten hän meni naapurin navettaan, jota seurasi kolme kärsimätöntä kissaa. Hän avasi oven, jolloin hiiret levittäytyivät välittömästi joka suuntaan. Hän kauhoi kahdella kädellä viljaa säkistä ja kaatoi rehun lattialle kanojen ja sian ruokintaan, vaikka häntä oli kielletty tekemästä niin. Viljan piti olla kanoja ja asukkaita varten. Sika murisi ja maiskutteli tyytyväisenä ja söi nopeasti kaiken. Hän jätti pienen pienen aukon ovelta kumpparilla pihalle ja sulki varovasti vajan oven. Kanat saivat aina juosta talon pihalla. Vanhassa kaupungissa oli monia taloja, joiden takapihalla oli piha tai navetta. Vajoissa nukkuivat usein perheet tai matkamiehet. Varakkaammat ihmiset asuivat navetoissa. Täällä asui kuusi perhettä kolmessa kerroksessa. Omistajia, kynttilänvalaja ja hänen vaimonsa, oli vain kaksi ihmistä, ja he pitivät siitä, että heidän ympärillään oli ihmisiä, ja näin tämä yhteisö syntyi. Jokaisella

perheellä oli pieni huone. Kenelläkään ei ollut liettä, vaan kaikki kokkailivat yhdessä pienessä yhteisessä keittiössä, joka sijaitsi talon lisärakennuksessa. Alva ja hänen veljensä rakensivat kuitenkin salaa pienen keittopaikan huoneeseensa. Kaikki auttoivat toisiaan. Alvan tehtävänä oli päästää sika ulos aikaisin aamulla ja ruokkia kanat. Hän ei saanut ottaa kananmunia, koska niitä myytiin torilla ja ne kuuluivat isännälle ja hänen vaimolleen, ja joskus he kävivät talossa kauppaa keskenään. Jos ruokaa jäi yli, mikä oli harvinaista, sen piti kerätä se ämpäriin sikalan eteen, jotta eläimellä olisi tarpeeksi syötävää ja siitä tulisi mukavan lihava. Vuoden lopussa sika myytiin tai teurastettiin. Kaikki talon asukkaat saivat jotain. Se oli yleensä kinkkua, jonka piti kestää koko talvi.

Seuraavana keväänä ostettiin uusi sika. Kun hän oli valmis, Alva käveli talon läpi kynttilänvalmistajan pieneen työpajaan, joka vei koko alakerran. Mestari seisoi kattilan ääressä ja kastoi pyöreään levyyn kiinnitettyjä pitkiä lankoja kuumaan kynttilävahaan yhä uudelleen ja uudelleen. Hän osti vahan satamasta tynnyreissä, jotka tulivat Wismariin Venäjältä Itämeren pitkin hammasrattailla. Kuuma vaha tarttui lankoihin ja kuivui nopeasti, ja heti kun se oli kiinteää, hän kastoi pienet, ohuet kynttilät takaisin kuumaan vahaan. Hän toisti tämän prosessin, kunnes kynttilä oli tarpeeksi paksu myytäväksi. Kynttilänkävijä katseli häntä ja teki samoin. Kynttilöiden ei tarvinnut olla erityisen huolellisia tai taiteellisia, sillä kynttilät kuluivat nopeasti, ja kynttilänvalajan oli jatkuvasti täydennettävä varastojaan. Alva auttoi heitä usein, kun hänellä oli aikaa. Alva piti Gustavista, kynttilänvalajasta. Hän säteili rauhallisuutta ja tyyneyttä, hänen ei tarvinnut huolehtia tulevaisuudestaan, sillä kynttilöitä, kuten leipää, tarvittiin aina. Hänellä ja hänen vaimollaan ei ollut enää lapsia. Yksikään ei ollut selvinnyt ensimmäisistä viidestä vuodesta. Kustaa huomasi Alvan ja nyökkäsi hänelle ”hyvää huomenta”. Sitten hän raotti kurkkuaan ja huusi: ”Gustje, Alva on nyt täällä!” Lyhyt, lihava nainen tuli ulos katsomon takaa, jonne kynttilät oli ripustettu kovettumaan. Hän ilahtui nähdessään Alvan ja tuli häntä kohti. Kun hän ohitti Gustavin ja hänen kuuman dippikattilansa, hän suuteli häntä hellästi poskelle. Se haisi mokkapalalle, ja pajassa oli sietämättömän kuuma. Gustav ja Gustje hikoilivat haalareissaan. Hän lähestyi Alvaa iloisena, mutta sitten tapahtui jotain. Tekijä yritti kengällänsä pelotella tunkeutuvaa kanaa pois, eikä tajunnut, miten vinossa ja epämuodostuneena hänen kynttilänsä olivat kuivumassa. Lopulta hänen pyöränsä, jossa puolivalmiit kynttilät roikkuivat, putosi hänen kädestään ja putosi multa. Gustje huusi: ”Voi ei, voi ei!” ja juoksi miehen luokse valittaen. Hän yritti pitää vahingot mahdollisimman vähäisinä, mutta liian myöhään liika, puulastut ja kananjätökset olivat tarttuneet epämuodostuneisiin kynttilöihin. Hän poimi pidikkeen pyörän ja ripusti sen hyllyssä olevaan koukkuun. ”Mene nyt!” hän kuiskasi keltanokalle, joka seisoi syyllisenä ja hartiat lyyhistyneinä. Hän tarttui kanaan ja vei sen ulos. Mestari jatkoi lannistumatta tavaroidensa upottamista porealtaaseen. Gustje otti pussin koukusta ja antoi sen Alvalle. Hän ripusti sen olkapäänsä yli, kohautti nauraen molempia olkapäitään ja iski Gustjelle silmää. Sitten hän poistui kaupasta. Hän juoksi kohti kaupungin porttia Lyypekin suuntaan, jossa Helmke odotti häntä. Toivottavasti Helmke voi taas paremmin. Alva käveli monien torille matkustavien kärryjen ja vaunujen ohi ja piti jännittyneenä silmällä ystäväänsä. Monet vaunut olivat ruuhkautuneet portin eteen odottamaan tarkastusta. Sillä välin portinvartijat etsivät salakuljetettuja tavaroita. Helmken pieni puutarhamökki seisoi keskustan ulkopuolella, kalastajien majojen rajalla.

Se oli kerran ollut hyvin suuri talo, joka kuului maanviljelijäperheelle. Helmke oli työskennellyt siellä piikana ja lastenhoitajana nuorena tyttönä ja oppinut ompelemaan, kokkaamaan ja puutarhanhoitoa. Mutta vuosien varrella maanviljelijäperhettä oli

kohdannut toistuvasti epäonni: huono sato, ryöstöretket, sairaat lapset ja kuolema. Maalaistalo poltettiin useita kertoja ja rakennettiin uudelleen ja uudelleen. Vuosien mittaan perhe ja talo vähenivät, ja viimeinen eloonjäänyt asui pienessä puumajassa, jossa oli kaunis puutarha, viisi omenapuuta ja monia marjapensaita. Helmken ylpeys ja ilo oli suuri, vaaleansininen vanha arkku, joka oli maalattu runsailla kukilla. Tämä arkku oli ollut hänen mukanaan koko hänen elämänsä ajan: ensin maalaistalossa ja nyt pienessä puutarhavajassa, ja se oli selvinnyt vahingoittumattomana kaikista tulipaloista ja ryöstöretkistä. Helmke säilytti siinä ruokansa. Arkussa oli neljä jalkaa, ja kaikki neljä jalkaa seisoivat keraamisessa kulhossa, joka oli täynnä vettä. Tämä esti muurahaisten ja puutiaisten kaltaisia syöpäläisiä tuhoamasta hänen ruokaansa. Kulhoissa uiskenteli usein hyönteisiä, mikä ilahdutti kanoja, jotka saivat juosta kaikkialla, myös majassa. Helmke ei ollut hämähäkkejä, ainoastaan kanojen ulosteita, jotka oli helppo lakaista pois. Helmke rakasti kanojaan. Ne olivat kuin hänen lapsiaan, joita hän ei koskaan saanut, koska hän oli nuorena saanut väkivaltaisen hyökkäyksen.

Hänen oli pidettävä kanojaan tarkasti silmällä, etteivät ne vaeltaisi pois ja munisi jonnekin pusikkoon. Munia oli vähintään viisi joka päivä. Ne olivat pienen vanhan naisen aamiainen ja päivällinen. Helmke ei itse tiennyt, kuinka vanha hän oli. Hän ei osannut lukea, kirjoittaa eikä laskea. Alva ei useinkaan voinut ymmärtää, mistä hän sai voimaa toipua jokaisen onnettomuuden jälkeen. Sinä kesänä Alva huomasi, että Helmke oli yhä heikompi ja heikompi ja että hänellä oli usein kovia kipuja. Alva oli hyvin huolissaan. Hän ei halunnut menettää Helmkeä, ei koskaan. Hän auttaisi ja tukisi Helmkeä ja ottaisi hänen työnsä vastaan aina kun vain voisi. Kun Alva ei vielä näkynyt Helmkeä, hän käveli Helmken majalle asti. Mereltä puhalsi viileä tuulenvire, viimeiset pääskysel lensivät sinisellä, lähes pilvettömällä taivaalla. Hän ei nähnyt Helmkeä missään kaikkien kauppiaiden ja riehuvien lasten joukossa. Kipinä kulki hänen selkärankaansa pitkin, ja hän alkoi juosta. Hänessä heräsi pelko, mitä jos Helmke.... Hän ei ajatellut tätä ajatusta loppuun asti. Kaukaa hän tunnisti talon, pienen puuaidan ja ympärillä juoksentelevat kanat. Siellä ei näkynyt sielua. Hän juoksi puutarhan läpi taloon ja tajusi heti, että Helmke ei ollut siellä, ja kärrytkin puuttuivat. Hän alkoi olla hyvin huolissaan, koska ei voinut kuvitella, että Helmke-parka pystyisi yksin vetämään kärryjä, joissa oli omenoita, kurpitsalaatikoita ja hilloa. Hän juoksi nopeasti takaisin kohti Hansakaupunkia, torille, ohi kuljeskelevien ihmisten, karkeissa harmaissa kaapuissaan olevien fransiskaanimunkkien ja leppoisaa aamukävelyä tekevien aatelisten ja rouvien ohi. Takaa hän näki kärryt, jotka näyttivät kulkevan lankkutietä pitkin aivan itsekseen. Alva juoksi yhä nopeammin ja nopeammin ja tunnisti vihdoinkin Helmken pehmeät valkoiset hiukset. Hänen oli täytynyt matkustaa tuntikausia, kun hän veti kärryjä niin hitaasti. Helmke oli iloinen ja hyvin helpottunut nähdessään Alvan, hän pysähtyi heti ja lepäsi. Kaikki hänen voimansa valui hänestä hetkessä, nyt hänen ei enää tarvinnut olla vahva. Hän hymyili uupuneena ja yskäisi. Heidän oli täytynyt kaivata toisiaan kaikessa väkijoukossa. He vain seisoivat siinä hetken ja Alva hymyili Helmelle. Helmke näytti vahvemmalta kuin eilen, hän veti esiliinastaan kananmunan ja ojensi sen tytölle. "Se on keitetty", Helmke sanoi ja antoi sen Alvalle, joka söi sen heti. Se maistui erinomaiselta. Helmke istuutui tienvarteen suurelle lohokareelle. Kova tuuli puhalsi ja pyöritti pölyä hänen silmiinsä. Hän räpäytti silmiään ja sanoi: "Mene edeltä, minä seuraan hitaasti. Voit jo pystyttää myyntikojun. Ehkä voit jo myydä jotain. Minä kiirehdin niin nopeasti kuin voin." Alva sanoi: "Ei, älä kiirehdi, hidasta. Minä pystyn siihen, usko minua. Kun sinä tulet tänne, olen myynyt puolet kärryistä!" Alva kumartui vetoaisan luo ja otti kärryt ja liittyi jälleen

kulkueeseen kaupunkiin. Lopulta hän veti Helmken kärryt Lübsche Torin läpi ja tervehti Georgin tovereita. Hengästyneenä hän veti kärryt sileitä mutta epätasaisia puulankkuja pitkin torille. Lübschestraße on pitkä ja kiemurtelee kaikenlaisten kauppojen ja työpajojen ohi. Hän ohitti pubin, joka tuoksui olutpanimolta, humalalta ja laihalta oluelta, ja leipomon, jossa tuoretta leipää oli pinottu koreihin. Kaksi kauppamatkustajaa odotti jo käsikärryjen kanssa viemässä sitä torille. Edelleen, ohi kanojen ja sikojen, jotka juoksentelivat ympäriinsä ja yrittivät pitää kaupungin puhtaana syömällä kaiken, mikä niiden eteen lensi. Hän käveli veistäjän ohi, joka veisti terävällä raudallaan herkkiä taideteoksia sekä vaatetankoja ja leluja. Hänen pieni poikansa juoksi Alvan luo ja halusi antaa hänelle pienen korin käsin veistettyjä puukeppejä, kuten hän teki joka aamu, mutta Alva ei pysähtynyt, hän ei halunnut pysähtyä ja huusi Alvalle: "Helmke tulee perässäni, anna hänelle korisi. Nähdään iltapäivällä!" Pieni poika vilkutti iloisesti hänen perässään. Kengitysliikkeessä useat työmiehet korjasivat kenkiä, jotka hajosivat aivan liian nopeasti. Ja puuseppä valmisti kaikenlaisia tynnyreitä. Hän kiirehti, koska ei halunnut myöhästyä. Markkinapäivä oli melkein alkamassa. Monet ihmiset olivat jo pystyttäneet kojujaan, ripustaneet lippunsa ulos tai olivat juuri esittelemässä tavaroitaan kauniisti. Ensimmäiset asiakkaat olivat jo saapumassa ja neuvottelivat hyvistä hinnoista. Alva meni Helmken suosikkipaikalle sen jälkeen, kun tullivirkailija oli vilkuttanut hänet läpi, ja ryhtyi heti töihin. Kärryn sivut voitiin helposti nostaa ylös, jolloin niistä muodostui pieni myyntipöytä. Hän purki laatikot ja asetti niihin hilloa, kurpitsoja, punajuurta ja kuivakukkakimppuja. Hän jätti kaksi omena-astiaa sivuun pöydän eteen. Hän katsoi taivaalle ja päätti olla laittamatta suurta kangasta, joka toimi aurinkovarjona. Hän halusi mieluummin tuntea lämpimät auringonsäteet selässään. Toisessa pienessä laatikossa oli viltti, paksu takki, kannu raikasta kirkasta vettä ja kirjontapaketti. Koska Helmke vietti täällä koko päivän, hän käytti aikaa usein kirjontaan. Hän oli hyvin taitava korkeasta iästään huolimatta. Alva asetti turkin ja huovan tyhjään ylösalaisin olevaan laatikkoon, otti pienen laukkunsa selästään ja täytti sen sisällön tyhjään kudottuun koriin, epäonnistuneet kynttilät, jotka Gustje oli antanut hänelle tänä aamuna. Alva sai pitää niistä ansaitsemansa rahat, Alva tiesi ja oli tyytyväinen. Likaiset kynttilät olivat halpoja, ja lähes kaikki niistä ostivat lähinnä köyhemmät ihmiset. Joskus Helmke ja hän eivät kuitenkaan saaneet rahaa lainkaan, joskus oli yksinkertaisesti parempi, jos he vaihtoivat tavaransa muihin. Näin he saivat leipää, maitoa, juustoa ja jopa olutta tai muuta tavaraa, kuten kirjontapuikkoja ja värillistä lankaa. Myöhemmin Alva laittoi laatikkoon muutaman kynttilän, jotka Helmke vei kotiinsa. Hän oli saanut asetelmat valmiiksi ja istuutui tyytyväisenä laatikolle. Sitten hän katseli ympärillään olevaa touhua. Ensimmäiset asiakkaat olivat jo tulossa sisään ja ostamassa häneltä tuoreita, rapeita omenoita. Hänen oikealla ja vasemmalla puolellaan ihmiset olivat pystyttämässä kojujaan. Oikealla oli mukava nainen. Hänellä oli turkiksia, jotka hänen miehensä oli tuonut Norjasta, ja hän ompeli niistä hattuja ja hanskoja koko päivän. Hänen vasemmalla puolellaan oli herrasmies. Hänellä oli koju, jossa oli savesta tehtyjä kannuja, lautasia ja kulhoja. Hänen vaimonsa ja lapsensa, kaikki tyttöjä, jotka olivat häntä taitavampia, poteroivat koko päivän jossain kaupungin laitamilla sijaitsevassa keramiikkatehtaassa, ennen kuin myivät tavaroitaan torilla. Alvan huomio kiinnittyi äkilliseen hälinään. Jossain oli riita. Viranomaiset tarkistivat, että kaikki oli kunnossa. Kaikki kärryt, joissa oli tavaraa, oli tarkastettava, ja siksi niiden oli pysähdyttävä neuvoston merkin kohdalla. Siellä tavarat punnittiin ja mitattiin, ja kaupungille määrättiin hinnat ja tullit. Kaiverretut ja kalibroidut mitat voitiin lukea kaupungintalolla olevasta merkistä. Wismarin

asukkaat tunsivat arvot ja pitivät niistä kiinni, niitä tarkistettiin vain satunnaisesti. Kaikkialla vallitsi kiire ja vilske. Koko tori oli täynnä pieniä ja suuria kojuja ja kojuja. Tarjontaa oli paljon. Tarjolla oli kudottuja koreja, erilaisia turkiksia ja nahkaa, suolaa Ranskasta, värikkäitä nappeja ja puulautasia, veistettyjä leluja, leipää, vihanneksia, mausteita kaukaisista maista, hattuja ja veitsiä sai ostaa veitsenteroittajalta tai kaupungin vartijat saattoivat teroittaa miekkansa. Helmke oli saapunut sillä välin. Hän oli tuonut korin täynnä puisia niittejä ja asettanut sen kynttilöiden viereen. Hänen ystävälliset, pehmeät kasvonsa loistivat auringossa. Alva teki tilaa. Kiertelevien kotiäitien ja kauppiaiden välissä maanviljelijäperhe pystytti kojuaan. Heillä oli suuri nelipyöräinen vaunu, joka oli niin suuri, että sen alla saattoi säilyttää pilaantuvia tavaroita varjossa. Perhe tuli usein ja viipyi yleensä kaksi tai kolme päivää. Helmke ja Alva olivat tunteneet heidät jo kauan. He myivät myös vihanneksia, viljaa ja hedelmiä, mutta he eivät olleet kilpailijoita. He olivat kuin naapureita. Helmke yskäisi taas nenäliinaansa ja huomasi säikähdyksekseen, että siinä oli verta. Hän piilotti sen nopeasti laukkuunsa ja vilkaisi huolestuneena Alvan suuntaan. Alva ei huomannut, hänellä oli silmät vain tuolla olevaa viikinkiä varten. Maanviljelijävaimon mies oli pitkä, vahva mies, täynnä kiinteitä lihaksia, nuori ja komea. Hän näytti oikealta viikinkiltä, Alva ajatteli, ankaran mutta ystävällisen näköisenä. Joskus hänen vaimonsa ja heidän kaksi lastaan tulivat hänen mukaansa, kuten tänään. Mutta joskus hän tuli myös oppipojan kanssa. Alva uskoi, että maanviljelijäperheenä teillä oli asiat kunnossa, miten muuten teillä olisi ollut varaa valurautaiseen kouraan. Oli myös saviruukkuja, joihin useimmilla oli varaa. Ne olivat pieniä pyöreitä ruukkuja, joissa oli kahvat sivuilla ja pienet jalat kiinnitettyinä pohjaan, jotta ne seisoivat tukevasti tulen päällä. Alva oli hyvin iloinen siitä, että maanviljelijän vaimo oli heidän mukanaan. Hän piti hänestä kovasti. Maanviljelijän vaimolla oli niin ystävälliset kasvot, siniset silmät ja suorat mustat hiukset. Kun Alva oli hänen seurassaan, hänestä tuntui niin turvalliselta ja suojellulta, aivan kuin he olisivat aina tunteneet toisensa. Hänen kasvonsa muistuttivat häntä hänen äitinsä kasvoista. Kaksi poikaa, jotka olivat viime aikoina tulleet mukaan yhä useammin, hoitivat kioskin pystyttämisen. Kun heidän isänsä oli vienyt vanhan hevosen kaupungin ulkopuolella olevalle niitylle, hän oli kadonnut hetkeksi. Niityllä oli aita, jossa pidettiin useita eläimiä, joista tietenkin huolehdittiin. Alva huomasi Helmken tärisevän vieressään ja mutisevan jotain. Alva kumartui hänen luokseen, mutta ei ymmärtänyt mitään. Hän otti paksun peiton ja laittoi sen Helmken ympärille. Helmke oli kiitollinen, huokaisi syvään ja nukahti paikalleen. Vanha nainen kuorsasi hieman ja yskäisi silloin tällöin. Kauppa kävi tänään hyvin. Alva myi ja vaihtoi omenoita, ensimmäinen kori oli jo tyhjä, samalla kun hän katseli, kun vastapäinen nainen pystytti keittimensä, mutta ei sytyttänyt sitä. Hän asetti keraamisen kattilan päälle ja avasi sen. Kattilassa oli valkoista, rasvaista tahnaa. Hän otti viereisestä pussista leipäviipaleen ja levitti valkoista tahnaa leivän päälle. Sitten hän avasi pienen keraamisen purkin, joka oli sinetöity leveällä korkilla, ja ripotteli valkovihreää jauhetta voidellun leivän päälle. Alva katseli häntä ja arveli, että se oli suolaa, jossa oli kuivattuja yrttejä. Nainen nousi ylös ja lähestyi Alvaria. Hän hymyili ja ojensi hänelle leivän. Hän sanoi: ”Tämä on silavaa. Se maistuu erittäin hyvältä. Nauti se ja kerro minulle, onko se hyvää vai puuttuuko siitä yrttejä.” Alva kiitti häntä ja hymyili arvostavasti. ”Minä olen muuten Martha, tuo tuolla on mieheni Alreich”, hän osoitti pitkää viikinkimiestä, jolla oli tuuheat vaaleat hiukset ja punainen parta ja joka oli juuri tulossa kujaa pitkin toisen miehen kanssa. ”Ja nämä ovat vanhimmat lapsemme, Bruno ja Anselm”, hän silitti poikien päitä molemmin puolin. Pojat vilkuttivat Alvalle ja kysyivät sitten äidiltään: ”Voimmeko nyt

lähteä?”.

Ole kiltti, me tulemme pian takaisin!”. ”Emme viivy kauaa!” Anselm sanoi aikuisena, vaikka hän oli vasta 8-vuotias. Heidän äitinsä sanoi: ”Kyllä, mutta pitääkää huolta itsestänne. Pysykää aina yhdessä. Nähdään myöhemmin, pitääkää hauskaa!” Molemmat pojat tarttuivat toisiaan kädestä ja juoksivat pois. Kun Alreich liittyi Marthan seuraan katsomossa, Alva tunnisti, kenen kanssa hän puhui. Se oli Georg, hänen veljensä. ”Georg!” Alva huudahti, mutta Georg ei kuullut häntä torin melusta. Hän tervehti Marthaa kuin he olisivat tunteneet toisensa, ja Martha hymyili ystävällisesti takaisin. Alva ei halunnut häiritä Georgin keskustelua, hän tulisi joka tapauksessa tervehtimään häntä, hän ajatteli ja oikaisi Helmke-peittoa selälleen. Martha hymyili ja katsoi Alvaa. ”Lapset haluavat tutustua Wismarin markkinoihin”, hän sanoi. ”Ensin autat järjestelyissä, ja sitten he voivat pitää itsensä kiireisinä. Myöhemmin voitte auttaa meitä myynnissä.” Alva nyökkäsi ja katsoi poikien perään, jotka olivat jo kauan sitten kadonneet väkijoukkoon. Mistä kaikki nämä ihmiset olivat tulleet, Alva pohti. Hanhi kakatti innoissaan ja juoksi tuskastuneena pitkin torikojujen välistä kapeaa kujaa. Tuleva omistajansa seurasi häntä tiiviisti. Alva pureskeli leipäänsä nautiskellen ja nyökkäsi ajatuksiinsa uppoutuneena katsellessaan hanhea. Leipä maistui herkulliselta! ”...ei puutu yhtään yrttiä. Se maistuu hyvältä!” hän sanoi onnellisena ja tyytyväisenä. Martha oli niin mukava hänelle. Alva oli tarkkaillut maanviljelijäperhettä monta kuukautta. Jokaisella oli oma suosikkipaikkansa torilla. Sen vuoksi he tunsivat hyvin ihmiset oikealla ja vasemmalla, edessä ja takana. ”Mukava kuulla!” Martha sanoi, palasi takaisin kioskille ja levitti kauniisti kiillotetun laudan, jolle hän asetti useita leipäviipaleita, levitteli ne kaikki yrttisiljalla ja sitten koristeeksi kuivattuja kehäkukkakukkia. Sitten hän huusi kovaan ääneen: ”Laardivoileipiä, tuoreita laardivoileipiä!” ja ihmisiä tuli joka suunnasta katsomaan ja ostamaan. Alva ja Helmke eivät koskaan huutaneet tuotteitaan, vaan ihmiset vain kävelivät heidän pienen myyntikojunsa ohi. Alva nauroi sydämellisesti, katsoi oikealle ja vasemmalle, ja kaikkialla oli markkinahälinää. Monet ihmiset huusivat jotain: ”Turkiksia!”, ”Olutta, tuoretta olutta!” tai ”Hedelmiä, ostakaa hedelmiä!” ja kaikenlaista muuta, se oli aika äänekästä, ja se teki Alvasta hauskan ja iloisin, hän rakasti näitä päiviä. Tietenkin hän näki myös pussinleikkaajia ja varkaita, jotka menestyivät siellä täällä. Yhtäkkiä hänen vieressään kuului yskäisy. Alva polvistui Helmken luokse, joka nukkui yhä. Helmken hiukset olivat hyvin ohuet ja hän näytti siltä kuin hänellä olisi ollut pumpulia päässä. Alva katsoi rakastavasti vanhaa ystäväänsä. Yhtäkkiä häntä katsoivat väsyneet mutta ystävälliset silmät. Mutta korviahuumaava, pelon täyttämä huuto rikkoi harmonisen hiljaisuuden heidän välillään.

Mies, jolla oli turvonneet kasvot ja lihavat posket, juoksi torin poikki pois päin kylpevästä miehestä. Uimari, jolla oli hampaiden vetämiseen tarkoitettut pihdit, juoksi hänen perässään. Monet ihmiset purskahtivat nauruun ja kannustivat kylpijää juoksemaan nopeammin. ”Georg, näitkö sinä tuon...?” Alva huusi maanviljelijän kioskille. Mutta Georg oli kadonnut ja Alreich oli kiireinen voidellessaan laardivoileipiä. Alva kohautti hartioitaan ja hymyili istahtaen Helmken viereen, joka oli nyt myös hereillä ja pirteä. Hän ei ollut vielä syönyt puolta leivästä ja antoi sen Helmkelelle. Hänellä oli varmaan nälkä. Monet ihmiset kävivät ja kertoivat tarinoita ja juttelivat keskenään. Toripäivä oli kuin puhuva sanomalehti, siitä sai kaikki uutiset. Ihmiset puhuivat merirosvoista ja Vitalian veljeksistä, uusimmista ryöstöretkistä maataloille ja linnoihin, ritareista ja kaukaisista maista. Yhtäkkiä Pietari tuli ohi. Hänellä oli kangaspaaleja kainalossaan ja hän säteili Alvalle. ”Mitä sinä täällä teet?”

Alva kysyi. Alva ilahtui ja hyppäsi ylös. ”No, minun työtäni!” Pietari sanoi ja katsoi alaspäin alas kangaspaaleja sylissään. ”Minun on vielä toimitettava nämä, sitten minulla on kolme muuta toimitusta ja sitten olen valmis tältä päivältä.” Hän mietti asiaa. ”No, se ei ole ihan totta, minun on vielä opeteltava latinaa, huomenna menen fransiskaanimunkkien luo hakemaan uusia pergamentteja, ja sitten he haluavat aina tietää, mitä olen oppinut.” ”Ei se ole ihan totta.” Hän irvisteli hieman, hän ei pitänyt latinasta. Hän rakasti matematiikkaa, merenkulkua ja maantiedettä. Hänen vanhempansa olivat varakkaita ihmisiä, ja Peteristä oli myöhemmin tulossa isänsä kauppayhtiön jatkaja. Hänen isänsä omisti kaksi hammasratasta. ”Ajatteletko sinä tätä iltaa?” hän kysyi Alvarilta kuiskaamalla niin, ettei Helmke kuullut häntä. Helmke ei kuunnellut muutenkaan, hän oli jo nukahtanut taas väsymyksestä laatikolle. ”Totta kai!” Alva sanoi. ”Kuten sovimme, tapaamme, kun kirkonkello lyö viittä, alhaalla tien varrella luostarin edessä”, hän selitti. ”Toivottavasti Hugo tulee ajoissa.” ”Toivottavasti!” Peter virnisti. ”Jos hän ei juo taas niin paljon olutta, että hän ei huomaa aikaa.” ”En ymmärrä, miksi hän juo niin paljon olutta”, Alva pohti. ”Hyvän panimomestarin täytyy kokeilla paljon, löytää uusia reseptejä ja sitten maistella niitä aika ajoin”, Peter selitti. ”Onhan Wismarin punainen olut yksi parhaista. ”Minun on lähdeävä liikkeelle. Nähdään myöhemmin, ehkä minulla on toinenkin toimitus, joka vie minut ohi sinusta tänne, niin voimme jutella taas!” ”Hyvä on!” Alva vastasi täynnä odotusta, vatsaa kihelmöi ja hän iski miehelle silmää. Pietari katosi väkijoukkoon. Martha ja Alreich olivat hyvin kiireisiä. Laardivoileivät olivat hyvin suosittuja. Pojat olivat sillä välin palanneet ja auttaneet myynnissä. Heidän isänsä Alreich oli tehnyt olonsa mukavaksi. Hän makasi kärryn päällä turkiksiin käärittynä, antoi auringon paistaa kasvoilleen ja nukkui. He luultavasti myisivät vuorotellen. Muusikot soittivat huilua, ja jotkut taputtivat tahtiin. Alva kuuli keskustelun merirosvosta. Se koski Klaus Störtebekerä, Vitalienbrüderin johtajaa. Häneen kuuluivat merirosvot Gödeke Michels ja Magister Wigbold. He olivat niin sanottuja Likedeelereitä eli tasoittajia. He jakoivat kaiken saaliinsa tasan. Eivät vain merirosvojen kesken vaan myös väestön kesken, useimmiten niissä kalastajakaupungeissa tai kylissä, joissa he piileskelivät. Tavarat myytiin lopulta kärryriesten ja kauppiaiden välityksellä, ja ne päätyivät myös Wismarin kaupungin markkinoille ja levitettiin tietämättään koko maahan suojattuja hansareittejä pitkin. Alva piti Vitalienin veljeksistä, he olivat kammottavia ilkeämielisille rikkaille, mutta reiluja ystävälliselle väestölle. Monet tavalliset ihmiset seisoivat heidän rinnallaan ja piilottelivat ja jopa auttoivat merirosvoja. Toiset taas vihasivat heitä ja halusivat, että kaikki merirosvot hirtettäisiin, mutta nämä olivat pääasiassa rikkaita kauppiaita tai aatelisia. Valitettavasti Alva ei ymmärtänyt paljoa, vaikka hän oli lähestynyt kahta miestä. Hän kuuli vain, että merirosvot olivat tulossa Wismariin tekemään sopimuksen kaupungin kanssa. Alvaa kihelmöi jännitys, hän mietti. Merirosvot ovat tulossa kaupunkiimme, ehkä Klaus Störtebeker! Tietysti, se on hänen kotikaupunkinsa. Mutta mitä hän haluaa täältä? Onko hänellä täällä perhettä? Varmasti hänellä on perhe jokaisessa kalastajakylässä, hän ajatteli. Ehkä, ja hänen sydämensä alkoi hyppiä rinnassaan, veljekset saattavat jopa ottaa naispuolisia merirosvoja alukselle.

Luku 4

Hugon isän panimossa oli paljon meneillään. Tänään he kaikki kokeilivat yhdessä uutta lajiketta, ja paikalle saapui kokonainen lasti humalaa. Oppipojat ja oppipojat olivat olleet koko päivän kiireisiä satamassa tavarantoimittamisessa. Kauppa kävi enemmän kuin

hyvin! Hugon isä korosti aina, että ilman hansasopimusta kaupungilla ei olisi koskaan mennyt niin hyvin kuin nyt. Ihmiset ostaisivat kuin hullut. Kaikilla työkykyisillä olisi työpaikka, ja kaikilla olisi varaa erikoisiin tavaroihin. Siltä hänen hansaliiton ylistyksensä yleensä kuulosti. Hugolla oli paljon tekemistä, hänen jalkansa ei ollut enää aivan niin kipeä, hän oli vaihtanut sidettä useaan kertaan ja tiputtanut siihen silloin tällöin muutaman keltaisen tipan. Aikaisin aamulla hän oli pessyt kattilat ja auttoi nyt purkamaan valtavat humalapaalit. He saivat humalaa kaikkialta, paikallinen oli halvempaa, mutta Baijerista tai Belgiasta tuotu oli erimakuista, ja kun siihen lisättiin ohraa eri viljelyalueilta, uusien, herkullisten oluttyyppien valmistaminen oli todella hauskaa! Iltapäivä alkoi hiljalleen laskea ja aurinko oli laskemassa. Korkeat harjakattoiset talot heittivät pitkät, kylmät varjonsa. Kello soi, mikä merkitsi tämän päivän markkinapäivän päättymistä. Ensimmäisiä kojuja suljettiin jo ja torikojuja purettiin. Helmke oli nukkunut koko päivän, se istui edelleen laatikossa ja nykäisi välillä. "Sillä on varmaan kipuja tai se näkee pahaa unta", Alva ajatteli. "Tule, Helmke, pakataan tavarat. Olemme myyneet kaiken!" Alva auttoi vanhaa naista nousemaan ylös. "Mitä me teemme näille huonoille omenoille? Voinko ottaa ne talomme sialle?" "Totta kai", Helmke kuiskasi, hän oli aika heikko. "Vietkö minut kotiin? En tiedä, selviänkö kävelystä yksin." "Totta kai, mielelläni!". Tien toisella puolella maatilán karsina oli osittain purettu. Lapset auttoivat siistimään kaiken ja pakkaamaan tavarat siististi. Alreich tunki useita laatikoita kärryinsä alle ja säkkejä päälle. Samaan aikaan Martha venytti suuren kangasteltan koko hevosvaunun päälle. He luultavasti nukkuisivat siinä tänä yönä, jotta heidän ei tarvitsisi siirtyä niitylle tavaroidensa kanssa, hän ajatteli. Kaupungissa on paljon turvallisempaa. Pieni kattila kiehui liedellä. Alvan vatsa murisi. Siinä oli luultavasti herkullista keittoa, sillä se tuoksui ihanasti vihanneksille, kalalle ja silavalle. Hän olisi mielellään maistanut keittoa. Oli varmaan hienoa asua maatilalla, saada joka päivä syötävää ja huolehtia eläimistä ja kasveista joka aamu. Jos hänellä olisi maatila, hän kasvattaisi kauniita kukkia ja sitoisi ne seppeleiksi ja kauniiksi nipuiksi, hänellä olisi eläimiä ja hän hoitaisi niitä, tai ehkä jopa Peter olisi siellä, ja sitten heillä olisi yhteisiä lapsia, joita hän voisi hoitaa. Alva nauroi näille ajatuksille. Hän odotti innolla elämänsä. Hän oli vasta 14-vuotias ja silti hän saattoi kuvitella perhe-elämän! Hän oli onnellinen ajatuksesta. Kun hän oli saanut työnsä valmiiksi ja pinonnut kaikki laatikot päällekkäin, hän auttoi Helmken istumaan kärryille. Alreich tuli paikalle ja auttoi varovasti asettamaan pienen vanhan naisen oikein paikalleen, jotta hän ei liukastuisi alas. Hän auttoi myös Alvaa työntämällä kärryä, jotta se saatiin liikkeelle. "Kiitos ja nähdään huomenna!" hän huusi Alreichille, Marthalle ja lapsille. He olivat niin mukavia hänelle, ja hän odotti innolla, että näkisi heidät kaikki huomenna uudelleen. Hän näki, että Martha näytti hyvin huolestuneelta, ja tarttui Alreichin käteen. Niin Alva lähti liikkeelle pitkin Lübsche Strassea. Pieni poika odotti jo puusepän luona. Alva pysäytti vaunut ja etsi korinsa Helmken vieressä olevalta lastauspaikalta. "Emme myyneet kaikkia vaatetappeja tänään!" hän ojensi korin pojalle. Hän vilkaisi sisälle, ja hänen aluksi lähes surulliset kasvonsa alkoivat syttyä. "Kiitos, Helmke!" Hän kumarsi ja huusi "Hyvää iltaa!" kävellessään yhä. Alva oli iloinen kuullessaan näin paljon kohteliaisuutta. "Mitä laitoit tällä kertaa hänen taskuunsa?" Helmke hymyili: "Iso kulho hunajaa." Hän tiesi, että se oli aivan liikaa. Helmke kaatoi suurimman osan niiteistä vaihtotavaralaatikkoonsa, jonka hän vei kotiinsa. Alva veti päälle, ja Helmken oli varottava liukumasta alas. Vaunu ei ollut kovin painava. Helmke ei painanut paljon. Kun he ohittivat kaupungin portin, vanha nainen sanoi: "Haluan kävellä yksin, anna minun yrittää." "Oletko varma?" Helmke nyökkäsi ja vakuutti naiselle, että hän selviäisi. Hän tuns

olonsa hyväksi ja oli kerännyt voimia, nukkunut koko päivän ja syönyt hyvin. Nyt hän selviäisi. Alva oli epävarma, mutta ei halunnut holhota Helmkeä, joten hän auttoi Helmken alas. Helmke liukui pois autosta ja seisoj jalat tukevasti maassa. Alva katsoi häntä hieman epäluuloisesti, sillä hän ei uskonut, että vanha rouva selviäisi kävelystä omin avuin. "Tee minulle palvelus, Alva. Vie auto kotiini. Jos vielä jaksat ja sinulla on aikaa, olisi mukavaa, jos voisit poimia omenoita ja laittaa ne tänne..." hän naputteli pinottuja laatikoita ohuilla sormillaan, "... ja veisit kanat takaisin kanalaan. Se olisi ystävällistä sinulta, hoidan kaiken muun myöhemmin." Tyttö nyökkäsi miettiä. "Teen niin", Alva sanoi, "mutta mitä sinä aiot tehdä? Oletko todella varma, että haluat mennä yksin?" "Kyllä, haluan todella piipahtaa Albertin luona, ehkä syömmme yhdessä leipää ja juttelemme vanhoista ajoista." "Kyllä." Helmke virnisti. Alva tiesi tietenkin, että Helmke oli rakastunut Albertiin. Hän oli kalastaja ja oli nuorempana ollut koko päivän merellä. Nyt hän korjasi verkkoja ja antoi nuorille kalastajille vinkkejä ja hyvää tarkoittavia neuvoja. Alva katsoi Helmkeä ylös ja alas varmistaakseen, että hän todella oli tarpeeksi vahva. Sitten hän hymyili ja sanoi: "Hyvä on, toivottavasti teillä molemmilla on hauskaa ja tervehtikää rakasta Albertia!" Sitten hän tarttui autoon ja juoksi hiekkatietä pitkin pieneen taloon. Kun hän saapui pieneen taloon, hän teki sen, minkä oli luvannut Helmkeelle. Hän laittoi kaiken valmiiksi huomista markkinapäivää varten. Matkalla takaisin kaupunkiin hän yritti nähdä Helmken matkalla kalastajien majoille, mutta tämä oli tietysti jo kauan sitten kadonnut, joten hänellä oli todella hyvä olla ja voimat palanneet. Alva oli helpottunut ja suuntasi tapaamispaikalle, sillä jos hän pääsisi Wismariin hieman aikaisemmin, hän voisi piipahtaa soppakeittiössä. Hän ei mennyt kotiin, koska ei halunnut häiritä veljeään. Georg luultavasti nukkui vielä heidän yhteisessä sängyssään. Puolimatassa hän kuitenkin muutti mielensä ja päätti piipahtaa Hugon panimossa. Hän näki Hugon isän kaukaa pubin ulkopuolella vesipuolella. Nopeasti ja huomiota herättämättä hän meni toiselle ovelle, sillä hän ei todellakaan halunnut tavata Hansia. Hugon sisarukset olivat hajallaan kaikkialla, mutta hän ei nähnyt Hugoa missään. "Hetkinen!" hän huusi, tarttui jotakuta niskasta kiinni ja nappasi pienen pojan. "Tiedätkö, missä Hugo on?". Säikähtänyt pikkupoika katsoi häntä silmiin ja tunnisti hänet muutaman sekunnin kuluttua. "Voi, se olet sinä, et voi säikäyttää minua noin, Alva!". Hän kohautti hartioitaan. "No, missä hän on nyt?" "Niin, minä mietin sitä!". Hän pyöritteli valkeanvaaleat kiharansa kahdella sormella. "Hän taitaa olla kellarissa ..." "Kiitos, Arthur!" Hän todellakin löysi hänet sieltä. Hän puhui itsekseen. Hugo oli hassu, hän oli hauska, rohkea ja vähän hidas ajattelemaan ja aina iloinen. Hänen kanssaan saattoi pitää hauskaa milloin tahansa, mutta jotenkin hän oli myös outo. Millainen lapsi puhuu itsekseen? No, hän ei ollut enää lapsi. Hugo oli vuotta vanhempi kuin hän, eli 15, joten ei tietenkään ole enää lapsi ja tietysti tekee myös asioita, joita aikuisetkin tekevät, kuten juo olutta ja puhuu itsekseen. Hugo oli jo taas humalassa, ainakin vähän, Alva ajatteli. "Hei Alva!" Hän oli iloinen nähdessään hänet. "Mitä sinä täällä teet?" "Tulin hakemaan sinua, voinko auttaa sinua vielä jossain muussa?" Mies vilkutti hänelle rennosti. "Ei, ei, olen kohta valmis. Minun täytyy vain kuurata tämä kattila loppuun. Sen on oltava säihkyvän puhdas!" Hän kuurasi hulluna kattilan ympärillä rätkä toisessa kädessä ja harja toisessa. Alva näki, että vesi ämpärissä oli hyvin puhdasta. Ei niin kuin pubissa, ällöttävää ja haisevaa. Koko kellarikiimelteli ja kiilteli, se oli todella uskomattoman puhdas. Hän häpesi hetken likaisia vaatteitaan. Missään ei ollut hämähäkkiä tai muuta syöpäläistä. Vedenkeitin kiimeltelivat. "Mitä olet keittänyt tänään? Onko jotain uutta makua?" "Kyllä, kokeilimme jotain uutta, haluatko kokeilla?" Alva ei oikein tiennyt, pitäisikö hänen tehdä niin, koska hänen oli tänään mentävä siihen kauheaan tunneliin torin alla.

Hän pelkäsi sitä, koska Hugo oli kertonut, että hän oli astunut litistyneen rotan päälle, joka oli paljastanut suolensa joka puolelta, verta oli purskahtanut massoittain ja kaikki suolet olivat pullistuneet ulos. Alva oli niin kauhuissaan. Hän mietti asiaa ja sanoi sitten: "Kyllä, oi kyllä, haluaisin kokeilla sitä!" Hän toivoi, että tämä rauhoittaisi hänen pelkonsa. "Ehkä otan vielä yhden kulauksen olutta! Ehkä sitten kellarissa ei olekaan niin pelottavaa", Hugo sanoi, tuijotti häntä ja nauroi. Ha ha, ajatteli Alva. "Minkälaista olutta olet keittänyt?" "Kokeile tätä, tässä!" Hän ojensi hänelle kannun ja juoksi tiskille. Hän haki kannullisen hedelmiä ja riemastui. "Mitä?" Alva ihmetteli, 'ethän sano, että laitoit punaherukoita olueen?' "En." "Kyllä, punaherukoita!" Hänen mielestään se oli aivan normaalia. "Niin, punaherukoista tehtyä hilloa." Hän kehotti häntä nyökkäämällä kannun suuntaan. "Mikset maistaisi sitä? Se maistuu todella hyvältä!" "Sekoitit hilloa olueen, senkö pitäisi maistua hyvältä?" "Niin on! Mikset sinä maistaisi sitä? Olut muuttui punaiseksi, kun sekoitin sitä, ja nyt se maistuu makealta eikä enää niin katkeralta. Luota minuun." Hugo puhui ja puhui kuin oikea kauppias. Alva nosti mukin suuhunsa pudistettuaan epäuskoisena päättään ja katseltuaan häntä huvittuneena. "Hyvä on." Hän maistoi ja löi kielensä suunsa kattoon vasten. Hugo oli hereillä ja oudon innoissaan. Hän asteli hermostuneesti jalalta toiselle. "Se maistuu oudolta, vähän kuin olut, paljon miedommalta...". Hän pohti: "...mutta myös hedelmäinen, jotenkin miellyttävä." Hän otti toisen kulauksen ja huomasi, että se maistui paremmalta ja paremmalta jokaisella seuraavalla kulauksella. "Miksi haluat kutsua sitä?" Tällä kertaa hän joi kunnolla ja Hugo rentoutui. "En tiedä vielä." Hän oli hyvin tyytyväinen siihen, että hänen keksintönsä oli tällä kertaa toiminut. "Aiotko myydä sitä yläkerran baarissa?" "Itse asiassa kyllä." Hugo oli ylpeä. "Minusta se on todella hieno!" Alva virnisti silmät pyöreinä, olut teki jo tehtävänsä. "Otetaanko Peterille jotain maisteltavaa, milloin te oikeastaan lopetatte täällä?" Alva katsoi ympärilleen: "Ihan kohta!" Hän työnsi nopeasti hedelmälautasen Alvan vatsaan ja tipahti lattialle. Hän huomasi miehen oikeassa kyynärvarressa syvän haavan. "Sinä vuodat verta!" Alva tajusi kauhuissaan. "Mitä on tapahtunut?" Hän pysähtyi hetkeksi, katsoi käsivarttaan ja sanoi: "Pubissa oli tappelu eilen illalla", kun hän jatkoi siivoamista. "Kyse oli Störtebekeristä, joka haluaa tehdä sopimuksen Wismarin kanssa. Salongissa oli myös hampurilaisia hammasrattaiden omistajia, heidän täytyy maata täällä Wismarin edustalla kolme päivää ja antaa tavaransa myyntiin kaupungillemme, no, ja he mieluummin näkevät Störtebekerin hirressä kuin tekevät liiton Wismarin kanssa. Wismar haluaa tarjota Vitalienin veljeksille suojelua kaupungissa, ja vastineeksi merirosvojen pitäisi myydä tavaroitaan täällä torilla ja satamassa." Hän siivosi ja siivosi. "Henkilökohtaisesti pidän tuota todella hyvänä!" Hän katsoi Alvaa silmiin, joka kuunteli keskittyneesti. "Se tuo kaupunkiin paljon kauppiaita, paljon ostajia ja Wismarin kirstu pursuaa verotuloja, ja sitä paitsi tuskin kukaan uskaltaa hyökätä hansakaupunkiimme, koska koko Itämeren pahamaineisimmat merirosvot voivat olla kaupungissa, kuka olisi niin holtiton?" hän kysyi ja kääntyi nauraen Alvan puoleen. Sitten hän tuli mietteliääksi: "Niin, mutta hampurilaiset tai tanskalaiset haluavat estää sen ja metsästää Likedeelerit ja saattaa heidät oikeuden eteen kuten kaikki rikolliset. He sanoivat myös etsivänsä perheenjäseniä kaikista hansakaupungeista ja haluavansa siepata heidät panttivangeiksi." "Miksi?" Alva kysyi ymmärtämättä. "Jos heillä on panttivankeja, voi olla, että Störtebeker tulee apuun ja joutuu ansaan." "Se on kauheaa!" Hän piti Klaus Störtebekeristä ja hänen merirosvoistaan. "En halua, että hampurilaiset valloittavat kaupunkimme!" "En halua, että kaupunkimme valloittavat hampurilaiset!" "Ei!" Hugo huusi. "Hän voi piiloutua liian hyvin hansakaupunkiin, ajattele munkkien tunnelia kaupungin alla,

liian kapeita kujia ja liittolaisia!” Hänen silmänsä syttyivät innostuksesta. Alva hengitti kuuluvasti ulos, hän oli helpottunut. ”Jos he saavat hänet kiinni merellä!” Alvan otsa rypistyi jälleen pelästyneenä. ”Joka tapauksessa, viime yönä kupit ja kannut lensivät ilmassa ja minua kohti, ja uhrasin käteni suojellakseni kasvojani.” Hugo oli tottunut loukkaantumisiin. Lopulta hän sai siivouksen valmiiksi. Alva oli syönyt kaikki hedelmät ja ylijäämähillot, eikä häntä enää huimannut aivan niin paljon. Hän pesi kätensä, riisui märän haalarinsa ja puki uuden. ”Voimme lähteä!” Alva otti askeleen ja kompastui, tietysti häntä huimasi yhä. Hän nousi epävarmasti ylös ja horjahti hieman taaksepäin. Hugon oli pakko nauraa. ”Tule, minä pidän sinua, en malta odottaa, mitä Peter sanoo, kun hän näkee sinut tällaisena!” Hän rypisteli naurusta. Yhdessä he hakivat pienen keraamisen pullon ja kaatoivat siihen hedelmäolutta. ”Hän voi kokeilla sitä itse”, ja sitten he kävelivät pieniä portaita ylös. Kun he tulivat ulos panimosta, he huomasivat, että monet ihmiset kävelivät kohti satamaa, ja jokin heissä oli outoa, sillä ihmisillä ei ollut mitään käsissään, ei kärryjä, ei säkkejä tai muita kauppatarvikkeita. He kaikki kävelivät kohti vesiporttia, kohti satamaa, ja katselivat Wismarin lahdelle, josta kaikki kauppalaivat tulivat, ja lopulta Alva ja Hugo tunnistivat, mitä ihmiset etsivät. Lähes tuulettomilla vesillä, äänettömästi ja mystisesti, purjehti peräkkäin kolme hammasrattaita. Ne purjehtivat taitavasti Wismarin satamaan. Kaikkien kolmen laivan mastojen keskellä liehui tuttu lippu. Pelätty merirosvolippu. Monet ihmiset hurrasivat, toiset katselivat pelokkaasti ympärilleen. Alva näki joukossa outoja ihmisiä, rähjäisiä ja likaisia, joilla oli puoliksi revityt korvat ja arpiet kasvot. Hugo tönäisi heitä ja kuiskasi: ”Vitalian veljekset, kaikkialla!” ja nyökkäsi kohti satamaa. Muuten oli pelottavan hiljaista, lokit lensivät äänettömästi pilvettömällä sinisellä taivaalla. Yhtäkkiä kuului kimeä vihellys, ja kogien purjeet reffattiin, kiinnitettiin mastoon, ankkurit pudotettiin ja kaikki kolme laivaa kiinnitettiin laituriin paksuilla köysillä. Aluksella he seisoivat kuin ihmisketju, merirosvot tiiviisti yhdessä. He näyttivät pelottavilta, joskus he olivat pukeutuneet haarniskoihin, joskus melkein alasti, monilla oli aseet mukanaan, ja heidän ihonsa oli arpeutunut. Ensimmäisenä maihin nousi komea hahmo. Hugo tönäisi taas Alvaa: ”Tuo on Klaus Störtebeker!” Hänellä oli beigenvärisen kaapu, jossa oli viininpunainen samettiivi, kyljellään hän kantoi leveää miekkaansa, pientä nahkakassia ja selässään barettia. Hänen pitkät, vaaleat ja epäsiistit hiuksensa puhalsivat äkkiä nousseessa tuulessa vanhan nahkahatun alla. Myös muiden alusten johtajat nousivat ensimmäisinä maihin: Gödeke Michels ja Magister Wiegbold. Kun Störtebeker alkoi vilkuttaa wismarilaisille ja tervehtiä heitä, tunnelma keveni ja heidät toivotettiin lämpimästi tervetulleiksi. Yhtäkkiä jostain kuului jopa muusikoiden soittoa. Myös Alva ja Hugo rentoutuivat. Alva pystyi tuskin repimään itseään irti merirosvokapteenin näkemisestä, hänen sydämensä alkoi sykkiä innoissaan. Hugo yritti vetää Alvaa kohti kaupunkia, mutta Alva halusi niin kovasti nähdä Klaus Störtebekerin läheltä. Hän teki Hugon tilanteen todella vaikeaksi. ”Tule nyt vain, meidän on tavattava Peter, hän varmaan odottaa jo!” Kun he saapuivat fransiskaanihuostarille, he varoivat törmäämästä munkkeihin. Monet munkit olivat puutarhassa kastelemassa tai kitkemässä lääke- ja ruokayrttejään. Toiset munkit mumisi hiljaa itsekseen tai istuivat penkillä luostarin ulkopuolella lukemassa pergamenttejä. Pietari tuli heidän luokseen ilosta säteilevänä, kun hän näki heidät pienen muurin takana, eikä yhtäkkiä näyttäneenkään aivan yhtä iloiselta, kun hän katsoi munkkeihin. ”Minä olen tehnyt samaa kuin he puolet päivästä.” Heidän kysyviin katseisiinsa hän vastasi: ”Opiskelen latinaa, huomenna minut testataan. Isäni palaa illalla. Toivottavasti. Halusin saada kaikki kotitehtäväni valmiiksi siihen mennessä. Odotan todella innolla hänen tapaamistaan!”. Alva aisti, että hän oli

huolissaan. Hänen isänsä piti palata Wismariin viime viikolla, mutta se viivästyi yleensä. "Missä hän oli viimeksi?" Alva kysyi saadakseen miehen ajatukset muualle. Pietari mietti: "En tiedä tarkalleen, luulen, että hän oli viimeksi Bruggessa." Peterin isä oli kauppias ja matkusti usein yhden tai toisen hammasrattaan kyydissä myydäkseen tavaroitaan. Hän oli käynyt monissa hansakaupungeissa. Alva tarttui Peterin käsiin ja puristi niitä hellästi. "Ehkä hän on jo satamassa."

Fransiskaanien pehmeä lauluhuuto hiljeni, kun hansakaupungin kirkot ilmoittivat kello viisi iltapäivällä. Kun Alva yritti ottaa muutaman askeleen, hän horjahti. Pietari kysyi huvittuneena: "Mikä sinua vaivaa? Oletko ollut Hugon kellarissa?" Hugo nauroi ja piti heti pulloa nenänsä alla. "Kyllä, Peter, Hugo on kokeillut uutta olutta, haluaisitko sinä maistaa sitä?" hän hihkaisi. Peter oli hieman ärsyyntynyt. "Meidän piti mennä tunneliin, jos te molemmat olette niin sekaisin, kun taas kompastutte johonkin...". Hän piti tauon ja etsi oikeita sanoja. "Minun on voitava luottaa sinuun. Sinun on löydettävä tynnyrit ja sitten sinun on toimitettava ne oikeaan paikkaan." Hän raapi epäuskoisena päätään ja alkoi kulkea hermostuneesti. "Jos emme onnistu siinä tänä iltana, emme saa rahoja. Minä tarvitsen rahat ja varmasti sinäkin!". Alva katsoi Hugoa, joka oli uusimassa sidettään. Pieni pullo näytti salaperäiseltä, Alva ajatteli. "Lupasin sen fransiskaanimunkille, joka tapauksessa meidän on päästävä maanalaisiin tunneleihin...!" Hän sotki kiharaa tukkaansa molemmilla käsillään. "...Olemme jo aivan liian myöhässä!" Alva tarttui häntä hellästi olkapäistä ja puristi niitä tiukasti, jotta hän rauhoittui hieman. "Olen pahoillani", hän sanoi ja veti Hugon luokseen. Tämä puolestaan onnistui ystävällisimmässä hymyssään, kohautti olkapäitään ja kallisteli päätään. "Yritä edes yrittää!" Hugo sanoi Peterille. "Se on aivan uusi lajike. Ehkä isäsi voi myydä sitä Bruggessa tai Intiassa tai jossain muualla." Peter huokaili, mutta joutui silti virnistämään. Hän otti pullon, mutta mietti hetken, oliko se oikein. Määrätietoisesti hän otti ison kulauksen ja irvisteli tajutessaan, että se maistui paljon paremmalta kuin hän oli luullut. Sitten hän näytti siltä, että hän todella piti siitä. Hän otti toisen kulauksen ja sitten toisen. Lopulta hän ojensi tyhjän pullon takaisin. "Maistuu hyvältä, ei ollenkaan pahalta. Ehkä voisit viritellä sitä hieman, ja sitten voimme siirtyä asiaan." Peter virnisti Hugolle ja taputti häntä arvostavasti olkapäälle, aivan kuin he olisivat jo todellisia liikekumppaneita. Alva oli hieman kateellinen: hänkin olisi mielellään tarjonnut Peterille kotitekoista tuotetta, mutta hänellä ei ollut mitään, millä käydä kauppaa. "No niin, oletteko valmiita?" Peter kysyi ryhmältä. Minulla on huilu mukanani, varokaa", ja hän vain alkoi soittaa. Huilunsoiton taukojen aikana hän vihelteli: "Emme saa jäädä kiinni". Hänen melodiansa toistui. "Minä kerron vielä kerran...", hän huilasi taas, " ... meitä rangaistaan pahasti." Hänen huilunsa soi, ja Alvassa alkoi nousta pahoinvointi. "Kyllä, meitä rangaistaan!" Hän laitto molemmat kädet korviensa päälle. "Me olemme varovaisia, ei se niin paha ole!" "Ei tosissaan!" Peter puuskahti. Hän laski vihdoon huilun alas. "Kuulin eräästä 14-vuotiaasta maalaispojasta...". Silmät auki, hän kirjaimellisesti huusi: "...hänet teloitettiin! Hänen päänsä leikattiin irti! Koko kaupunki katseli!" "Anteeksi?" Hugo puuttui asiaan, hän oli maagisesti viehättynyt kauheista tarinoista. "Mitä hän teki?" hän halusi tietää. Lapset ja naiset eivät saaneet osallistua teloituksiin. Peter pyöritteli silmiään ja katsoi taivaalle. "En tiedä tarkalleen. Hän varmaan varasti paljon tai tappoi jonkun. Minulla ei ole aavistustakaan. Joka tapauksessa hänen päänsä leikattiin irti." Alvan olo kävi yhä pahemmaksi, verinen, katkaistu pojan pää pyöri hänen jalkojensa edessä hänen mielessään. Hugo hieroi niskaansa, ja Alva kiristyi. Hän ei halunnut tulla rangaistuksi eikä varsinkaan hirtetyksi tai mestatuksi. Se oli aikuisten asia, asia, joka pitäisi pitää aikuisten

kesken. "Mennään, oletko valmis?" Peter kysyi. Alva kamppaili yhä vatsansa kanssa, hän ei tiennyt, oliko hän valmis seikkailuun. Hän oli peloissaan ja kurottautui pulloon, jota Hugo kantoi aina laukussaan vatsan ympärillä. Hän otti muutaman ison kulauksen. "Olen kohta valmis", Alva sanoi ja joi. Hugo seurasi perässä. "Selvä!" he molemmat sanoivat päättäväisesti, kuin samasta suusta. Peter katsoi heitä molempia. Hän oli niin ylpeä heidän ystävyystään. Hän tiesi, että tapahtui mitä tahansa, hän saattoi aina luottaa heihin. "Hyvä on", hän nyökkäsi heille. Hän otti huilunsa ja alkoi soittaa melodiaa. "Sinun täytyy soittaa paljon kovempaa", Alva nauroi. "En tiedä, kuulenko sitä tuolla tavalla maassa." Hän huilasi vielä kovempaa kuin ennen. Sama melodia. Se oli kaunis melodia.

Kun se oli ohi, Pietari punastui tajutessaan, miten Alva katsoi häntä. Ne muutamat munkit, jotka olivat yhä kiireisiä yrttitarhassa, nousivat ylös työstään ja katsoivat lapsia. "Tulkaa, meidän on mentävä", Hugo sanoi ja he kävelivät kyyryssä seinää pitkin. Pietari hiipi kohti torille johtavaa naapurikatua. Hugo ja Alva kiipesivät taitavasti matalan muurin yli ja katosivat lähes näkymättömissä fransiskaani luostariin. Pienen nurkan takana oli hyvin pieni puinen portti alkovissa. Sen takana oli kapea käytävä, joka haisi, oli kostea, mutainen ja täynnä hometta. Se ryömi pitkin seiniä kaikissa väreissä ja rakenteissa. Alva vapisi, kun Hugo sytytti puuoven taakse piilotetun lyhdyn. Molemmat katosivat kumartuneina loputtomaan käytävään, kun Pietari oli jo melkein päässyt torille. Hän odotti muutaman minuutin ja yritti arvioida, kuinka kauan heiltä kestäisi päästä jaloilleen. Hugo käveli edellä ja Alva seurasi perässä. Häntä inhotti, koska kaikkialla oli mutaa ja likaa. Se haisi kurjasti. Hugo muisti, mitä Maria oli sanonut. Heidän pitäisi varoa vahajäämiä oikeanpuoleisella seinällä. Hän mietti ja alkoi hikoilla, missä oli oikea seinä? "Sinäkö, Alva?" "Niin?" Alva pelästyi, hän käveli hyvin lähellä Hugon perässä, melkein kuin olisi ollut hänen reppunsa. Yhtäkkiä he molemmat kuuluivat melodian, hyvin hiljaa, joka kuului huilusta heidän päänsä yläpuolella. Alva oli helpottunut, se oli Pietari. Hän sulki silmänsä ja unohti hetkeksi kaiken ympärillään, tämän kauniin melodian. Se kuului hyvin heikosti, ja heidän molempien oli oltava todella hiljaa kuullakseen, mistä se tuli. Hitaasti he jatkoivat matkaa pitkin läpimärkää polkua. Ääni kävi yhä hiljaisemmaksi. Peter ei tietenkään tiennyt, missä he olivat maan alla, joten hänen oli vaikea opastaa heitä. Hän yritti parhaansa. Pietari seiso torilla. Sitten hän otti muutaman askeleen kohti Mustien veljesten luostaria, pysähtyi uudelleen ja soitti taas huilua. Hän toivoi, että he kuulisivat hänet. Pietari oli hyvin keskittynyt. Hän oli niin keskittynyt kävelemään hitaasti ja soittamaan huiluaan äänekkäästi, ettei hän edes huomannut, että tori oli lähes autio. Jos hän olisi kiinnittänyt huomiota, hän olisi huomannut, ettei kukaan kiinnittänyt häneen mitään huomiota, sillä kaikki asukkaat, kaikki hansakaupungin kauppiaat ja kauppiaat seisoivat raatihuoneen edessä tai katsoivat sen suuntaan. Kansan keskuudessa vallitsi suuri jännitys. Monet ihmiset olivat kokoontuneet ja puhuivat keskenään. Väkijoukon keskellä erottui kolme hahmoa, jotka olivat huomion keskipisteenä. Heitä vartioivat ja seurasivat kaupunginisät ja sotilaat. He olivat kolme miestä, tunnettuja miehiä, kaikki merirosvoja, joita osa kaupungin asukkaista halveksi ja vihasi. Jotkut huusivat: "Teidät pitäisi pidättää!" Toiset taas vastustivat heitä, hurrasivat ja tervehtivät lämpimästi. Mutta Klaus Störtebeker ja hänen Vitalienin veljensä kävelivät iloisesti ja tyytyväisinä hansakaupunkilaisten ristikon läpi suoraan kaupungintalolle. Heille kerrottiin, että siellä oli määrä pitää tärkeä kokous - tärkeä Wismarin kaupungille ja tärkeä merirosvoille. Heti kun raatihuoneen ovi sulkeutui heidän takanaan, markkinapäivä ja sen elämä jatkui kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan. Kaikki jatkoivat taas omia asioitaan. Kukaan ei huomannut oikealla ja vasemmalla olevia

pussimiehiä. "Alva..." Hugo kysyi uudelleen. "Tiedätkö, missä oikealla on?" "Mitä, miksi?" Alva oli kiireinen käärimään mekkoaan ja esiliinojaan, jottei hän saisi vettä päälleen. Hänen jalkansa olivat osittain nilkkoihin asti mudassa. Rotat kipittivät niiden ohi salamannopeasti. "En tiedä, mikä tie on oikea. Yritän keksiä, missä oikea on", hän änkytti epätoivoisesti. "Kuinka vanha olet, viisitoista vai viisi?" "Kerro vain, missä oikea on, Alva!" hän vaati. Hän mietti asiaa. "Tyyrpuurin puolella, se on oikealla." Alva taisteli pahoinvointiaan vastaan. "En tiedä, mikä on styyrpuuri!" Hugo kuulosti hieman vihaselta. "Missä muualla on oikealla?" Alva piteli vaatteitaan kaulaansa vasten ja mietti. "Tuolla!" hän sanoi iloisesti ja osoitti Hugon loukkaantunutta jalkaa. "Siellä, missä sinun siteesi on!" "Ah!" Onnellisena hän katsoi alas jalkaansa. Hän näki siteen ja tunsu heti terävän kivun. "Hyvä, että loukkasin itseni, muuten olisimme surkeasti hukassa!" "Hyvä, että loukkasin itseni, muuten olisimme surkeasti hukassa!" Alva huokaisi ja pudisti päätään. "Hyvä on, kiitos!" Hän virnisti ja valaisi lyhtyään pitkin seiniä. Hyvin hitaasti Alva hiipi hänen perässään. "Jos näet vahatäplää jossain oikeanpuoleisella seinällä, ilmoita minulle." Alva vilkaisi tarkkaan, mutta Hugo oli jo huomannut yhden, suuren valkoisen tahraan seinällä. Hän oli yllätynyt, ettei ollut huomannut sitä silloin. Valkoiset vahatahrat sekoittuivat tiiliseinässä tunnelijärjestelmän syvennyksissä oleviin homeitöihin. Yhdestä nurkasta he löysivät tynnyrit, jotka olivat yhä peitetty aikoinaan valkoisella, nyt tahriintuneella lakanalla. Peterin melodia oli tuskin kuultavissa. Huilu hiljeni ja hiljeni, kunnes se hiljeni. Molempien päälle hiipi ahdistava tunne. "Tuolla ovat tynnyrit!" Hugo kuiskasi. He ottivat lakanan pois ja taittelivat sen kokoon. Hugo pujotti sen paitansa alle. Hän laitoi lyhdyn suuhunsa ja rullasi tynnyriä eteenpäin. Alva otti toisen tynnyrin ja rullasi sen Hugon taakse. Hänen piti varoa, ettei se rullaa Hugon jalkoihin. Hän halusi vain päästä pois täältä todella nopeasti. Hän pysähtyi tienhaaraan. Hugo otti muutaman askeleen eteenpäin ja päätti sitten ottaa oikeanpuoleisen käytävän. "Tässä, tässä on räpylöitä, meidän on mentävä tätä tietä." He työntyivät pitkin käytäviä. Sillä välin Pietari oli jo saapunut dominikaanien luo Mustaan luostariin ja toivoi, että he kaksi olisivat yhtä nopeita. Hän odotti heitä täällä eikä, kuten oli sovittu, Cunon luona. Hugo huomasi vihdoinkin valon. Hän ojensi lyhdyn Alvalle, jotta tämä näkisi paremmin. Kyllä, siellä oli todellakin valoa, ja he molemmat pyörittivät tynnyreitä nopeasti, hiljaa ja varovasti. He olivat todellakin päässeet perille. Kauempana edessä, alkovissa, paloi lyhty puuoven edessä. "Odota tässä", hän sanoi Alvalle ja johti häntä. Hän työnsi puuoven auki ja tunnisti nurkassa mustiin pukeutuneen munkin. Hän istui penkillä ja nukkui. Hugo kääntyi Alvan puoleen ja kuiskasi: "Siellä on joku!" Hän kuiskasi. Hän kääri vaatteensa alas ja katsoi likaisia, haisevia kenkiään. Mitä ihmettä he tekivät tyhmiä asioita? Hugo nousi pieniä portaita, käveli hitaasti munkin luo ja herätti hänet hyvin varovasti. "Hei", hän sanoi. "Hyvää iltapäivää, olemme lähettiläät fransiskaani luostarista ja tuomme kaksi tynnyriä olutta." Munkilta kesti hetken herätä. Hän ei hätkähtänyt lainkaan. Hän oli vain rauhallinen ja tyyni ja katsoi Hugoa ennen kuin tajusi: "Jo oli aikakin. Olen odottanut täällä eilisillasta asti!" "Olen pahoillani..." Hugo vastasi. "...jotain on tullut eteen." Hän tunsu heti haavan jalassaan ja ajatteli niitä kauheita kuvia, joita he olivat nähneet sairastuvalla viime yönä. "Ei se mitään", munkki tajusi, miten epämukavalta Hugosta tuntui. "Tässä on maksusi." Ilmassa lensi kilisevä pussi. "Voit jättää tynnyrit sinne." Sitten hän katosi luostariin. Laita vain tynnyrit alas, Alva iloitsi. Se ei ollutkaan niin helppoa, sillä kellarin käytävältä, puuoven takaa, oli kolme askelmaa. Hugo ja Alva jäivät oman onnensa nojaan. Kun Alva näki portaat, hän hämmästytti. "Mitä?" Alva huudahti, "Meidän täytyy rullata tynnyritkin näitä portaita ylös, anteeksi kuinka?" "Mitä?" Alva kysyi. "Älä viitsi", Hugo

nauroi ja heilutti pussia Alvan silmien edessä. Molemmat tarttuivat tynnyriin, kumpikin toiselta puolelta, ja yrittivät nostaa sen ylös ensimmäiselle portaalle. Mutta sillä hetkellä, kun hänen vatsalihaksensa kiristyivät, Alvan oli pakko nauraa hirveästi, kun hän näki Hugon keskittyneen ja vakavan ilmeen. Kaikki voima katosi hänen käsivarsistaan hetkessä. Se tapahtui yhä uudelleen: heti kun hän tarttui tynnyriin ja kiristi vatsaansa, hän purskahti nauruun. Ei kestänyt kauan, että Hugo sai siitä kiinni. He eivät voineet lopettaa nauramista. Jokainen ilme Hugon kasvoilla, kun hän laittoi kätensä tynnyrin ympärille suurella keskittymisellä rullaamaan sitä Alvan kanssa portaita ylös, sai Alvan saamaan naurukohtauksen. Se oli niin vaikeaa. Mitä enemmän he nauroivat, sitä enemmän tynnyri painoi. "Hugo! En tiedä, pystynkö tähän!" Nyt hän kuulosti epätoivoiselta. "Mutta meidän on pakko! Tule nyt!". Molemmat seisoivat tynnyrin takana, vetivät syvään henkeä ja melkein rullasivat sen ensimmäistä askelmaa ylös. Alva päästi räkäisyn. "Anteeksi!" hän nauroi, "Ei se mitään. Siirry sivuun. Kun lasken kolmeen..." hän valmistautui. "Yksi...", ensimmäinen askelma oli otettu. "...kaksi..." hän jatkoi voihkimista. "...ja, kolme!" Hugo huusi ja piereskeli äänekkäästi vierittäessään oluttynnyriä viimeisen askelman yli. Alva kiipesi Hugon ohi ja taputti häntä olkapäälle nauraen. "Teit todella hyvin, hienosti!" Luostarissa hän kaatui eteenpäin kylmälle lattialle ja viiletti kasvojaan. Hänen piti vielä nauraa ja hänellä oli kipuja ja muutenkin, millainen hullu ilta tämä oli? Mitä hän tekisi ilman ystäviään? Kun Hugo oli saanut toisen tynnyrin valmiiksi, hän auttoi naisen ylös, mutta ei onnistunut. Hänellä ei ollut enää voimia käsivarsissaan. Ne olivat kuin vanukasta. Molemmat lepäsivät hetken aikaa penkillä, jossa munkki oli juuri nukkunut. Sitten he sulkivat puisen oven takanaan. Työ oli tehty. Hugo kurotti taskuunsa, otti esiin pienen rahapussin ja kaatoi kaiken rahan käteensä. "Kolme shillinkiä tynnyriltä, kaksi meille kummallekin!" hän sanoi ylpeänä ja antoi Alvalle hänen osuutensa. "Kiitos!" Hän antaisi rahat Georgille myöhemmin. "Tule, meidän on löydettävä Peter." Hän otti Hugoa kädestä kiinni ja veti tämän perässään. Hugo kompuroi ja juoksi hänen perässään, mikä näytti aika hassulta, koska hän piilotti rahat taskuunsa. Se ei ollutkaan niin helppoa, koska hänen vatsansa oli vielä suurempi, koska hänen paitansa alla oli lakana. Hän tuskin löysi taskuaan. Alva tunsu itsensä niin kihelmöiväksi ja onnelliseksi, että hänen oli yksinkertaisesti pakko juosta. Mutta he hiipivät hiljaa ulos luostarista.

Pietari odotti jo kulmassa. Wismarin tori oli lähes tyhjä. Muutama koju myi vielä ruokaa ja kuumia juomia. Alvan veli seisoj viljelijäperheen suuren kärryn vieressä. Hän jutteli taas Alreichin ja tämän vaimon kanssa. Jälleen näytti siltä, että he tunsivat toisensa. Georgilla oli leipä kädessään ja juoma. Oli ihana ilta. Jotkut ihmiset olivat vielä ulkona lämpimässä hämärässä. Peter lähti juoksemaan. "Tule, mennään satamaan katsomaan, onko isä palannut, ja sitten laitetaan Hugo nukkumaan!" Hän nauroi. Kaksi muuta juoksi hänen perässään.

Kun he saapuivat satamaan, he istuutuivat laiturin seinustalle ja antoivat jalkojensa roikkua. Siellä tuoksui niin hyvältä tuore leipä ja savustettu kala. "Minulla on nälkä!" Alva sanoi. Hänellä oli nyt rahaa ja hän voisi ostaa jotain. Hän katsoi ystäviään, jotka eivät pitäneet hänen ideaansa huonona. Sitten he menivät kioskille ja ostivat savukalaa ja

tuoretta leipää. Hugo juoksi isänsä panimoon ja haki ison pullon uutta hedelmäolutta. Siinä oli iltapala! Alvan piti miettiä Helmkeä. Oliko hän saapunut turvallisesti? Ehkä Helmkelläkin olisi ihana ilta auringonlaskun, savukalan ja hänen hyvän ystävänsä Albertin kanssa. Varmasti, hän ajatteli ja oli tyytyväinen. Pietari istui hyvin lähellä häntä, ja se teki hänet onnelliseksi. Hän tunsi miehen lämmön ja vastapestyjen vaatteiden tuoksun. Hän ei ollut likainen ja likainen kuten Hugo ja hän, jotka olivat ryömineet tunnelissa ja kiivenneet rottien yli. Peter tuoksui saippualle ja tupakalle, ja hän mietti, kuinka paljon onnea ja rohkeutta tarvitsisi mennä jonain päivänä naimisiin Peterin kanssa. Yhtäkkiä Hugo nousi ylös ja sanoi hyvästit. Hän sanoi iloisesti Alvalle: ”Tällä kertaa olen nopeampi kuin isäni, et kastu tänään.” Alva ilahtui, ja Peter ja hänkin lähtivät kotiin. Kun Peter oli vienyt Alvan kotiin ja kun hän astui vanhempiensa suureen kauppahuoneeseen, siellä tuoksui hänen lempiruokansa. Perunoita lihan ja sulttaanikastikkeen kera. Hänen isänsä oli vihdoinkin palannut, turvallisesti ja terveenä. Paluumatkalla he olivat ajaneet karille hollantilaisten saarten edustalla, ja hänen laivansa oli vuotanut. Koska korjaaminen olisi kestänyt liian kauan, hän oli myynyt rikkinäisen laivansa friisiläisille ja palkannut luotettavia rahdinkuljettajia myymään tavaransa eteenpäin ja ostamaan uusia. Sillä välin hän ja hänen miehensä olivat jopa palkanneet kaksi sotilasta välttääkseen hyökkäyksen. Sinä iltana hänen vanhempansa ilmoittivat, että Pietari lähtisi isänsä mukaan seuraavalle matkalle, että hän oli valmis seuraavaan askeleeseen elämässään, että hänen pitäisi kokea Hansaliiton loisto niin kauan kuin se kesti ja että he olivat hyvin ylpeitä hänestä. Pietari seisoi kellarissa, suuressa talossaan, valtavien tavaroiden ja kauppatavaroiden keskellä, villan, hienojen kankaiden, arvokkaiden mausteiden ja salaisuuksia täynnä olevien tynnyrien keskellä. Hän oli nyt aikuinen. Hän näkisi suurta, laajaa maailmaa, tutustuisi vieraisiin ihmisiin ja kokisi seikkailuja niin maalla kuin merellä. Hän ajatteli Alvaa ja sitä, miten rohkea hän oli tänään labyrintissa, miten ylpeä ja likainen hän oli sen jälkeen ja miten paljon hänellä olisi ikävä häntä. Peter astui hyvin lähelle kellarin tiiliseinää ja kuunteli. Ehkä hän pystyisi kuulemaan munkit vierivien tynnyrien kanssa.

Luku 5

Alva nukkui sängyssään, lämpimiin peittoihin käärittyinä. Hän näki unta merirosvoista ja jääkarhuista, laivoista myrskyssä, hän näki hulluja unia ja heräsi yhtäkkiä. Ensin hän luuli, että se oli ääniä hänen unessaan olleesta hammasrattaasta, jolla oli valkoiset ja punaiset raidalliset purjeet ja jolla hän purjehti meriä kapteenina. Mutta äänet tulivat keittiöstä. Hän kuuli veljensä Georgin, joka kuulosti hyvin huolestuneelta. Hän puhui Marialle ja Alva juuri ja juuri ymmärsi: ”...Sekin. Minä olen juuri...”. Hän vaikenä äkkiä eikä kertonut ajatuksiaan. Maria sanoi jotain tyyliin ”...hän ymmärtää kyllä. Älä ole huolissasi siitä. Se oli tärkeää. Me tarvitsemme rahaa!” Ja sitten kuului toinen ääni, joka puhui Marialle. Pehmeä, lempeä naisääni. Alva ei tunnistanut sitä. Naisen ääni puhui kiihkeästi ja innostuneesti Marialle. Hän ei ymmärtänyt sanaakaan, vain sen, että Marian ja Georgin oli lähdettävä, hyvin nopeasti, ja Alva luuli yhä, että se liittyi jotenkin sairastupaan. Hän kääntyi ympäri, käpertyi peittojensa sisään ja veti ne niin, ettei kuullut mitään, ja nukahti taas heti. Seuraavana aamuna hän ei herännyt häkissä. Hän makasi sängyssä ja vieressä oli Georg, joka näytti kauhealta. Hänellä oli turvonneita silmänalusia, hänen hiuksensa olivat sekaisin ja hän haisi. Hän oli aivan hikinen ja makasi sängyssä vaatteet päällä ilman peittoa, koska Alvalla oli sellainen. Alva nousi istumaan ja yritti kiivetä sängystä Georgin päälle. Hän puristi

miehen vatsaa ja jalkoja. Georg heräsi ja Alva käski häntä menemään takaisin nukkumaan. Hän menisi kauppaan. Alva peitti Georgin varovasti, mutta Georg istui hereillä. ”Kaikki on hyvin”, Alva sanoi hymyillen. ”Voit mennä takaisin nukkumaan.” ”Missä Maria on?” Georg kysyi käheällä äänellä. Georg oli täysin hereillä. Hän näytti hyvin huolestuneelta. Alva sai heti kananlihalle. ”Mikä hätänä?” hän kysyi vaihtaessaan vaatteita. ”Onko jotain tapahtunut?”. Georg katsoi häntä suurilla silmillä ja nielaisi. Jonkun kuului peukaloivan ovea. Maria tuli sisään. Hän näki heidät molemmat sängyn vieressä, toinen täysin avuttomana ja toinen täysin tietämättömänä. Marialla oli myös paksut silmäanaluset, hän näytti hyvin väsyneeltä. ”Hei Alva, olet jo hereillä.” Maria puhui suloisesti, muuten hän oli aina niin tiukka ja varautunut Alvan kanssa. Maria ja Georg katsoivat toisiaan. Georg alkoi hitaasti nousta ylös. Alva ei ymmärtänyt enää mitään. Hänen suunsa kuivui, täällä tapahtui jotain. Maria istuutui ja sanoi hiljaa Alvalle: ”Tule tänne, istu minun kanssani.”. Alva istuutui ja Maria otti häntä heti molemmista käsistä kiinni. Georg liittyi heidän seuraansa, istuutui myös ja asetti suuret kätensä naisten käsien päälle. ”Meillä on teille jotain kerrottavaa...” Georg sanoi. Hän katsoi alas pöytään ja nielaisi. ”Yöllä...”. Hän etsi oikeita sanoja ja hieroi sitten käsiään reisilleen. ”Viime yönä tapahtui jotain.” Marian kädet olivat lämpimät. Alva yritti keskittyä lämpöön. Se tuntui niin hyvältä. ”Mitä se oli? Mitä tapahtui?”. Alva etsi katsekontaktia ja yhtäkkiä hänen silmänsä täyttyivät kyynelistä, vaikka hän ei tiennyt, mistä oli kyse. ”Helmke...” Georg sanoi. ”Hän on kuollut.” Georg horjui, hänen äänensä petti. Hänkin oli tuntenut Helmken koko ikänsä. Hän ei pystynyt jatkamaan, ja Maria otti hänen paikkansa. ”Helmke kuoli viime yönä. Hän nukahti rauhallisesti Alvaa katsellen. Se tapahtui hyvin nopeasti. Ystävä soitti minulle, koska hän ajatteli, että voisimme vielä auttaa häntä, mutta kun saavuin paikalle, hän nukkui rauhallisesti. Hänellä oli viehättävä hymy kasvoillaan ja hän makasi sängyssään, peitettyä ja kyyryssä.”. Yhtäkkiä Georg murtui ja itki katkerasti. Hänen ruumiinsa säräsi. Alva järkyttyi veljensä uskomattomasta surusta. Hän tunsu olevansa täysin häkeltynyt. Helmke oli kuollut? Se ei voinut olla mahdollista. Hän oli menettänyt jälleen yhden rakkaansa. Hän ei tiennyt, miten selvitä kivusta tai mistä hän löytäisi voimaa lohduttaakseen veljeään. Hän tajusi, miten kireä hän oli sisältä. Maria istui liikkumatta pöydän ääressä. Hän tuijotti pöytää eikä sanonut mitään muuta. Alva ei saanut koskaan tietää todellista tarinaa. Muistot tuosta yöstä olivat liian kauheita. Maria vapisi ajatellessaan sitä. Helmke oli lähtenyt Albertilta kotiin myöhään illalla, he olivat viettäneet mukavan illan, syöneet ja juoneet. Hän oli toipunut jonkin verran väsymyksestään ja oli jaksanut lähteä kotiin. Mutta sitten hän oli romahtanut matkalla ja lyönyt päänsä kiveen. Hän ei ollut kuollut, mutta haava oli vuotanut verta. Helmke oli varmaan hämmentynyt, koska hän ei ollut enää noussut ylös. Ystävä oli löytänyt hänet, mutta ei ollut pystynyt auttamaan häntä jaloilleen. Niinpä hän oli juossut Marian luo hakemaan apua. Kun he kolme saapuivat Helmken talolle, heitä odotti kauhea näky: Helmke oli kuollut. Mutta ei siinä vielä kaikki: villiintyneet koirat olivat hyökkäämässä elottoman ruumiin kimppuun ja ottivat sen mukaansa, kun he kolme lähestyivät. Jäljelle jäivät vain Helmken revityt ja veriset vaatteet. Maria hengitti raskaasti. Hän ei saisi koskaan kertoa tätä Alvalle. Georg nousi ylös, pyyhki kasvonsa molemmilla käsillään ja kiersi pöydän Alvan luo. Hän halasi Alvaa tiukasti. ”Minulla on sinulle huonoja uutisia.” Alvan kyyneleet vierivät pitkin hänen kasvojaan ja hän katsoi Alvaa. ”Olen niin pahoillani...” hän aloitti. Alva puri lähuultaan. Hän jatkoi kuiskaten: ”Myin eilen purjeveneemme.” ”Teit mitä?!” Se oli Alvalle liikaa, enemmän kuin puolivuotias ihminen kesti. Hän nousi ylös, kynsi pöydänlevyä ja huusi.

"Millainen päivä tämä on? Miksi sinä myit sen?". "Me tarvitsemme rahaa. Meidän on maksettava vuokra. Tarvitsemme uusia vaatteita. Minä en tienaa tarpeeksi, eikä Maria yleensä saa myöskään rahaa. Hän saa aina vain ruokaa. Olen säästänyt vähän sinullekin. Saat sen, kun tulet myöhemmin takaisin..., minä..." Hän änkytti: "Selitän sen sinulle myöhemmin." Alva istuutui jälleen. Hän ei voinut sanoa enää mitään. Hän itki ja oli vihainen. Hänen purjeveneensä! Miten hän voisi koskaan enää olla onnellinen, jos hän ei voisi edes purjehtia? Maria yritti lohduttaa häntä: "Toimme sinulle Helmken kärryt. Sinulle voisi olla hyväksi viettää tavallinen päivä torilla." "Normaali päivä?" Alva ajatteli: 'Tästä tulee elämäni pahin päivä.' Hän sanoi: "Tämä on elämäni pahin päivä." Kaikki oli poissa! Hän halusi huutaa. "En tarvitse uusia vaatteita. Pidän näistä, minulla on nämä, ... Äiti teki ne minulle!" "Tiedän...", Georg sanoi, "...ne oli tarkoitettu myös talvea varten, silloin me kaikki tarvitsemme uusia vaatteita." Hän huokaisi. "Toimme sinulle kärryt, ne on lastattu tavaroilla markkinapäivää varten. Helmke olisi halunnut, että se olisi niin sinulle." Sanasta Helmke hänen silmänsä täytyivät taas kyynelistä. "Olemme vieneet myös kanasi. Ne ovat alhaalla pihalla ja voivat jäädä tänne toistaiseksi. Gustje on antanut luvan. Voit siis ottaa viisi munaa joka aamu, jos haluat." Maria jatkoi: "Kärryt ovat pihalla. Mene torille, avaa koju niin kuin aina. Se on tärkeää sinulle." Maria katsoi syvälle hänen silmiinsä. Mutta Alva ei ymmärtänyt, miksi se oli tärkeää. Sillä ei ollut nyt väliä. Hän ei tarvinnut tätä toripäivää. "Tee se vain. Ole kiltti!" Maria toisti. "Se tekee sinulle hyvää. Sinun täytyy liikkua, älä istu tässä. Muuten et ehkä koskaan enää pääse ylös, ja elämäsi pysyy sellaisena kuin se on nyt." Alva itki ja ajatteli Helmken sanoja viidestä uudesta ovesta, kun ovi sulkeutuu. Hän sanoi kyyneltensä läpi: "En tiedä, pystynkö tähän". Georg tarttui häntä molemmista olkapäistä. "Me pystymme tähän. Pystymme siihen yhdessä, kaikki jatkavat siitä, mihin eilen jäivät." Maria sanoi: "Maailma näyttää taas erilaiselta tänä yönä. Aion pitää tänään vapaapäivän. Ehkä voimme viettää illan yhdessä." Alva hengitti sisään ja ajatteli Helmkeä, hän oli iloinen, että oli nukahtanut juuri noin, niin kuin oli aina toivonut. Nyt hän oli taivaassa ja ehkä hän katsoi alaspäin ja olisi iloinen, jos Alva menisi torille ja myisi hänelle omenoita. "Ja mitä minä teen rahoilla?" Alva nyhkytti. Hän katsoi Mariaa kyyneltensä läpi. "Pidä sinä ne, ne ovat sinulle." Maria ja Georg katsoivat toisiaan. Georg meni Marian luo ja halasi häntä tiukasti. Molemmat katsoivat Alvaa. Maria nyökkäsi hänelle ja Alva ymmärsi. Alva nousi ylös ja meni ovelle kääntymättä ja sanomatta enää sanaakaan alas portaita, päästi kanat pihalle, ripotteli viljaa lattialle ja avasi ajatuksiinsa uppoutuneena sikalan pienen oven. Kyyneleet valuivat hänen silmiinsä, eikä hän huomannut, että ovi ei lukittunut kunnolla, vaan heilui löysästi saranoillaan. Pihalla seisoivat Helmken tavaroita täynnä oleva kärry. Kun hän näki kärryt, hän näki mielessään yhä Helmken istumassa kärryllä, pienenä ja onnellisena. Nyt kun Helmke oli kuollut, hänen ei tarvinnut enää ponnistella tai kestää kipua. Hän tarttui kärryihin ja lähti torille tervehtimättä Gustavia ja Gustjea. Kärryt olivat uskomattoman painavat, paljon tavallista raskaammat. Jotenkin Alva kuitenkin pärjäsi. Koska hänen kotinsa ei ollut lähellä Lübsche Strassea, hän kulki torille eri reittiä. Sen seurauksena pikkupoika vietti päivänsä pahaa aavistamatta tienvarressa odottaen pieni kori täynnä puutappeja. Kun hän saapui torille, hän asettui paikalle. Hän ei katsonut ketään silmiin. Hän ei nähnyt kansalaisia, ei Marttaa eikä Alrechia. Hän katsoi vain alas, puukujalle. Lapset tulivat hänen luokseen, Anselm ja Bruno auttoivat, he ottivat omenakorit ja pystyttivät ne, aivan kuten Helmke ja Alva olivat aina tehneet yhdessä. He asettivat tavarat pöydälle ja Bruno kysyi: "Tuleeko Helmke?". Alva oli jäykkänä kuin lauta, hän ei pystynyt liikkumaan,

kyyneleet tulivat silmiin heti. Hän ei voinut puhua asiasta. Alreich tuli ja otti lapset syliinsä. Tietysti hän tiesi, että kun Alva tuli itkien yksin, oli vain yksi selitys. Lasten jälkeen hän otti Alvan syliinsä. Hän halasi häntä pitkään ja tiukasti ja rakensi sitten loputkin hänen ympärilleen. Hän asetti laatikon ylösalaisin keskelle, laittoi peitot päälle ja työnsi Alvan varovasti alas, jotta tämä saattoi istua. Alva antoi kaiken tapahtua, nyt hän oli jo lakannut itkemästä ja tuijotti vain eteenpäin. Hänestä tuntui kuin hän olisi ollut kellon alla, koko maailma pysähtyi. Hänen purjeveneensä oli poissa ja Helmke oli kuollut ja nyt hän istui tässä eikä tiennyt, mitä tehdä seuraavaksi. Hän oli halvaantunut, kaikki pysähtyi hänen kohdallaan. Kaikki tapahtui kuin hidastettuna. Hän ei huomannut, kuinka elämä vilisi hänen ympärillään, äänekkäästi, värikkäästi ja riehakkaasti. Myyjät huusivat hänelle oikealle ja vasemmalle. Lapset nauroivat, kaupungintalon edessä soi musiikki. Ja kaupungintalon sisällä neuvottelut jatkuivat. Störtebeker oli yhä kaupungissa. Mutta hän ei huomannut mitään hälinästä. Hänen vieressään olevassa kioskissa lautaset kolisivat lattialle, se oli kovaäänistä, mutta Alva istui siinä ja tuskin huomasi mitään. Eräs nainen yritti ostaa häneltä omenoita, mutta kun Alva ei reagoinut, hän heitti shillingin hänen syliinsä. Toinen nainen käveli eteenpäin ostamatta mitään. Jotkut asiakkaat ottivat vain sen, mitä tarvitsivat, ja laittoivat koriin sen sijaan kananmunia ja juustoa. Martha seurasi kaikkea tätä. Hän nousi kioskistaan ja sanoi Brunolle: "Voisitko hakea minulle puita ja pienen lyhdyn, öljylampun." Hän sanoi.

Sitten hän meni Alvan luo. Hän istuutui hänen viereensä polvilleen. Hän oli tuonut mukanaan pienen nuotiopaikan. Hän sytytti nuotion Brunon puilla ja pystytti valurautapannun. Hän täytti kattilan vedellä ja alkoi sitten leikata vanhoja omenoita. Martha kuori kaikki huonot palat pois ja leikkasi loput karkeiksi paloiksi ja laittoi ne kiehumaan veteen. Bruno tuli taas, tällä kertaa pikkuveljensä Anselmin kanssa, joka tarrasi Brunoon ja katsoi surullisena Alvaa.

"Äiti, tarvitsetko sinä vielä jotain muuta? Isä pyysi", hän kysyi kuiskaten. Äiti pyysi lisää makeaa siirappia. "Ja tuokaa toinen kannullinen vettä, kiitos!" Bruno ja Anselm toivat kaiken, mitä hän tarvitsi, kun taas Alreich myi ahkerasti tavaroita varsinaisessa myyntikojussaan.

Sillä välin markkinapäivä oli muuttunut suureksi juhlaiksi. Ihmisiä oli paljon enemmän kuin tavallisesti. Kovaääninen musiikki ja iloiset juhlat leimasivat nyt markkinoita. Alva seurasi sitä poikien kanssa, mutta irrottamatta katsettaan Grapenista. Sillä välin omenan ja veden seos oli muuttunut mössöksi ja ensimmäiset ostajat pysähtyivät. "Mitä sinä keität?" yksi heistä kysyi. "Tuo tuoksuu herkulliselta!" toinen sanoi. "Se on omenasosetta, haluaisitko maistaa sitä?" "Voi kyllä, mielelläni." Useat ihmiset kerääntyivät myyntikojun ääreen. "Minäkin maistaisin sitä mielelläni!" ruukki sanoi ja antoi tytölle pienen lautasen. Martha täytti sen omenakastikkeella ja ojensi sen takaisin hänelle. Ruukki maistoi sitä ja muutti kasvonsa sydämelliseen hymyyn. Mutta Alva istui siinä osattomana, eikä edes huomannut kioskin ympärillä olevaa hälinää. Martha myi nyt omenakastiketta. Bruno toi lisää puita, auttoi omenoiden leikkaamisessa, ja pian molemmat korit olivat tyhjiä. Alva ei edes tunnistanut Peteriä, joka halusi kertoa hänelle uutisensa ja oli siksi tehnyt pienen harhautuksen läpi torin. Tällä kertaa hänellä oli kainalossaan nahkoja toimitettavaksi. Alreich oli huomannut Pietarin huolestuneen katseen surullisesti istuvaan Alvaan ja kutsui hänet luokseen. Hän kertoi hänelle, mitä epäili. Pietari ymmärsi, nyökkäsi hyvästiksi ja jatkoi matkaansa. Peter oli oikeastaan halunnut kertoa illastaan isänsä kanssa ja seikkailusta, johon hän oli lähdössä. Mutta nyt hän ei uskaltanut puhua hänelle. Alva

liikahti, hän ei voinut enää istua. Hänen takapuoleensa sattui kovasta laatikosta kaikista peitoista huolimatta. Hänellä oli nälkä ja hän tunsu itsensä uupuneeksi. Martha ojensi hänelle omenakastiketta ja istuutui tytön kanssa häkkiin. Hän halasi tyttöä lämpimästi ja sanoi: "Olemme aina tukenasi, jos tarvitset meitä." Sanat ja halaus tuntuivat hyvältä, eikä Alva tuntenut enää olevansa niin yksin.

Martha oli mukava ja tuoksui hyvältä. Martha oli pehmeä. Martha näytti hänen äidiltään, ja Alvasta tuntui, että hänen äitinsä oli palannut Marthaan lohduttamaan häntä. Alva veti Marthan lähelleen ja puristi häntä niin tiukasti kuin pystyi. Martha antoi sen tapahtua. Ja Alva ajatteli, ettei hän enää koskaan päästäisi Marttaa irti. Hän ei halunnut enää koskaan päästää maalaisperhettä menemään. Martha silitti Alvan päätä ja sanoi: "Kaikki järjestyy. Jossain vaiheessa ymmärrät, että kaikella tapahtuvalla on tarkoitus. Kaikella on syy, tarvitset kärsivällisyyttä. Monia asioita tajuaa vasta aikuisena, ja joitakin asioita vasta vanhana, kuten Helmke. Hänellä oli hyvä elämä. Hänellä oli sinut, Alva." Alva nyökkäsi ja sanoi: "Maria sanoi, että hän nukahti rauhallisesti hymyillen." "No, näetkö", Martha sanoi. "Sitten kaikki on oikein.

Sitten niin sen pitääkin olla. Hän olisi niin ylpeä sinusta, jos näkisi sinut nyt, kun jatkat rohkeasti tallinsa hoitamista." "Niin." Alva oli todellakin ylpeä. Hänestä tuntui nyt hyvältä, jotenkin aikuiselta. Nyt hän oli aikuinen ja hän oli ylpeä itsestään. "Georg sanoi, että minun pitäisi viedä auto herra Müllerille Böttcherstrasselle. Se tarkoittaa, etten ole täällä huomenna." Martha nyökkäsi mielteliäästi mutta hymyillen. "Mutta voit auttaa minua täällä..." hän osoitti kioskiinsa, "...ja Alreich ja lapset ilahtuvat, kun näkevät sinut. Heillä ei ole vielä siskoa!"

Martha silitti vatsaansa, ja vasta silloin Alva tajusi, että hänen vatsansa oli lihava ja että hän odotti vauvaa. Alva hymyili. "Olen niin onnellinen puolestasi", hän sanoi ja halasi Marthaa vielä kerran. "Kuule, menen autolleni ja vapautan Alreichin, jotta hän voi pitää tauon. Sekoita sinä omenakastike ja kun se on loppu, anna tulen sammua. Mutta ota ensin kattila pois. Nyt sinun täytyy vain sekoittaa hyvin, ettei se pala!" Sitten hän nousi ylös ja käveli kapean käytävän poikki kärryinsä luo. Ihmiset tulivat ja ostivat omenakastiketta, hilloa, kurpitsoja ja kukkakimppuja. Nuotio oli sammunut. Omenakastiketta oli vielä vähän jäljellä, ja Alva maisteli sitä. Se maistui niin herkullisen makealta ja hedelmäiseltä, ettei hän ollut koskaan ennen syönyt mitään vastaavaa. Hän oli onnellinen siitä, että tämä päivä saattoi vielä päättyä hyvin. Valitettavasti Pietari ei tullut käymään. Hän oli järkyttynyt eikä kestänyt hyvin Alvan surua. Raatihuoneen eteen oli taas kerääntynyt paljon ihmisiä. He saattoivat vain toivoa, että sopimus Likedeelereiden kanssa toisi heille enemmän hyvää kuin pahaa. Monet merirosvot luultavasti lähtisivät nyt Wismarista. Kukaan ei halunnut jäädä siitä paitsi.

Alva pakkasi tavaroitaan. Hän näki myös, että maanviljelijäperhe oli lähdössä. He pakkasivat enemmän kuin yleensä edellisinä iltoina. He luultavasti matkustaisivat takaisin maatilalleen. "Onneksi", ajatteli Alva, "he lähtevät torilta samaan aikaan kuin minä. Muuten en selviäisi huomisesta." Hän oli iloinen, että sai luovuttaa kärryt. Kaikki muistuttaisi häntä Helmkestä. Hänen täytyisi etsiä uusi työpaikka. Ehkä hän voisi auttaa Peteriä tavaroiden toimittamisessa. Silloin hän voisi oppia lisää latinaa, ja hänen isänsä olisi tyytyväinen. Hän keskustelisi tästä Peterin kanssa illalla. Hän lastasi kärryinsä valmiiksi, katsoi vielä kerran ympärilleen varmistaakseen, ettei ollut unohtanut mitään, ja meni viljelijöiden luo. "Halusin hyvästellä ja kiittää teitä, että autoitte minua!" Pojat halusivat häntä. "Nähdään pian!" he sanoivat ja jatkoivat leikkiä.

Martha ja Alreich pitivät toisiaan kädestä ja sädehtivät Alvaa. Alreich silitti vaimonsa vatsaa. "Hassua", Alva ihmetteli, "etten ollut edes huomannut olevani raskaana ennen kuin vasta nyt." He näyttivät onnellisilta. He olivat hieno perhe. "Näkemiin. Nähdään pian!" "Nähdään pian", he molemmat sanoivat hymyillen. Alvan mielestä se oli vähän outoa. Hänen mielestään jäähyväiset olisivat olleet paljon liikuttavammat. Lähtiessään hän kääntyi vielä kerran ympäri, molemmat seisoivat yhä siinä vilkuttaen hänelle hymyillen korvasta korvaan. Kun hän ohitti Wismarin kaupungintalon tyhjine kärryineen, siellä oli vielä paljon hälinää. Hän näki vain sotilaita ja vartijoita. Valitettavasti ei Klaus Störtebekerä.

Ehkä merirosvot olivat yhä rakennuksessa. Onneksi kaikki näytti olevan rauhallista, sillä hän ei kuullut sisältä tappelua tai huutoa. He tulisivat luultavasti tällä kertaa toimeen keskenään, rikkaat neuvonantajat ja pahamaineiset merirosvot. Alva vei auton Franzin luo Böttcherstrasselle. Sen jälkeen hän halusi piipahtaa Hugon luona ja mahdollisesti herättää hänet. Peter liittyisi heidän seuraansa myöhemmin. Hän käveli hitaasti kohti satamaa, ohi kapeiden, korkeiden, runsaasti koristeltujen harjakattoisien talojen.

Onneksi Hugo oli jo hereillä. Hän istui isänsä Hansin kanssa portailla panimon edessä. Monet hänen sisaruksistaan leikkivät hippaa sen edessä. Alva oli epävarma, halusiko hän tavata Hansin. Mutta sitten hän ajatteli, ettei tämä päivä voisi enää huonommaksi muuttua, ryhdistäytyi ja meni heidän luokseen. "No niin, merirosvonukke!" Hans virnisti hänelle. "Hei Alva, kiva kun tulit." Hugo nousi ylös ja katosi panimoon.

Hans istui yhä portailla. He tuijottivat toisiaan silmien tasolla. Hansin silmät kaventuivat raoiksi ja hän virnisti yhä enemmän, kunnes lopulta nyökkäsi tunnustavasti. "Isäsi on varmasti ylpeä sinusta, piraattinukke." Alva ei saanut henkeä, hän jännittyi sisäisesti, valtava raivo nousi hänen sisällään. Hän halusi vain läimäyttää miestä. Hänen oli vain pakko tehdä se. Hän oli niin vihainen: kaikki nuo haisevat rätit, tuo ilkeä virne, nimi ja nyt viittaus hänen isäänsä. Se oli liikaa! Mistä tässä oli kyse, miksi hän oli tuollainen hänelle? Hän puristi nyrkkiä, hengitti syvään ja.... tuli Hugo leipä ja pehmoliina sylissään ja kolme mukillista olutta kädessään. "Tuletko sinä?" hän huusi Alvan selkään kävellessään ohi. Alva kääntyi saman tien ympäri ja juoksi hänen perässään kaupungin portin läpi satamaan.

Peter odotti jo hänen suosikkipaikallaan. Hän näytti hermostuneelta. Taustalla näkyi merirosvokoggia. Ne oli lastattu aseilla, tykeillä ja muonituksella. Ystävät istuivat alas. Alva, kuten aina, keskellä ja Hugo jakoi mukanaan tuomansa ruoat. He söivät ja joivat hiljaa. He katselivat, kun laskevan auringon valo kylvetti sataman lämpimän oranssiin ja tuntui kuin päivä olisi menettänyt kaiken hektisyytensä ja raskautensa, kuin laatikoissa ja paaleissa olisi ollut vain kevyitä höyheniä. Työntekijöistä tuli hitaampia, hiljaisempia ja iloisempia. Kevyt tuulenvire aaltoili Itämerellä ja pilvet kerääntyivät horisonttiin ensimmäistä kertaa pitkään aikaan. "Helmke on kuollut", Alva sanoi hiljaisuuteen. Molemmat pojat pysähtyivät liikkeissään. Taas hiljaisuus. "Mitä te sitten teette nyt?" Hugo halusi tietää. Molemmat panivat käden hänen ympärilleen. Alva nautti hetkestä.

"Aion valita uuden oven, yhden viidestä." Hugo katsoi häntä tyhjänä sivusta. "Häh?" Sitten hän puraisi juustoaan ja jatkoi sataman tapahtumien seuraamista. Pieni musta kissa käveli leppoisaasti kohti Hugoa. "Alva..." Peter sanoi. "...Minullakin on sinulle jotain kerrottavaa. Isäni tuli eilen illalla kotiin ja kertoi monista seikkailuista. Hän puhui kauppareiteistä ja yhteyksistä. Hän haluaa, että minusta tulee jonain päivänä samanlainen kauppias kuin hänestä." Hän puhui kömpelösti, levottomasti ja katkonaisesti. "Siksi minun pitäisi myös

opetella latinaa, merenkulkua ja maantiedettä, laskutoimituksia ja kirjoittamista. Hän haluaa, että tulen hänen mukaansa seuraavalle matkalle...". Alva pidätti henkeään. Taas uusi uutinen! Milloin nämä kauheat uutiset vihdoinkin loppuisivat? "Sinä lähdet laivalle, lähdet Wismarista?" Alva oli niin kateellinen: mies oli lähdössä purjehtimaan. Hän oli surullinen: mies ei olisi enää hänen kanssaan. Lokki kähisi heidän päänsä yläpuolella. Kukaan ei sanonut mitään. Kukaan ei uskaltanut niellä tai edes hengittää. Pieni kissa hiipi nautiskellen kaikkien jalkoja pitkin, kerran edestakaisin. Tunnelma oli jännittynyt, kunnes Alva ilmoitti: "Olen onnellinen puolestasi!" Hugo päästi äänekkään, helpottuneen henkäyksen ja puraisi leipäänsä reippaasti. "Mitä?" Pietari kysyi. "Etkö sinä ole kiukkuinen tai surullinen tai lyö minua...?" "Kyllä, itse asiassa haluaisin!" "Kyllä, itse asiassa!" Hän virnisti miehelle, katsoi tämän kauniisiin silmiin ja kaipasi häntä jo nyt. "En kadehdi sitä koko sydäimestäni. Mene matkallesi, mutta sinun täytyy luvata minulle, että tulet takaisin. Ja sinun täytyy luvata minulle, ettet leiki sankaria! Sinun on palattava Wismariin terveenä. Jos merirosvot tulevat, niin piiloutukaa!" Hän otti kulauksen olutmukista. "Sinun on palattava Wismariin. Minä odotan sinua täällä!" "Ihanko totta?" Peter katsoi toiveikkaasti hänen silmiinsä. Heidän nenänsä koskettivat toisiaan hyvin läheisesti. Hän pystyi melkein tuntemaan miehen pehmeän ihon, hänen lempeän hengityksensä. Hän ei halunnut lakata katsomasta häntä. Hän nautti siitä. Se oli vain hyvin lyhyt hetki, mutta nyt hän tiesi, että Peter ja hän kuuluivat yhteen. Alva oli onnellinen, onnellisempi kuin koskaan koko elämänsä aikana.

Peter kääntyi pureskelevan Hugon puoleen: "No, miten päiväsi meni? Keksitkö uuden oluttyypin?" "Kyllä, kokeilin tänään jotain uutta. Savustettua kalaa." Alva päästi räkäisyn. "Yäk!" Pietari nauroi, melkein huutaen: "Et voi olla tosissasi, se ei voi maistua hyvältä." "Ei se voi maistua." "Ei, ei sekään maistu hyvältä." Hugo pudisti päätään. "Sen piti maistua satamalta ja mereltä, halusin luoda hansalaisen oluen. Lopulta kippasin kaiken pois." "Hedelmät..." Peter sanoi "... se oli todella hyvä idea. Mikset kokeile muita hedelmiä?" "Niin, tai ehkä jopa mausteita", ehdotti Alva. "Joskus torilla on kanelia." "Juuri niin!" Pietari vahvisti. Hän otti esiin pienen pussin ja antoi sen Hugolle. Pietari sanoi: "Tässä on erilaisia mausteita. Katsokaa!". Hän otti esiin pienen paperinpalasen ja avasi sen. Sisällä oli jauhetta. "Anna minun haistaa sitä!" Alva vastasi. "Mitä se on?" Pietari vastasi: "Se on currya." Alva ojensi paperin Hugolle, joka oli hyvin yllättynyt miellyttävästä tuoksusta. Pietari taitteli paperin, laitto sen sivuun ja otti esiin toisen. Se sisälsi punaista jauhetta, jota molemmat nuuhkivat. "Ja mitä se on?" Hugo kysyi. "Se on ...". Peter haistoi sitä uudelleen. "... se on paprikaa!" "Miksi sinulla on kaikki tämä laukussasi?" Alva kysyi. "Isäni haluaa, että opettelen tämän. Hän haluaa, että tunnistan sen myöhemmin, kun olemme matkoilla." Hugo nyökkäsi hyväksyvästi. Pietari purki seuraavan paperin, ja niin jatkui jonkin aikaa, kunnes he olivat käyneet läpi kaikki mausteet. Se oli ihanaa, kaikilla oli tunne, että he olivat eri kaupungissa, ja Hugo yritti painaa kaiken mieleensä. "Voitko tuoda minulle jotain matkoiltasi, niin teen hyvää olutta. Lupaen sen! Ehkä voit tuoda minulle myös uusia humalalajikkeita?" Hugo sanoi Peterille. Peter nauroi. "Totta kai teen niin. Tuon sinulle mitä vain haluat. Jos valmistat hyvää olutta, myyn olutta ympäri maailmaa!" "Hienoa!". Hugo oli innoissaan. "Tuo on loistava suunnitelma. Minä teen sen!". He istuivat laatikoilla ja katselivat vilskettä satamassa, nauttivat loppukesästä ja lämpimästä auringosta kasvoillaan, kun se laski hitaasti. He kuuntelivat lokkien laulua päänsä yläpuolella ja katselivat kissanpentuja, jotka olivat hajallaan ympäri satamaa. Se oli ihanaa aikaa, Alva ajatteli. Päivä alkoi kamalasti, mutta sen loppu on niin ihana. Hän mietti. Vain yksi asia

puuttuu... ja hän nyrpisti heti nenäänsä ja ajatteli Hugon isältä saamaansa haisevaa, tahmeaa rättiä, joka luultavasti osuisi johonkin heistä, kuten joka ilta. Mutta tällä kertaa hän ei olisi uhri. Tällä kertaa hän ei kestäisi sitä haisevaa rättiä, joka olisi kiinni hänen päässään murujen ja hiusten kanssa. Kaikki hänen sisällään alkoi jännittyä, aivan kuin hän salaa odottaisi tulevaa.

Hän jännittyi. Alva oli jo niin jännittynyt, että sattui. Lopulta hän tunsu vedon, aisti, että joku seisoi hänen takanaan, hyppäsi ylös, kääntyi ympäri ja huusi: "Ei! ...". Ei tänään!" ja löi jotakuta vatsaan kaikin voimin. Hän ei nähnyt, kuka hänen edessään seisoi, mutta hän oli varma, että se oli Hans, kuten aina. Alva aisti, että joku seisoi hänen edessään, mutta rinta ei ollut niin pehmeä kuin hän oli odottanut, ei niin pehmeä kuin lihava, ylipainoinen mies. Hetkessä aika pysähtyi ja kaikki äänet hänen ympärillään vaikenivat. Niskakarvat kihartuivat ja epämiellyttävä tunne hiipi hänen sisimpäänsä. Hän vapisi tajutessaan, että hänen nyrkkinsä ei kadonnutkaan Hanin sisuksiin, vaan kirjaimellisesti kimposi siitä. Hän kuuli matalan, tukahdutetun voihkaisun. Alva tuskin uskalsi nostaa silmiään. Hänen edessään seisova mies oli vähintään yhtä pitkä kuin Hugon isä, vain paljon tukevampi. Eikä hänen käsissään ollut kosteaa rättiä. Hänen toinen kätensä lepäsi miekkansa päässä, jota hän kantoi vyöllään. Toinen oli puristettu nyrkkiin. Alva seisoi siinä jähmettyneenä, eikä uskaltanut liikkua. Jotenkin hän toivoi, että kaikki oli vain unta tai että hän oli näkymätön. Hän olisi halunnut kadota ilmaan saman tien. Hänen käärittyjen hihojensa alta paljastuivat hyvin lihaksikkaat käsivarret, ruskettuneet ja hienojen arprien peittämät. Alva piti päätään alhaalla, jähmettyneenä, nyrkki oudon miehen vatsassa. Hän näki miehen nyrkin rentoutuvan ja siirtyvän hitaasti kohti hänen vatsassaan olevaa kireää nyrkkiään. Suuri, ruskettunut, vahva käsi makasi hellästi hänen pienen, kiveksi muuttuneen kätensä päällä. Alva tunsu häpeää. Häntä nolotti. Silmät kaventuneina hän keräsi kaiken rohkeutensa. Sitten hän nosti hitaasti päätään sen verran, että tajusi, että hänen edessään oleva mies ei ollut Hans! Hän seisoi siinä miekka kädessään ja mustat, nuhjuiset saappaat jalassaan, yllään keltainen paita, beigenvärisen kaapu ja punainen liivi! Voi ei, ajatteli Alva, hänen katseensa kulki yhä korkeammalle, kunnes hän tunnisti kasvot. Hän katsoi hyvin ystävälliset, hymyilevät kasvot. Sillä hetkellä, kun heidän katseensa kohtasivat, pupilli pupillissa, Alvaa iski kuin salama. Kaikki hänen kehossaan tähti: jalkaterän kärjestä aivojen viimeiseen hermoon. Hän järkyttyi ja tunsu pyörtyvänsä. Voisiko se olla totta? Kyllä! Hän oli varma siitä! Nyt hän tiesi: tämä oli alaston totuus. Hän katsoi isänsä silmiin! Hän katsoi isän silmiin ja tunnisti välittömästi ehdottoman rakkauden. Kyyneleet valuivat hänen silmiinsä. Mikä hullu päivä! Kotoisa lämpö levisi hänen lävitseen kuin näkymätön syli, hän oli sanoinkuvaamattoman onnellinen. Hänen edessään seisoi Klaus Störtebeker. Klaus Störtebeker oli hänen isänsä! Oliko se mahdollista? Mies virnisti, ja hän sai kananlihaa. Hän irrotti hellästi ja varovasti naisen käden vatsastaan. Hän avasi sen ja asetti sen sydämelleen. Ja sillä hetkellä hän tajusi, että mies tiesi hyvin, että Alva oli hänen tyttärensä. Hän pystyi tuntemaan miehen sydämenlyönnit. Hyvin hitaasti hän tuli jälleen tietoiseksi ympäristöstään. Hans seisoi hänen isänsä takana, hänellä ei ollut tänään liinaa kädessään. Hän niiskutti ja pyyhki tippuvaa nenäänsä kämmenselällään. Hänen silmänsä olivat kosteat ja hän näytti hirveän onnelliselta. Oliko hän tiennyt sen koko ajan? Hugo seisoi hänen oikealla puolellaan pehmoinen musta kissa sylissään. Hänen katseensa lepäsi karvapallossa. Toisella puolella seisivat Georg ja Maria, molemmat syleilivät toisiaan ja katsoivat Alvaa. Alva ymmärsi heti, ettei Georg ollut tunnistanut isäänsä. Eikö katsekontaktia ollut? Ja aivan hänen vieressään: Peter! Alva ei osannut tulkita, mitä Peter

tunsi. Kaikki muut paitsi Hugo olivat nähneet, mitä oli tapahtunut. Kun hän tajusi, miten irtokkaalta tilanteen täytyi näyttää, hän astui askeleen taaksepäin ja kuiskasi: "Olen pahoillani", irrottamatta katsettaan miehen sinisistä silmistä. "Ei se mitään", Hugo kuiskasi takaisin. Hän hymyili niin rakastavasti, että hänen valkoiset hampaansa näkyivät. Klaus Störtebeker oli hänen isänsä! Klaus Störtebeker oli särkenyt hänen äitinsä sydämen ja sitten jättänyt hänet lapsineen Likedeeleriksi! Mitä ihmiset sanoivat? Klaus Störtebeker ja hänen merirosvonsa pelastivat monien ihmisten hengen ja tuhosivat monien muiden elämän. Miljoona asiaa vilisi Alvan päässä, hän kuuli Helmken äänen: "Sinulla on suonissasi merivettä veren sijasta!" Kaipuu ryömi hänen sisuksiinsa ja takertui yhä syvemmälle hänen lihaansa terävillä kynsillään. Isänsä sinisissä silmissä hän näki karun, viileän meren, seikkailun ja vapauden ja rajattomat mahdollisuudet. Ja hän tunsi, että isä teki oikein. Oli oikein antautua meren vetovoiman vietäväksi, kun se hyväili paljaita jalkoja ja houkutteli tulemaan mukaansa. Kun Klaus Störtebeker liikahti alkaakseen hitaasti ja huomaamattomasti etsiä taskustaan jotain, Alva päästi irti hänestä ja otti vielä askeleen taaksepäin. Hän halusi nähdä koko miehen. Hän oli pitkä, lihaksikas ja vahva, rohkea ja itsevarma. He molemmat hymyilivät toisilleen. Hän veti huomaamattaan vyölaukustaan pienen pussin.

Hän otti pussista kolikon, suuren, kultaisen kolikon. Klaus otti Alvaa kädestä kiinni ja katsoi syvälle tämän silmiin. Hän näytti onnelliselta, kun hän veti Alvan lähelleen ja kuiskasi tämän korvaan: "Älä petä itseäsi! Ja pidä huolta itsestäsi, lupaa minulle, että kuuntelet aina sydäntäsi, kukaan ei saa hallita sinua!" Ja lyhyen tauon jälkeen kostein silmin: "Rakastan sinua kovasti!" Samalla hetkellä hän painoi kolikon naisen käteen hyvin varovasti ja ilman suurempaa hössötystä. Alva sulki heti kätensä sen ympärille ja toivoi, ettei kukaan näkisi häntä. Sitten hän kääntyi äkkiä pois ja lähti kävelemään eteenpäin kääntymättä kertaakaan ympäri. Hänen takanaan seurasivat hänen seuralaisensa, jotka olivat sillä välin tulleet kaupungin portista ja olivat matkalla merirosvolaivoille kaupungin sisien saattelemina. Merirosvot nousivat laivoihinsa. Kesti jonkin aikaa, ennen kuin he olivat kaikki aluksella ja viimeisetkin tavarat oli lastattu. Alva seiso siinä ja katseli sanattomana. Hän oli halvaantunut. Hän oli niin onnellinen. Miten voi olla mahdollista, että olet niin surullinen, ettet halua enää elää, ja muutamaa tuntia myöhemmin olet niin onnellinen, että haluat halata koko maailmaa? Elämä oli jo hullua. Monet ihmiset olivat kokoontuneet satamaan hyvästelemään Vitalienin veljekset. He toivottivat heille onnea taisteluun tanskalaisia vastaan. Yhtäkkiä Alva huomasi, että Georg ja Maria olivat tulossa häntä kohti. Georg seiso hänen edessään ja esti hänen näkönsä hammasrattaisiin. "Onko se totta?" Alva kysyi katsoen isoveljeään. "Onko totta, että Störtebekerä ei koskaan pidätetä Wismarissa, että hän on aina tervetullut tänne ja voi myydä varastamansa tavarat torilla, että hän luultavasti laskeutuu nyt useammin Wismariin?" Hän kysyi. "Kyllä, niin on", Georg sanoi ystävällisesti.

"Häntä ei koskaan pidätetä Wismarissa. Hän kuuluu nyt meille. Hän on syntynyt täällä. Hän löytää aina kodin täältä, ja hän voi myydä tavaroitaan täällä, torilla tai Wismarin kauppahampaiden kautta. Tai hän voi löytää jonkun, joka tekee sen hänen puolestaan." Georg iski nauraen silmää. Alva pohti, tiesikö Georg, että Klaus Störtebeker oli hänen isänsä, mutta hän ei uskaltanut kysyä häneltä täällä, kaikkien näiden ihmisten edessä. Siihen oli aikaa myöhemmin. Sitä paitsi hän oli luvannut. Hän ei missään tapauksessa halunnut asettaa itseään tai veljeään vaaraan. Jos joku saisi tietää, että Klaus Störtebeker oli rakastunut johonkuhun, heistä voisi tulla mahdollisia panttivankeja. Se voisi olla

vipuvoima Störtebekeria vastaan ja saattaa hänen ja Georgin hengen vaaraan. Alva katsoi veljeään. Sivusta katsottuna hän todellakin näytti Störtebekeriltä. Hän oli niin ylpeä. "Nyt minullakin on hieno perhe!" hän ajatteli itsekseen ja puristi kolikkoa kädessään. Huomaamattaan hän antoi kolikon liukua vyötäröllään olevaan pussiinsa. Alva istuutui takaisin laatikolle. Peter ja Hugo tekivät samoin. Georg haki muutaman säkin lisää ja istuutui Marian kanssa viereen. He ottivat Alvan ja toivat hänet keskuuteensa. Georg pani käden pikkusiskonsa ympärille. Maria kysyi Alvalta tämän päivästä. Hän halusi tietää, oliko hänellä kaikki hyvin. Alva katseli hammasrattaita ja yritti havaita punaisen liivin. Sitten hän muisti, että Maria oli ollut se, joka oli kehottanut häntä menemään aamulla torille, joka oli kehottanut häntä jatkamaan matkaa, vaikka hän ei ollut tuntenut lainkaan voimia siihen. Jos hän ei olisi vienyt kärryjä torille tänä aamuna, hän ei istuisi nyt tässä ja kaipaisi isäänsä. Se oli outoa, ei voinut olla niin, että Maria tiesi, että tämä päivä tapahtuisi näin. Oli outoa, että Maria todella halusi Alvan menevän torille. Hän oli hyvä. Maria oli hyvä nainen ja hän salli Georgin ja Marian olla yhdessä. Marialla oli hyvät vaistot ja hänen sydämensä oli oikeassa paikassa. Maria laittoi kätensä Alvan ympärille kuin olisi kuullut tämän ajatukset. Tyttö halasi häntä tiukasti. Maria vastasi hänen syleilyynsä ja veti myös Pietarin mukaansa. "Kiitos!" Alva sanoi. "Kiitos, että olet täällä!" He kaikki katsoivat kohti satamaa, jossa merirosvot olivat lähdössä vesille. "Meillä molemmilla on teille jotain kerrottavaa tai pikemminkin kysyttävää." Georg nousi ylös, asettui Alvan eteen ja veti hänet ylös. "No niin...", hän pohti, "...mistä on paras aloittaa?" Maria läimäytti hänen reittäan kämmenellään.

"Anna mennä!" Hän pyöräytti silmiään. Alva hymyili hänelle kysyvästi. "Mikä se on?" hän kysyi epäroiden. Georg rapsutti vaaleaa tukkaansa ja alkoi miettiä. "Tunnet sen ystävällisen maanviljelijäperheen markkinoilta Helmken kojua vastapäätä. Sanan Helmke kohdalla hänen äänensä menetti voimansa, ja Alvan silmät valuivat heti kyyneliin. Hän nyökkäsi, ja Georg katsoi apua etsien kohti kaupungin muuria. Alva seurasi hänen katsettaan ja tunnisti heti Alreicin ja hänen perheensä. He kaikki istuivat suurissa kärryissään, vanha hevonen Trudi valjastettuna, valmiina lähtemään kotiin. Bruno vilkutti innostuneena hänelle. Pojan nähdessään Alvaa valtasi kodikas lämpö. "Minun on kerrottava sinulle..." Georg jatkoi. "Martha on meidän tätimme, äitimme sisko. Maria ja minä halusimme kysyä sinulta, haluaisitko asua heidän luonaan maalla jonkin aikaa." Alva oli sanaton. "Et kuitenkaan voi mennä takaisin meidän huoneeseemme!" Georg jatkoi. "Miksi?" Alva halusi tietää. Georg puri huultaan, laski sitten silmänsä ja huokaili. Valitettavasti et sulkenut sikolätin ovea kunnolla tänä aamuna...". Alva halusi protestoida, mutta antoi sitten molempien hartioiden laskea. Maria tarttui hänen käteensä ja puristi sitä tiukasti. Georg tarttui Alvaa molemmista olkapäistä ja ravisteli häntä hellästi. Nyt Alva näki, että hän virnisti. "Joka tapauksessa sika käytti tilaisuutensa hyväkseen ja tuhosi pihapuutarhan täysin, raahasi pyykit multaan, säikäytti kanat ja pelästytti ne pois, söi kaikki niiden jyvät ja jatkoi sitten ilkitystään Gustavin ja Gustjen kynttilänvalossa olevassa keittiössä." Maria jatkoi: "Veljesi on jo korjannut suurimman osan, vain Gustje ja Gustav ovat vielä hieman järkyttyneitä, onhan heidän työpajansa täysin tuhoutunut." Alva säikähti ja hänen silmänsä laajenivat. Georg näki sisarensa järkytyksen ja yritti rauhoitella häntä: "Maksoin heille purjeveneemme rahoilla. Halusin oikeastaan antaa rahat sinulle nyt, kun lähdet omille teille. Nyt sinun on taas etsittävä töitä." Alva katsoi veljensä olkapäiden yli merelle. Hän ikävöi pientä venettä ja silti hän tunsu heti täydellä varmuudella, että jonain päivänä hän saisi uuden veneen. Georg vilkutti kaupungin muurin suuntaan. Alreich

hyppäsi pois vaunumiehen istuimelta. Hän tuli tänne ja asettui Alvan eteen: leveäjalkainen ja vahva, mutta lämminhenkisen näköinen. Hän ojensi Alvaa kohti suljetun nyrkin. Heidän silmänsä koskettivat toisiaan lyhyesti, ja Alva tunsi lämpöä sydämessään. ”Tämän me annamme sinulle!” Hän avasi nyrkkinsä. Hän katsoi sisälle ja tunnisti siemenet. Paljon kehäkukan siemeniä! Hän toisti: ”Annamme nämä sinulle uutta alkua ja paljon muuta varten. Haluan, että istutat tänne pienen penkin kukkia ja lääkekasveja. Tarvitsemme jonkun, joka nauttii työstä ja tuntee itsensä.” Alva punastui. ”Myymme niitä sitten lääkäreille ja sairaaloille Wismarin markkinoilla!” Alva katsoi Mariaa, joka katsoi jäykästi merelle kuullessaan sanan ”sairaalat”. ”Siitä voi tehdä parantavia voiteita ja tinktuureja sairaiden parantamiseen.” Hän pani kätensä Alvan olkapäälle. ”Se on sinun tehtäväsi. Tämä ja monta muuta, jos haluat.” Ja koska Alva ei liikahtanut, hän lisäsi: ”Jos haluat tulla maatilallemme ja asua kanssamme Hornstorfissa. Sinulla on oma huone, oma sänky ja joka päivä jotain syötävää. Vastineeksi pyydämme sinua auttamaan meitä töissä. Tietenkin heti kun menemme torille, voit tulla mukaamme Wismariin ja käydä ystävien ja Georgin luona!” Alva oli onnensa kukkuloilla. Hän oli niin onnellinen ja kiitollinen. Helmke oli ollut niin oikeassa: kaikessa oli jotenkin järkeä. Hän oli löytänyt sen, oven uuteen elämään, toiseen elämään. Hän päätti, että se oli viides ovi, josta hän menisi läpi. ”No, mitä sanot?” Alva kääntyi veljensä puoleen. Mikä kuva: kolme hammasratasta hänen takanaan ja aurinko laski hitaasti lännessä!

Georg seiso siinä aurinko takanaan ja näytti uskomattoman ylpeältä. Hän ei ollut vain ylpeä, vaan myös hyvin onnellinen. ”Ja kun sinulla on tarpeeksi rahaa kasassa, voit ostaa oman pienen purjeveneen. Ehkä jonain päivänä sinusta tulee ensimmäinen nainen, joka purjehtii hammaslaivalla ja käy kauppaa muiden hansakaupunkien kanssa.” Hän katsoi silmiinpistävästi Peteriä, joka risti kätensä, virnisti ja yritti näyttää hyvin aikuiselta. Georg tarttui Alvan käsiin ja veti hänet lähelleen. ”Pidä unelmasi, Alva, olemme hyvin ylpeitä sinusta.” Pieni poika vinkui vaunuista. ”Alvaaaa!” Anselm huusi nyt yli. Alva vilkutti takaisin ja tunnisti värikkään suuren arkun, korin, jossa oli Helmken kanoja, suuren sängyn, pöydän ja tuolit. Alva kääntyi takaisin veljensä puoleen. Kulmiaan nyrpistellen hän pudisti päätään huvittuneena. Georg virnisti takaisin. ”No, mitä sanot? Haluatko maanviljelijän elämän?” Alva katsoi ulos merelle hammasrattaisiin. Hän tiesi, mitä halusi, hän oli tiennyt sen jo silloin, kun Georg oli kysynyt häneltä ensimmäisen kerran. ”Kyllä, kyllä, haluan!” Ja hän ajatteli: ”Nyt olen avannut sen, viidennen oveni.” Aurinko paistoi ja kylvetti sataman oranssiin valoon; oli loistava loppukesän ilta. Savukalan, puun ja tervan tuoksu leijaili satama-altaasta, ja kevyt tuuli puhalsi lännessä koilliseen. Horisontissa näkyi kolmen raskaasti kuormatun hammasrattaan siluetti, joilla Klaus Störtebeker purjehti kohti Tukholmaa.

Käännetty osoitteella DeepL.com (Pro-versio)